

WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 7 DIN BROJ 281

CARTY

JAM.

Gardner F. Fox:

CARTY

Gardner F. Fox: **CARTY**
Naslov originala: **CARTY**
Copyright: Gardner F. Fox 1977
Recenzija: Lidija Krleža, profesorica
Prijevod: Leona Bauman
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: **Marcel Čukli**

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NIŠP »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 – Zagreb 1979
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364 d ili 327,80 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik« SSRNH s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemane pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 c/b stranica 6000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 28. XI 1973.

I

Potjerao je konja preko potoka i izjahao na strmu obalu. Unatoč dugom jahanju njegovo se koščato tijelo udobno osjećalo na tvrdu sedlu. Jahao je od rana jutra, a pred njim je još bio dug put na čijem ga je kraju čekala smrt.

Odjeven u traperice i košulju od jelenje kože čupava obruba i izlizanu oko pasa od duga trljanja teškog opasača s mecima, doimao se mladi nego što je doista bio. Zauzvatio je konja. Izvadio je iz košulje kesu duhana i papiriće i bez žurbe smotao cigaretu. Zapalio ju je. Udahnuo je dim duboko u pluća dok su mu oči šibale prostrane travnjake koji su se pružali pred njim.

Amos Carty nije želio umrijeti. Bio je još premlad da ga zatvore u sanduk od jelovih dasaka i zakopaju pod zemlju.

Vjetar mu je zanjihao dogu plavu kosu koja je visila ispod šešira široka oboda. Nabio ga je duboko na čelo kako bi oči zaštitio od žarka sunca. Kosa i šešir mirisali su mu na kadulju, što ga je podsjećalo na čari slobodnog života u prirodi. Život je bio lijep, a ubojit metak čekao ga je u Stovepipeu.

Gorko se osmijehnuo.

Dao je riječ. Neće je pogaziti.

Njegov konj sive dlake kao u miša, bio je hitar i žestok. Dugim je koracima grabio preko mora visoke i guste trave, ostavljajući za

sobom osamljena strma brda i pustopoljicu.

Na padini prema istoku pružio se proplanak posut sitnim žutim cvjetićima niskog grmlja magueyja.* Čim ih je ugledao, sjetio se sretnih dana svog djetinjstva.

Kao dječak, dok je još živio u zemlji Kiowa, kidao je njihovo lišće i skupljao slatki sok iz njihovih cvjetova. Kiowe su od njega pravili slatki napitak i jeli mesnate listove. Deset godina proveo je s Kiowama prije nego što se otac, koji ga je napustio, vratio po njega.

Amos Carty zadrhta. Katkada se osjećao više Indijanac nego bijelac, što bijaše posljedica njegova odgoja u mladosti koji mu je u srce usadio nevjericu u ljude bijele kože.

Svakako, vjerovao je Kenu Stevensu.

Ken mu je bio jedini prijatelj. Stoga je pošao da iskupi svoj i njegov dug, dug života i časti.

Slegnuo je malodušno ramenima. Svi morarno umrijeti kad-tad, pomislio je sjetno, zadojen indijanskim fatalizmom koji je slavio časnu smrt.

Dao je svoju riječ.

Stoga je i jahao u Stovepipe.

Stovepipe nije bio označen ni na jednoj zemljopisnoj karti. Bilo je to zapušteno naselje od nekoliko koliba na visoravni Horseheads, se-

* maguey – vrst agave od koje se dobiva alkoholno piće pulque i rakija tequila. Biljka je jestiva. (op. ur.)

lendra u kojoj su se skrivali prognanici koji su bježali od zakona i sklanjali se da tamo predahnu.

Morgan Chance čekao ga je u Stovepipeu.

Uz njega će biti i njegova tjelesna straža, okorjeli nasilnici koji će se okomiti na Cartyja kao gladni vukovi ako im Morg Chance da i najmanji mig. Tko zna hoće li me uopće pustiti da ujašem u grad, ili će me ustrijeliti već na visoravni gdje će me dočekati strijelci skriti u zasjedi iza visokih stijena, pomislio je Carty.

Tja, što se tu može. No, volio bi da mu dadu priliku da im uzvratu vatru iz kolta ili spenserice. Nije htio da ga ustrijele kao bijesna psa, s leda, bez opomene. Obuze ga srdžba na tren, ali se odmah smirio. Zašto da se srdi na njih. Nije morao otići, da nije htio. A došao je jer je dao riječ da će doći. Dvojio je čak da da li ga Morg Chance uopće čeka.

Nasmijuljio se kiselo, dočaravajući sebi Morganovo iznenađenje kad ga ugleda: Možda će ga pustiti da živ ujaše u Stovepipe. A ujaše li živ u Stovepipe, neće samo on umrijeti.

Nagonski je opipao držak svog kolta u izlizanim koricama. Onda je tiho zahihotao, tresući zamišljeno glavom.

— Pa ja sam već mrtav čovjek. Duh.

Ubo je vrhom čizme konja u slabine, tjerajući ga da požuri korak. Što prije dođe u Stovepipe, to će prije sve biti gotovo. Travnjaci su ostali za njim. Približio se pribrežju, jašući kroz šumarke visokih borova. Zrak je tamo bio čišći i u njemu se osjećao okopnio snijeg.

Konj se postojano penjao uzbrdo uskom stazom. Zdesna su fm šuštale jele svojim srebrnkastim vrhovima, a ispred njih uzdizali su se dugi i vitki borovi kao na mrtvoj straži uzduž staze.

Gromadne stijene i veliko kamenje prosulo se s lijeve strane staze, ostaci davnog klizanja slojeva zam-

ljišta niz goru, koje je za sobom ostavilo pustoš. Zasjeda se mogla skriti iza stijena, ali Carty je znao da tamo nema nikoga. Još se nije dovoljno primaknuo Stovepipeu. Chance je zacijelo želio da malo pakosno likuje i uživa u Cartyjevim mukama prije nego što ga ubije.

A možda se i vara. Razmišljao je o tome dok se njihao na svom starom sedlu. O ne, sigurno se ne vara. Morg Chance je bio podao čovjek.

Uspjon je bivao sve strmiji ali se konj nije napinjao. Konj mu je bio izdržljiv. Carty se potukao s jednim Indijancem u indijanskom selu plemena Osage zbog tog konja prije dvije godine. Indijancu ga je najvjerojatnije ukrado s nekog ranča. Osage su bili vješti i glasoviti konjokradice.

Sunce je zabljeskako na metalu gore u gori među stijenama.

Znao je da su se to suncane zrake odbile od pušćane cijevi. Morg Chance postavio je gore stražu. Ali Carty se nije prestrašio i ukrutio. Morg Chance je želio da Cartyja vidi živog kako bi mogao uživati, gledajući kako ga meci rešetaju.

A to je možda bila Chanceova kobna greška.

Carty potjera konja u kas kad su izbili na visoravan. Nije više bio daleko od svog odredišta. Još jedna uzvisica i ugledat će Stovepipe.

Zaustavio je konja. Lijenim, sporim kretnjama smotao je cigaretu dok su mu oči živo promatrale okoliš. Samo četiri trošne i oronule dašćare, nakrivljene od udara vjetrova, potamnjele od truleži, žarka sunca i vlage, tvorile su Stovepipe. Trgovina mješovitom robom, svratište sa salunom, kovačnica i uz nju konjušnica, doimale su se jedno i sablasno. No ljudi koji dođu u Stovepipe ne traže ništa više. Svakako, ne u Stovepipeu.

Potjerao je konja korakom kroz debelu prašinu koja se podizala

visoko i zatomičavala topot kopita njegova konja. Carty je povukao još jedan dim i bacio opušak u prašinu. Oči su mu bile uperene u salun, ali pazio je i na vrata konjušnice i svratišta.

Zaustavio se uz privezište ispred saluna i ostao sjediti u sedlu, čekajući i ogledavajući se.

Neki čovjek je izašao na trijem ispred saluna. Zaškiljio je. Večernje mu je sunce udaralo u oči i zaslijepljivalo ga. Bio je srednjeg rasta i širokih ramena. Lice mu je bilo trouglasto, oči skupljene. Carty ga je odmah prepoznao. Nekada davno jahali su zajedno u istoj družbi.

– Hobe! – pozva ga Carty glasno.

Hobe Talbert iskrivi lice u neveseo osmijeh.

– Ipak si došao. Nisam vjerovao da ćeš doći.

– U tebe nikada nije bilo vjere. Sumnja ti je izjela srce, Hobe.

Hobe Talbert kimne glavom. Smiješak se ugasio. Namrgodio se, nahirivši malo glavu.

– Izgubio sam okladu zbog tebe, Indijance. Dugujem Morgu dvadeset dolara.

– Morg se kladi samo onda kad je siguran da će dobiti, Hobe.

– Doista?

Carty potrese glavom. Izvukao je noge iz stremena i spustio ih u prašinu na cesti. Talbert je bio opušten. Držao se i vladao prijateljski. Možda je Morg odlučio da ga ubije u nazočnosti svojih ljudi.

Talbert se maknuo korak u stranu.

– Udi. Morg te čeka.

Carty se popeo na trijem, pazići na svaku Talbertovu kretnju. Hobe je podigao desnu ruku i pokazao mu rukom vrata.

– Poslije tebe, Indijance.

Carty gurne vrata. Ušao je u tamnu prostoriju s osunčane ulice. Oči su mu se brzo navikle na tamu.

Tri muškarca stajala su nalakčena na šank už bar. Carty je poz-

navao dvojicu: Pikea Shattucka i Eda Wellsa. Za stolom uz prozor koji je gledao na ulicu sjedio je krupan čovjek sa snopom prljavih karata u ruci. Kosa mu je bila crna i duga. Obješen brk uokvirio mu je usne. Iz džepa njegova kožnata prsluka visio je debeo zlatan lanac. Noge su mu bile obuvane u čiste i nove čizme, što je začudilo Cartyja.

– Izgubio si okladu, Hobe. Duguješ mi dvadeset dolara – tiho je rekao Morgan Chance.

Talbert prokune, a Chance tiho zahihota. Gurnuo je nogom stolicu prema Cartyju.

– Sjedni, Amose, ista ti je plaća. Piješ li još žestoka pića? – zapita ga i mahne rukom konobaru.

– Samo s prijateljima.

Morgan Chance prasne u gromoglasan smijeh. Doimao se kao čovjek vrlo zadovoljan samim sobom. Izvadio je iz džepa kesu duhana i papiriće. Vrlo vješto i brzo smotao je cigaretu, iako su mu oči bile netremice uperene u Cartyja.

– Hajde, Indijance, sjedni!

Carty je bio začuden. Znao je da je Morg Chance čovjek koji ne zaboravlja lako uvrede, akamoli da ih prašta. Morg je držao da mu je Ken Stevens digao ispred nosa novac koji njemu pripada. Carty je rekao da jamči za Kena Stevensa, jer Ken Stevens nije lopov. Stevens je opet sigurno mislio da taj novac pripada njemu, a ne Morganu Chanceu.

Carty je čekao sve dok im konobar nije donio čaše s pićem i stavio ih na stol. Privukao je stolicu i sjeo.

Predstava tek što nije počela, pomislio je Carty dok je sjedao. Čovjek nasuprot Cartyju uživao je u moći kojom ga je držao prikovernog za stolicu. Polagano je srkao piće, a lice mu se naboralo od pustog cerekanja.

– Vidiš li što Kena Stevensa? – zapitao ga je Morg kad se dovoljno nacerekao.

– Nisam ga vidio mjesecima. Tumarao sam zabačenim stazama.

– A čuo si da dolazi?

– Čuo sam.

Jednog jutra, blizu San Carlosa, pojavio se u Cartyjevu logoru čovjek kao da je izniknuo niotkud. Bio je prašnjav i umoran. Sjahao je i popio s Cartyjem lončić kave. Razgovarali su i pušili. Čovjek mu je rekao sve novosti koje je pokupio putem od Orlova gnijezda do Ogallale i u razgovoru spomenuo Kena Stevensa i kazao da je čuo da je Ken otišao na Zapad i da živi u Kaliforniji.

Carty je bio suguran da će Ken Stevens dojahati u Stovepipe na sastanak sa čovjekom koji mu je sada sjedio sučelice. Ken Stevens ga je razočarao, iako je to bilo prvi put da Ken nije održao svoje obećanje.

Morg je odgurnuo praznu čašu preko stola, držeći Cartyja neprekidno na oku. Nešto se krilo u dubini tih očiju, u dubini mozga tog čovjeka, što Carty nikako nije mogao dokučiti.

– Ali ja sam došao kao što sam obećao.

– Očekujući smrt.

– Obračun.

– Nadam se da te neću razočarati, Indijance – odvratio mu je Chance pakosno se cerekajući.

Svi su prasnuli u smijeh. Cartyju je odlanulo. Sinulo mu je da ga Morgan Chance nije pozvao u Stovepipe da ga ubije, nego stoga što želi nešto drugo od njega, nešto što Carty nije mogao prozreti.

– Čovjek se nikada ne osjeća razočaran kad shvati da ne mora umrijeti.

– Eeee, to ja nisam rekao – uskočio je brzo Chance.

Carty osjeti kao da ga je netko polio hladnom vodom. Živci su mu se napeli iako mu se Chance smijeo. Hoće li se Chance usuditi da dade znak svojim revolverašima da ga prorešetaju. Ne, zacijelo neće, jer bi Carty njega ustrijelio prije nego što bi sam izdahnuo.

– Što skrivaš noge kao zmija.

Kaži otvoreno što ti je na pameti – tihim će glasom Carty.

– Izaberi, Carty. Učiniš li mi uslugu, odjahat ćeš živ odavde. Odbiješ li, morat ćemo te pokopati ovdje u ovoj pustoši.

Carty se začuden zapiljio u Chancea. Što li je to mučilo Morgana Chancea da je morao pozvati njega, Amosa Cartyja, da prejaši šest stotina kilometara da mu pomogne. Carty je doduše bio revolvertaš, gotovo odmetnik od zakona. Tumarao je zapuštenim stazama, klonio se ljudi i naselja. Rijetko je zalazio u gradove. Živio je sam za sebe. Ali Chance je imao svoje ljude među kojima je bilo i plaćenih ubojica.

– Još vučeš konop za sobom da bi zameo trag, Morgane?

– Čuvam se od neprijatelja, Indijance.

– A tko se ne čuva?

– Krvoločnih neprijatelja, Indijance. Jesi li ikada čuo za Nogalesa Jacka i Rawhidea Bledsoea?

– Upoznao sam ih prije nekoliko godina dolje u Durangu. Skrivali su se tamo neko vrijeme. Krijumčarili su viski i prodavali ga Indijancima iz plemena Osago.

– Ti su se bavili i prljavijim poslovima.

– A sad su tebe uzeli na zub?

Chance jedva primjetno kimne glavom. Crne su mu oči zasjale vatrom. Kao da se osjeća neudobno, promeškoltio se na stolici. Izvukao je zlatan sat iz džepa. Pritisnuo je poklopac koji je škljocnuo i pogledao u bročcanik.

– Imam neprijatelja, Indijance, a imam također i sestru. Mladu i lijepu djevojku.

– Nisam znao – reče Carty i uzdahne.

– Nije kao ja, Indijance. Dobra je i čestita djevojka.

Carty je slegnuo ramenima. To njemu nije ništa značilo. Ali Chance se smrknuo.

– Dobra i čestita djevojka – ponovio je Morgan.

– Čuo sam. Ne trebaš ponavljati.

– Zaljubila se. Htjela bi se udati za bogatog rančera u dolini Mogolion. Prekrasan ranč, uzorno gazdinstvo sa stadom od dvadeset, trideset tisuća grla. Zaprošio ju je.

– Doista divan ranč.

– I ja želim da se ona uda za tog čovjeka.

– Ja joj ne branim – reče Amos Carty i raširi ruke.

– Ali ti ćeš joj pomoći da se uda

– dodavši Chance i naceri se iskešivši zube.

Amos Carty osta zbunjen. Zapijlo se u Morgana Chancea i uzdahnuo duboko i polako.

– Nogales Jack ili Bledsoe?

– Obojica.

– Ti imaš cijelu četu oštroomskih i brzih revolveraša. Otprati svoju sestru do tog ranča i napijte se na njezinu piru. Ta dvojica te ne mogu zaustaviti – podsjetio ga je Amos Carty.

– Nisu samo dvojica. Mnogo ih je. Skupili su malenu vojsku. Čekaju nas, mene i Kate, Indijance.

– Ti mi nešto tajiš, Morgane. Želiš da i ja pođem s vama, zar ne?

– Ti sâm, Indijance.

– Nemoj odugovlačiti. Kaži već jednom što ti pritišće srce – odvрати mu Carty s natruhom srdžbe u glasu.

Chance se naslonio laktovima na stol. Doima se kao čovjek u nevolji unatoč svojoj moći i snazi.

– Ti si jedini čovjek koji mi može pomoći, Indijance.

– Kako?

– Dovedi Kate do ranča njezina zaručnika.

Carty se zagledao u čašu viskija pred sobom koju još nije bio ni okusio. Radije bi popio gutljaj bistre gorske vode. Vidio je on, još dok je bio dijete, kako viski razara duh hrabrih ratnika iz plemena Kiowa.

Svejedno, dohvatio je čašu i ispio je. Zagledao se u oči Morgana Chancea.

– Kriješ mi nešto. Nisi mi iskren. Kako da se jedan sam čovjek odupre šestorici ili sedmorici napadača – predbacio mu je Carty – Kloni ih se. Zameti tragove. Drži se zabačenih staza.

– A djevojka?

– Slušaj Carty, o svemu sam dobro razmislio. Ti si jedini čovjek za kojeg znam da to može učiniti.

– A što ako nas uhvate?

– Neće je uhvatiti dok si ti uz nju.

– Ne budali, Morgane.

Metalan škljocaj iza leđa ukrutno je Cartyjevu kralješnicu. Netko je napinjao revolver. Pogledao je u Chancea i rekao:

– Nećeš valjda dopustiti da me ustrijele s leđa?

– Skloni taj revolver, Hobe! Doista, ne znam što ti imaš u glavi umjesto mozga. Ili možda ti želiš dovesti Kate do ranča njezina zaručnika? – zapitao je Morgan Hobeja Talberta strogim glasom.

– Samo sam pogledao da li mi je revolver pun, gazda – skrušeno se oglasio Hobe Talbert.

Carty je gotovo potegnulo i zapucao. Ubio bi Morgana prije nego što bi ga Morganovi ljudi dospjeli dokrajčiti. Morgan je to znao, a vjerojatno i Hobe Talbert.

Morgan je ponovno izvukao svoj zlatan sat, kojim se vrlo ponosio, otvorio ga i zagledao se u bročnik.

– Kate će stići svaki trenutak – rekao je tiho, pa nastavi:

– Rekao sam joj neka legne i odmori se. Umorila se jašući od utvrde Bliss. Želio bih da je vidiš i da se upoznate, ako želiš da poži- viš.

– Zar ćeš se usuditi da mi pošlije svega što si mi učinio povjeri- š svoju sestru na čuvanje?

Chance duboko uzdahne. Podigao je praznu čašu. Konobar je odmah dotrčao i napunio je.

– Samo tebi i nikom drugom, Indijance – odvratio mu je Morgan Chance gotovo šaptom.

Carty je razmišljao što da kaže

Morganu. Carty je bio vješt revolversaš i ratnik, a Morgan ga je snubio za vodiča svojoj sestri.

Amos Carty je bio doista jedini čovjek koji se mogao probiti do ranča Katina zaručnika, a da nitko ne otkrije njihove tragove. Kiowe su ga naučile kako se to radi. Jedino su ga Apaši mogli, možda, slijediti ali ne cijelim putem.

– Težak je to zadatak i naporan put.

– Nije za tebe.

– A hrana i tovarni konji?

– Sve je spremno. Kaži samo kad polazite.

– Mogu je ostaviti na cjedilu. Pobjeći.

– Došao si ovamo, zar nisi? Došao si jer si dao riječ. Učinit ćeš i nemoguće samo da je dopratiš do ranča Chessboard, daš li riječ. To je sve što od tebe tražim, za tvoj život.

Čuli su korake na trijemu. Vrata su se širom otvorila. Carty se okrenuo i skamenio.

Stajala je na vratima osvijetljena večernjim zrakama sunca. Kad im je prišla, Carty je vidio da su joj oči smeđe, a lice lijepo.

Ušla je u salun plahim korakom. Pogled joj je išao s brata na Cartyja. Pomno ih je gledala. Smrknula se, ne bez razloga, pomislio je Carty. Bio je prljav i prašnjav. Žudio je za vodom i sapunom da se opere i obrije. Ustao je da je pozdravi.

– Vi ste čovjek kojeg smo čekali? – zapitala ga je ispod glasa.

Nitko joj nije odgovorio. Nije bilo ni potrebno.

– Jedino te on može dovesti do ranča Chessboard – rekao je Morgan Chance.

– I vi bježite od zakona? – zapitala ga je Kate.

– Još nije raspisana nagrada za moju glavu – odvratio joj je Carty.

Pozorno ga je ogledala i odvagala.

– Kad polazimo? – zapitala ga je kratko.

Njezin brat udari dlanom po stolu. Udarac je odjeknuo kao prasak groma. Lice mu se rasteglo u osmijeh kad se ogledao po salunu.

– Bravo! Sjedni Kate da se dogovorimo.

Sjela je između brata i Cartyja. Pomno ih je proučavala. Taj joj sastanak u toj selendri nije bio baš po volji. To se na njoj vidjelo na prvi pogled.

– Ponekad moramo stisnuti zube i zgrabiti leđa da bismo postigli ono što želimo – dobacio joj je Carty.

– Znači li to da me preko volje vodite u Chessboard? – zapitala ga je pomalo razočarano djevojka.

– Radije bih se odmarao – odgovorio joj je iskreno Carty.

– Zar sam vam ja toliki teret?

– Iskreno da vam kažem, jeste.

– A zašto?

– Nemojte se zavaravati. Ima ljudi koji ne žele da vi ikada dođete na ranč Chessboard.

– Zar zbog vas – htjela je znati Kate.

– I zbog mene.

– Pogriješila sam što sam poslala na put sama bez Petera, svog zaručnika. Trebalo je da nastavim putovati vlakom. Došla sam samo ovdje da vidim Morgana, samo stoga jer me je to zamolio.

– Zaustavili bi vlak i ugrabili te i ja te više nikada ne bih vidio – rekao je trezveno Morgan Chance.

– Tko? Tvoji neprijatelji koji žele da ti se osvete?

– Da, moji neprijatelji – odgovorio joj je kratko Morgan.

– Sigurno ste vrlo vješt vodič kad moj brat misli da vam nitko nije dorastao – obratila se ponovno Kate Cartyju.

– Nisam za odbacivanje.

Promatra me kao pile lisicu koja njuška oko kokošinca, pomislio je Carty.

– A što vi to možete učiniti što ne može moj brat sa svojim momcima? – zanimalo je Kate.

– Dovesti vas živu i zdravu do Chessboarda.

– Nisam vas to pitala.

Carty slegne ramenima. Kako da toj djevojci objasni da su ga Kiowe naučile kako valja tragati, loviti, zamesti tragove, kako naći hranu i vodu u pustinji? Kojim riječima da joj opiše duge i mučne sate beskonačnih jahanja preko valovitih žar-kih pustinja, krša i lave. Proveo je deset godina s Kiowama, bio im je bratom, prije nego što ga je otac odveo od njih.

– Slušaj, Kate, on nam je jedina nada. Ako te on ne dovede, nitko neće – dodao je uvjerljivo Morgan Chance.

– Vrlo dobro. Pristajem. Ionako nemam drugog izbora. Znam da ti je na srcu moja sreća – rekla je Kate svom bratu.

– Želiš li se udati za Petera Macklina, udaj se! On će ti biti dobar i brižan muž. Ja jedino želim da se smiriš i imaš svoj dom, Kate. No, kako si ti moja sestra, neki ti ljudi žele nauditi. Carty će se pobrinuti da im to ne uspije.

Kate je ustala i potresla suknjom da je poravna. Ta je kretnja djelovala kao da njome želi otresti što dalje od sebe sve veze s bratom i tim neuglađenim i neurednim ljudima u tom zapuštenom salunu selendre u kojoj je i i vrag rekao laku noć. Carty joj to nije zamjerio. Ni on se nije osjećao odviše sretan u toj sredini.

Izašla je. Svi su gledali za njom.

– Popij nešto sa mnom – ponudio ga je Chance.

– Ja bih se radije umio i obrijao – odvratio mu je Carty.

Posao je niz ulicu, vodeći konja za uzde. Ušao je u konjušnicu. Neki starkelja drijemao je na stolici uz vrata. Grija se na kasnom poslijepodnevnom suncu. Carty ga nije probudio.

Rasedlao je konja, odveo u pregradak i napunio mu zobnicu zrnjem. Potom ga je istimario i donio mu vedro vode.

Izašao je pred konjušnicu, stao i ogledao se po ulici. Malo tko je navraćao u Stovepipe. Bio je daleko od

svih prometnica i utabanih staza. Nitko nije imao zbog čega tamo doći osim ljudi kao što je bio Morg Chance i njegovi revolveraši.

Uputio se prema svratištu na kojem je pisalo STOVEPIPE HOTEL. Još jedan starkelja drijemao je iza pulta vratarnice. Carty je zašao iza pulta uzeo ključ s ploče. Starkelja je otvorio oči.

– Želite li sobu?

– I vode i sapuna.

– Sigurno ste vidjeli Kate – vragoljasto će starkelja.

Carty pogradi sedlo i prebaci ga preko ramena, pa krene uza škripave stube. Starkelja je išao za njim. U jednoj je ruci nosio vedro hladne, a u drugoj tople vode.

Kad se umio i obrijao, zavalio se preko kreveta i stavio ruke pod glavu. Misli su mi bile zaokupljene Chanceom i njegovom sestrom.

Sve je ovisilo o konjima koje će im Morgan dati za put. U svog je konja imao puno povjerenja. Konj mu je bio snažan i izdržljiv.

Miris pečena mesa iz kuhinje zagolicao mu je nosnice i napunio puna usta sline dok je silazio stubama u predvorje hotela gdje su ga čekali Chance i Kate.

– Čekali smo te da večeramo zajedno – ponudio mu je Morg.

– Ja bih radije jeo sam – otklonio je Carty njegovu ponudu.

Kate ga je srdito šibnula pogledom.

– Baš smo bili budale što smo ga čekali. Mogli smo već jesti – predbacila je svom bratu.

– Oprostite – ispričao se tiho Carty kojem se baš nije odviše sviđala njezina samovoljna ćud.

– Mislio sam da se o svemu dogovorimo za večerom – dodao je Chance.

– Nemamo se mi što dogovarati. Daj mi samo dobre konje – odvratio mu je Carty.

– Indijanci hoće samo dobre konje, a za hranu ni ne haju – po-drugljivo će Chance.

– Zar ste vi Indijanac? – zanimalo je Kate.

Nije joj odgovorio. Neka joj njezin brat objasni što je zanima, pomislio je Carty. Naklonio se i pošao u blagovaonicu gdje je sjedio za prazan stol uz prozor.

Večera je bila izvrsno priređena što je ugodno iznenadilo Cartyja. Najeo se do sita. Tko zna kad će idući put opet imati priliku da se najede.

Na izlasku iz blagovaonice zauzvatio se uz stol za kojim su sjedili Chance i Kate. Podigli su glave i pogledali ga.

– Polazimo u zoru – rekao je kratko Carty.

– Ovdje sviće prije pet – odvratio mu je Kate.

– Najljepše vrijeme za polazak na dugo putovanje – dodao je Carty, okrenuo se i pošao prema vratima. Kate je tiho govorila, ali ju je ipak čuo kad je rekla:

– Taj mi se čovjek ni najmanje ne sviđa, Morgane.

Carty se nije ni nasmijeo na tu njezinu iskrenu napomenu. Kiowe su ga naučile da muškarac nikada ne smije pokazivati svoja čuvstva. Nije ga ni najmanje čudilo što ga Kate gleda s visoka. Za nju je on bio običan divljak. Možda bih ja bio još gori od nje da sam žensko i da sam odrastao na Istoku, u New Yorku ili Bostonu na primjer, pomislio je Carty.

A tko je i što je uopće bio on, na kraju krajeva? Kauboj lutalica koji je Divlji zapad projahao uzduž i poprijeko. Radio je tu i tamo, ponekad kao gonič stada, potkivač ili čuvar ranča. I nigdje nikada nije za sobom ostavio traga, ni spomena ni sjemena.

Zašto bi ga onda neka djevojka zavoljela?

Svejedno, on će je dovesti živu i zdravu do Arizone k njezinu zaručniku na ranč Chessboard i tako otplatiti dug Kena Stevensa njezinu bratu Morganu Chanceu.

Sjetio se Kena Stevensa, svog jedinog prijatelja. Zajedno su jahali, radili po tuđim rančevima, opijali se i obljubljivali djevojke. Stevens

mu je jednom spasio život. Upozorio ga je da ga neki ljudi čekaju da ga ubiju iz zasjede. Stoga je bio Kenov dužnik. Otplatit će svoj dug Kenu Stevensu i Kenov Morganu Chanceu, dovede li Kate živu i zdravu u Arizonu, i tako više nikome neće biti ništa dužan.

Uzdahnuo je i ušao u hotel.

II

Ustao je u praskozorje. Otišao je u konjušnicu, osedlao svog konja i doveo ga ispred hotela upravo u trenutku kad se upalila svijeća u jednom hotelskom prozoru. Rasvijetlila su se još dva prozora. Kate će zacijelo doručkovati u društvu.

Morgan Chane i njegova sestra sjedili su za jednim stolom, a Hobe Talbert i Pike Shattuck za drugim kad je Carty ušao u blagovaonicu. Napravio se da ih ne vidi i sjed sam za treći stol. Najeo se šunke s jajima i palačinki napunjenih pekmezom.

Ispod oka je opazio da Kate Chance slabo jede. Srkala je samo vrelu kavu.

– Dobro se najedite prije puta – dobacio joj je u prolazu kad je izlazio iz blagovaonice.

– Je li vi to meni naređujete? – zapitala ga je i izazovno podigla bradu.

– Dobro se najedite jer se ja neću zaustavljati da ručate ako ogladnite. Ne idemo na izlet u prirodu.

Otvorila je usta da mu još nešto odbrusi, ali je on već bio na sredini sobe. Pikeu i Hobeu zlobno se nasmijuljio brk. Oni se nikada ne bi usudili tako osorno razgovarati sa sestrom svog vode. Carty se usudio, jer je stavio život na kocku da spasi Morganovu sestru.

Carty ih je strpljivo čekao na ulici. Dan je svanuo sunčan i bez oblaka na nebu. Oko podneva pritisnut će nesnosna vrućina. Pregledao je svoju spensericu i stavio je natrag u tok na sedlu. Revolver, nije morao pregledavati. Znao ga je kao svoj džep. Uvijek je bio čist

kao suza i spreman za uporabu. Ljeskao se kao sunce.

Pike Shattuck je doveo osedlanu kobilu ride dlake za Kate i dva tovarna šarena konja koji su bili nalik na indijanske konje. Pune bisage visjele su im preko leđa.

Chanceovi su zajedno izašli iz hotela. Kate je bila smrknuta, a Morganovo se lice razvuklo u širok osmijeh. Kate je mrko pogledala Cartyja kad je prišla svojoj kobili.

– Što misliš kad ćete stići u Arizonu – zapitao je Chance Cartyja.

– Za dva tri tjedna. Ovisi.

Chance je protrljao svoju neobrijanu bradu.

– Ako Kate bude neugodna...

– Neće.

– Ne bi se moglo reći da je baš krotke naravi – rekao je Chance.

– Morgane, ja ću je dovesti do Arizone, pa makar je morao vezati i vući za sobom.

Rekao je to glasno tako da ga je i Kate mogla čuti. Hobe i Pike su joj se cerili iza leđa. Kate se naglo okrenula i strogo ga pogledala.

– Slušajte, Carty, brat mi je rekao da idemo na vrlo opasno putovanje. Možete biti mirni. Ja vam neću praviti neugodnosti. Slušat ću svaku vašu riječ i učiniti sve što mi naređite.

– Jeste li se dobro najeli? – zapitao ju je, gledajući njezino smrknuto lice.

– Pojela sam dva meko kuhana jaja. Jeste li zadovoljni? – odvrtila mu je, a obrazi su joj se zažarili.

Kimnuo je glavom. Popeo se na sedlo, držeći u rukama uzde tovarnih konja. Potjerao je konja laganim kofakom. Čuo je topot koraka kobile na kojoj je jahala Kate.

– Do viđenja, Kate, Carty! Sretno put! – poželio im je Morgan Chance.

Okrenuo se i odmahnuo mu rukom, a potom je oči uperio u stazu ispred sebe. U dolini će udariti jaka pripeka. Nadao se da Kate neće pozliti od vrućine.

Jahali su kasom čim su sišli s brda. Sunce ih je pržilo, ali Carty nije usporio koraka. Morali su prevažiti dok još mogu što više puta neometani.

III

Nakon dva dana naporna jahanja prešli su White River i približili se Llano Estacadu. Kate Chance se već priviknula na jahanje i lakše je podnosila duge sate sjedenja u tvrdom sedlu. Počela se zanimati što se s njom i oko nje zbiva. Carty je opazio da mu dobacuje radoznale poglede iako dotada nisu izmijenili ni desetak riječi.

– Vi ste vrlo šutljiv čovjek – počela je.

– Glasovi se čuju.

– Pa nigdje nema nikoga tko bi nas mogao čuti – rekla je i ogleđala se po prostranoj ravnici.

– Tako sam navikao.

– Ako želite da šutim, kažite mi.

– Meni je svejedno.

– Promatram vas. Cijelo vrijeme pazite da nas nitko ne vidi. Mislim da ste vrlo vješt vodič.

Carty osjeti sprdnju u njezinu glasu.

– Ovdje nema ni žive duše – odvrati joj uvrijeđeno.

– Kako znate?

– Pregledao sam krajinu. Promatram ptice.

– A moj se brat boji da ćemo upasti u zasjedu i da će nas napasti njegovi neprijatelji.

– Ima još vremena.

– Odgovarate li vi uvijek tako kratko?

– Kratko, ali jezgrovito.

Zašutjela je. Spustila je glavu da zaštiti lice od vjetrova. Činilo joj se da vjetar neće nikada prestati.

– Puše li ovdje uvijek?

– Puše. Kiowe ga zovu divlji vjetar. Štiti nas.

– Štiti? – jedva je otvorila usta od zapuha vjetrova.

– Njiše i nosi travu. Mete naše tragove.

Pogledala je iza sebe. Vidjela je

kako se trava njiše dok je vjetar nosi amo-tamo. Tragovi će uskoro nestati.

Nagonski, prijahala mu je bliže i zagledala mu se u lice. Osjećala se sigurna uz njega. Iz njega je izbijala snaga koja joj je ulijevala povjerenje.

O da, bio je kao divlja životinja. Uvijek spreman na skok. Kako ga je ono zvao njezin brat? Indijanac.

– Jeste li doista Indijanac?

Pogledao ju je iskosa. Uplašila se njegova hladnog pogleda.

– Odrastao sam među Kiowama. Moj je otac bio gorštak. Radio je kao vojni izviđač. Poznavao je dobro Kiowe. Živio je s njima neko vrijeme. Kad je počeo rat, otišao je i ostavio me s njima. S Kiowama sam odlazio i u ratne pohode kad sam stasao u dječaka.

– Zar ste skalpirali ljude? – zapitala ga je užasnuta.

– Tad sam bio Kiowa, ratnik. Radio sam što i oni.

– A sada?

– Bilo, pa prošlo.

Čuo ju je kako je duboko uzdahnula. Možda će sada šutjeti neko vrijeme, ponadao se Carty.

Utaborili su se u zavjetrini u podnožju brda u blizini rijeke Canadian. Prije nego što je rasedlao konje, obuo je mokasine i pošao u izvidanje.

– Jeste li što pronašli? – zapitala ga je kad se vratio nakon sat vremena.

– Travu, vodu i drveće.

Iduće su jutro udarili ravno na zapad i uskoro izbili na utaban put koji je vodio s juga prema sjeveru.

– Ovuda prolaze stada goveda – objasnio joj je Carty kad ga je upitno pogledala.

– Ali mi nismo stado goveda – zajedljivo će Kate.

Podigao je ruku. Pokazao joj je velik oblak prašine u daljini.

– Dolazi stado. Mi ćemo jahati ispred stada. Stado će zbrisati naše tragove – objasnio joj je Carty.

Kad im se stado toliko približilo da su ga mogli razaznati, skrenuli

su s puta i odjahali prema zapadu među stijene.

Carty je vukao za sobom gunj na konopima i brisao tragove.

– Apaše nećemo moći zavarati, ali Jack Nogales i Bledsoe su gradski štakori i nasjest će – poučio ju je Carty.

Kad je mogao, Carty je skrenuo konje na kamene stijene ili u struge vododerine. Nije se žurio. Važnije mu je bilo da dobro zamete tragove za sobom.

Kad su izbili iz šumarka topola na obalu bistra potoka da napoje konje i napune pljoske vodom, Carty opazi sitne oblačiće prašine na obzorju. Zaustavio je konja i dao znak Kate da stane. Izvukao je spensericu iz toka na sedlu i položio je u krilo preko sedla.

– Što ste vidjeli?

– Uskoro ćemo dobiti posjet. Skonite se u šumarak.

Tihim su se korakom vratili u šumicu. Žubor potoka i šuštanje lišća topola na vjetru zatomilo je sve ostale šumove.

Desetak ratnika u jednoredu izbilo je pred šumarak.

– Izadite, to su prijatelji! – pozvao je Carty djevojku i spremio spensericu natrag u tok na sedlu.

– Pa to su Indijanci! – zaprepastila se ustrašena Kate.

– Moji rodaci iz djetinjstva – odvratio joj je Carty i izjahao im u susret s rukom podignutom na pozdrav.

– A' kou! – pozdravio ih je Carty.

Indijanci su bili niska rasta, ali mišićavih ruku i nogu. Neki su bili naoružani puškama, a neki su nosili tobolce sa strijelama i lukove.

– Odmah sam te prepoznao, Šarove – rekao je Carty vodi.

Indijanci su zastali osupnuti kad su čuli bijelog čovjeka koji ih je pozdravio na njihovu jeziku.

– Tko je taj tko pozna tako dobro Šarova da čak zna govoriti njegov materinji jezik? – zapitao ga je voda čete.

– Čovjek koji mu je spasio

glavu u ratu protiv Utesa kad je poginuo stari poglavica Setoyote – odvratio mu je Carty.

– Ja nikada nisam ratovao uz bok bijela čovjeka!

– Ja sam Kue-tae, Bijeli Vuk.

– Haaaa! – prolomilo se šumar-kom.

Svi su se okupili oko Cartyja, nasmiješeni i veseli. Šarov mu je prišao i zagrlio ga.

Kate ih je promatrala otvorenih usta i razrogačenih očiju od čuda. Ona je uvijek držala da su Indijanci divljaci, mrzovoljna i krvoločna čeljad koja se ne zna smijati i veseliti.

Carty je proveo neko vrijeme s njima u razgovoru. U jednom trenu svi su pogledali u Kate i nasmijali se. Kate je znala da govore o njoj i bilo joj je neugodno. Okrenula je glavu. Zagledala se u modre daljine. Zamislila se. Znala je da su duboko na području Novog Meksika, ali nije mogla odrediti koliko im još treba da stignu u Arizonu. Prošlo je pet dana otkako su otišli iz Stovepipea.

Zapanjila ju je iznenadna tišina.

Carty je sjedio na konju pokraj nje i gledao je. Kiowe su otišle.

– Sanjarite?

– Razmišljala sam koliko ćemo još dana putovati zajedno.

– Najmanje tjedan. Sada smijemo i brže jahati. Nema opasnosti.

– Kako znate?

– Rekli su mi Indijanci.

Brzo su prejahali nizinu i uskoro se počeli penjati uz brdo kroza šumt smreka i borova. Zrak je bio sve hladniji. Vjetar je jačao.

Carty se utaborio na sljemenu visoka brijega podno kamenite litice u zavjetrini. S tog mu je mjesta pucao širok vidik preko doline sve do Taosa. Zapalio je malenu vatricu. Kate je ispekla tri pastreve koje je uhvatio u bistrom potoku što je žuborio na brdo blizu njih.

– Sutra ćemo udariti na jugozapad u toplije krajeve – rekao joj je za večerom da je utješi.

– Zašto su se Indijanci smijali kad ste im pokazali na mene? – zapitala ga je, praveći se da nije čula što joj je rekao.

– Rekao sam im da ste vi moja *squaw*.

– Vaša *squaw*?

– Da, žena.

Zajapurla se. Zanimjela je od srdžbe.

– Zar ste željeli da im kažem istinu?

– Vi mislite da je Morgana bilo strah da pode sa mnom?

– A vi ne?

– Mislim da se on nikoga ne boji.

Carty slegne ramenima. Nije više mislio na djevojku i njezina brata nego na opasnosti koje još moraju prebroditi prije nego što stignu u Arizonu.

– Zašto gasite vatru? Smrznut ćemo se noćas – prigovorila mu je kad je nabacao zemlju na vatru.

– Zavucite se u zavjetrinu pod liticu. Tamo vam neće biti hladno i nitko vas neće vidjeti. I slijepac može vidjeti vatru u noći.

– Sigurno su je već vidjeli, ako je traže.

– Nadam se da jesu – odvratio joj Carty.

– Što? Zar vi želite da nas pronadu? – zaprepastila se Kate.

– Nasrnu li na nas noću, ja sam u prednosti.

Vatra se ugasila. Obavila ih je tamna noć.

– Kako ćete ih vidjeti u mraku?

– Čut ću ih.

Uzeo je gunj i pušku i nestao nečujno u tami. Kate se zamotala u gunj pod liticom u zavjetrini i zaspala.

Carty se popeo na vrh litice. Slutio je da im je neprijatelj za petama.

Nije se bojao da će ga pronaći Nogales Jack ili Rawhide Bledsoe, nego njihov tragač kojeg su unajmili za taj posao.

Zadrijemao je. San mu je bio lagan i budio ga je svaki i najmanji i najtiši šim.

Ujutru, poslije doručka, spustili su se u kraj uz Chaco River. Carty je neprestance držao spensericu preko sedla. Brda su uskoro ostala za njima i ponovno su jahali preko ravnice gdje se bilo teško skriti i naći dobar zaklon.

Žurili su. Jahali su što su brže mogli. Nisu se ni za trenutak zadržavali na otvorenom prostoru. Šarov mu je rekao gdje će naći po-
jilo puno vode.

Kad su stigli do podnožja osamljena čunjasta brda obrasla u bujnu travu, Carty je našao zaklon za Kate i tovarne konje među izvaljenim stijenama. Ulaz u zaklon bio je zakriljen od radoznalih pogleda debelim kaktusima.

– Uđite u zaklon i ne mičite se dok se ne vratim. Povedite sa sobom i tovarne konje – naredio joj je Carty.

– A vi?

– Idem u izvidanje.

Odjahao je prije nego što mu je mogla prigovoriti što je ostavlja samu. Objahao je brdo. Načulio je uši i dobro otvorio oči, ali ništa nije čuo ni vidio. No, zla ga je slutnja svejedno neprekidno pritis-
kala.

Zastao je kad je stigao do hrbati iza koje je bilo pojilo. Sjahao je, izuo čizme, obuo mokasine i prišuljao se rubu hrbati s puškom u ruci.

Kad je provirio preko ruba, krv mu se sledila u žilama.

Dva su čovjeka u crvenim izbljedjelim košuljama čučala uz vodu. Revolveri su im visjeli u koricama nisko uz bokove. Šesire su bacili na potiljak. Jedan je žvakao slamku.

– Koga čekate? – zapitao ih je glasno Carty.

Skočili su na noge. Ruke su im se trgnule prema revolverima. Zastali su kao ukopani kad su vidjeli da je Carty u njih uperio spense-
ricu.

– Prepali ste nas.

– Vidim – odvratio im je Carty koji je pogledom tražio mjesto gdje su ti ljudi ostavili svoje konje.

– Nema smisla to što radite – dobacio mu je krupniji.

– Okrenite se, obojica! – strogo im je naredio Carty.

– Slušajte – počeo je niži, a oči su mu se ukrutile i napunile okrutnošću – mi nemamo ništa protiv vas.

– Kako je Nogales? – zapitao ga je Carty.

– Vi poznajete Jacka? – izlazio se krupniji.

– Zaveži – zarežao je na njega niži čovjek.

– Okrenite se, brzo – zarežao je na njih Carty i podigao spense-
ricu.

Okrenuli su se polagano i preko volje. Kad su odbacili opasače s revolverima, Carty im je naredio:

– Stanite uz liticu!

– Zar ćeš dopustiti da nas zlo-
stavlja, Lou?

– Strpljen, spašen, Carley.

Kad su položili dlanove na liticu, Carty je prišao vodi i napunio pljoske.

– Ponijet ću sa sobom vaše opa-
sače i pljoske – rekao im je Carty.

– Uхватit ćemo te i zavrnuti ti
šiju – zaprijetio mu je Lou.

Carty kimnu znalački glavom. Bili su smireni, što je značilo da nisu sami. Njihove su konje čuvali njihovi prijatelji.

Polagano se povukao, hodajući natraške. Kad se dovukao do hrpta, dao se u divlji bijeg. Nije imao vremena da njuška naokolo. Žurio se da što prije dođe do zaklona gdje je ostavio Kate i tovarne konje. Pograbio je čizme, vinuo se u sedlo i odgalopirao niz brijeg.

A zašto ja bježim? Pa oni neće potrcati za mnom. Oni nisu znali da ja sam pratim Kate Chance preko Novog Meksika u Arizonu. Zašto su onda ovdje? Predstraža koja je morala upozoriti ostale na dolazak Morgana Chancea sa se-

strom i revolverašima, pitao se Carty.

Okrenuo se i pogledao za sobom. Tanak stup dima vinuo se k nebu iza kamenitog hrpta. Razdvojili su se i izvidaju da vide kojim će putem doći Morgan Chance. Bit će ih posvuda po cijelom kraju, uz svako pojilo, iza svake stijene. Dim će ih sve pozvati na zbornu mjesto.

Zaustavio je konja ispred ulaza u zaklon iza izvaljenih stijena. To- varni su konji mirno pasli sočnu travu. Ali nigdje ni traga djevojci ni njezinoj kobili. Kao da je u zemlju propala!

IV

Carty je skočio sa sedla i pošao u potragu za Kate. Našao je tragove. Po njima je vidio da se otimala svojim otmičarima. Htjela je pobjeći. Tragovi su vodili natrag u brda.

Uzjahao je konja i pojurio za njima. Čim je stigao među stijene, sjahao je i nastavio tragati pješice.

Zašao je u bespuće. Neprekidno se držao stijena i drveća da se ne izloži vatri svojih neprijatelja.

Znao je da trenutačno neće na- diti Kate. Ona im je vrijedila je- dino živa. Talac, koji će namamiti Morgana Chancea u njihov zagr- ljaj.

Ali Carty je također bio svjestan da je Morgan Chance spreman žrtvovati svoju sestru da bi sam izvukao živu glavu. I tada će je nje- zini otmičari ubiti.

Popeo se na vrh brda. Puzao je potrbuške. Opazio je da se nešto miče s lijeve strane od mjesta na kojem je ležao. Uplašene su ptice zalepršale prema nebu.

Dopuzao je do izbojka na stijeni iznad padine koja se strmo rušila u ubavu uvalu obraslu zelenom tra- vom i okruženu gustom borovom šumom.

Kate je snuždeno sjedila na ka- menu u dnu uvale. Čuvala su je dva stražara koji su skupljali gran- čice za vatru.

Nitko ga nije opazio. Ne smijem tim ljudima dopustiti da zapale va- truh prije nego što izbavim Kate iz njihovih ruku, pomislio je. Dim će biti znak ostalima da dođu na zbornu mjesto.

Privukao se do ruba izbojka s puškom u ruci.

— Hej, vi dolje! — povikao je. Ukočili su se. Kate je skočila na noge.

— Ne mičite se, vi dvojica! Kate povedite sa sobom i njihove konje i podite prema istoku. Ja ću doći za vama.

Pričekao je dok Kate nije izja- hala iz uvale, a zatim potrčao do svog konja. Nije ustrijelio onu dvo- jicu u uvali. Bilo bi to obično um- orstvo.

Čekala je dok se nije spustio do nje. Oči su joj bile upale i zastra- šeno se zabuljila u Cartyja. Možda je napokon upoznala pravu čud tih ljudi koji su se htjeli preko nje os- vetiti njezinu polubratu.

— Bježimo odavde! — rekao joj je ispod glasa.

Nije mu odgovorila ni riječi. Poju- rila je za njim u galopu, vukući za sobom tovarne konje. Put ih je vo- dio prema prijevoju Campbell do rijeke Zuni. Do Arizone je bilo još tri do četiri dana jahanja.

Predvečer su se zaustavili i zaja- hali svježe konje koje su zaplijenili otmičarima.

— Više ne metete tragove — pri- govorila mu je Kate kad su po- novno pošli.

— Nemam vremena. Moramo im što dalje odmaknuti prije nego što podu za nama u potjeru. Jahat ćemo do ponoći.

Prenočili su u strugu suhopoto- čine. Carty je zapalio malenu va- tricu. Jeli su brzo i u tišini. Kad je Carty nabacao zemlju na vatru i ugasio je, Kate je pošla na počinak. Činilo joj se da je već cijelu vječ- nost provela s Cartyjem probija- jući se kroz divljinu.

Carty je cijelu noć prosjedio na straži. Zadrijemao je sat-dva tek pred zorom.

Probudio se s prvim zrakama sunca i zapalio vatru. Dok je pržio slaninu, prišla mu je Kate i čučnula uz njega.

Doručkovali su u svanuće. Tamni oblaci plovili su nebom i skupljali se iznad njihovih glava. Carty je jedva čekao da padnu prve kapi kiše. Kiša će isprati njihove tragove. Ali u Novom Meksiku rijetko je kad kišilo.

Do noći će prijeći prijevoj Campbell, poslužiti li ih sreća. Sutradać će ujahati na područje Arizone.

— Za dva dana smo na ranču Chessboard. Tada ćete me se napokon otarasiti — rekao joj je Carty i nasmiješio joj se dok je zemljom posipao vatru.

— Zadužili ste mene i mog brata za cijeli život — rekla mu je uz blag smijeh.

— Ja mu vraćam dug.

— Dug? — začudila se Kate i podigla obrve.

— Čovjek po imenu Ken Stevens obećao je vašem bratu vratiti novce za koje Morg misli da njemu pripadaju. Ja sam zajamčio Morgu da će mu Ken vratiti taj novac. Moj prijatelj se nije pojavio i tako sam sâm morao doći u Stovepipe. Kad vas dovedem živu i zdravu na Chessboard, Morg će otpisati dug mog prijatelja.

— Peter će vam platiti vaš trud. Ja vam to obećavam.

Carty je slegnuo ramenima. Novac bi mu dobro došao. U džepu mu je ostalo još samo nekoliko zlatnika.

Izjahali su iz vododerine čim je sunce zasjalo iza gorja Cebollete. Oko podneva nebo su pokrili crni i niski oblaci koje su paralele munje uz muklu grmljavinu. Kiša je pljusnula kao da se nebo otvorilo. Pokisli su kao miševi. Mokri konji klipsali su spuštenih glava. Tog dana nisu ručali, a nisu se ni odmarali.

Pregazili su rijeku Zunis i spustili se u ravničarske krajeve u rano podvečerje. Kiša je prestala naglo kao što je i počela. Utaborili su se u boriku pod mokrim kroš-

njama. Većerali su na brzinu. Carty je bio nemiran. Ustajao je svaki trenutak i odlazio provjeravati da li ih netko slijedi.

Ne napadnu li ih Nogales Jack ili Rawside Bledsoe još noćas, sutra bi već moglo biti prekasno. Primaknut će se suviše blizu ranču Chessboard, a da bi ih napali.

Uzeo je spensericu i odšuljao se u mrak nakon što je najprije ugasio vatru, zasuvši je zemljom. Kate se zamotala u gunjeve i zaspala.

Legao je potrbuške uz sam rub borika. Pušku je stavio pred sebe. Iz tog je položaja mogao razabrati obrise konja i jahača na zvijezdama obasjanu nebu i obzorju. Napokon je zadrijemao. Skrhao ga je umor.

Probudio se u praskozorje čim je nebo zasivjelo. Ogledavao se oprezno oko sebe prije nego što se digao na noge i vratio u borik. Kate je još spavala. Zapalio je vatru i narezao slaninu u tavu. Probudio ju je miris pržene slanine.

— Odahnut ću kad stignemo na ranč Chessboard — priznala mu je iskreno kad je prišla vatri.

— I ja.

— Zaželjela sam se toplog krejeta i tople vode da se operem — rekla mu je dok je češljala svoju dugu smeđu kosu.

Ustao je. Osedlao je konje i složio gunjeve. Izašao je iz borika i pozornostno promotrio visoko gorje iza sebe i odsjaj sunca u vodi rijeke na suprotnoj strani. Sve je bilo mirno, samo je vjetar šumio kroz široke krošnje borova.

Pošli su kasom uz obalu rijeke prema jugozapadu. Zaustavili su se oko podneva da ručaju i da se odmore. Napojili su konje i pustili ih da se napasu dok je Kate ispekla lepinje i slaninu.

— Već su mi se zgadile ove lepinje i pržena slanina — potužila mu se Kate.

— Ustrijelit ću antilopu ako...

Opazio je da se ukočila i okrenula. Sedam jahača jezdilo je ravno prema njima. Bili su obrasli

u brade, prašnjavi i naoružani do zuba.

– Brzo među stijene! – naredio je Carty.

Potrčao je za njom sa spensericom u ruci.

Jahači su se razdvojili i rasporedili u strijelce.

V

Dok je žurio u zaklon, Kate je pokupila i ponijela sa sobom opasake koje je zaplijenio njezinim otmičarima. Sagnuo se iza oveće stijene, uperio pušku i opalio.

Zrno je zabrazdalo prašinu ispred konja njihova vode.

– Ne približujte se! – povikao je Carty.

– Zar je to dobrodošlica starom prijatelju? – zapitao ga je glasno čovjek zarastao u bradu i zakrvavljenih očiju.

Kad se nacerio, iskesio je škrbave zube. Carty je dobro poznao to ružno lice.

– Pozovi natrag svoje pse, Jack!

– A što ako to ovisi o njihovoj dobroj volji. Što kažete, momci?

– Do vraga! Rastrgat ćemo ga zubima. On je sam protiv nas sedmorice.

– Četvorica će umrijeti. Nogales prvi!

Bradonja se namršti. Vidio je uperenu cijev spenserice ravno u svoj trbuh. Znao je da Carty ne može promašiti iz te blizine. Želudac mu se skvrčio.

– Gladni smo. Došli smo da nam daš nešto hrane.

– Ne laži! Silazi s konja i otkopčaj opasač. Polako i bez podvale!

Nogales se pakosno naceri.

– Nije mi ni na kraj pameti!

– *Nemoj me izazivati. Ubit ću te kao psa!

– Gdje su ostali? – zapitao ga je bradonja, ogledavajući se oko sebe.

– Sâm sam. Ja i djevojka.

– I ti misliš da ti vjerujem? Jedan sâm čovjek da je doprati do Chessboarda? ◆

– Ja ću je i dopratiti.

– Hajde da o tom malo popričamo – predložio mu je Nogales Jack.

Konj je odjednom podigao glavu i zapiljio se iza Cartyja, strignuvši ušima. Carty klizne unatrag niz stijenju i okrene se kao zvrk.

Dva čovjeka izbili su na obalu rječice. Izvukli su revolvare iz korica. Carty okrene pušku na njih i zapuca. Odmah se uspravio i okrenuo prema Nogalesu. Ugledao je sedmoricu jahača u jurišu.

Prvim je hicem srušio Nogalesa Jacka iz sedla, a drugim ustrijelio konja slijedećeg jahača koji se strmoglavio na zemlju. Ostali su se razbježali, jureći kao bez glave.

Zrno otprhne prašinu sa stijene uz Cartyjevo uho.

Zavrtio se na peti. Ugledao je jednog od razbojnika kojeg je maločas ustrijelio. Ranjeni razbojnik stajao je naslonjen na drvo. Držao je revolver objema rukama i ciljao u Cartyja. Carty se baci u stranu i potegne kolt. Na toj ga razdaljini moram pogoditi, rekao je sam sebi. Opalio je i vidio kako se čovjek trgnuo, udario ledima u stablo i skliznuo u travu. Drugi je razbojnik ležao nepomično na zemlji.

Zatim je zavladała mrtva tišina.

Carty dobaci brz pogled Kate Chance. Skutrla se uz deblo smreke, blijeda i prestrašena.

– Lezite i ne mičite se! – došapnuo joj je.

Ako i ostala šestorica žele zapodjenuti borbu, želio je da je ne vide.

Nećujno se počeo šuljati po plićaku rječice, skrivajući se iza žbunja. Kako na nogama nije imao mokasine, pažljivo je hodao po kamenju. Sagnuo se i prebirao očima stabla i ravnicu iza njih.

Vidio je samo mrtvo tijelo Nogalesa i ustrijeljenog konja. Ostali su se razbježali. Razbojnik koji je ostao bez konja, sigurno je zajahao Nogalesova vranca i pobjegao za ostalima. Pa ipak, mogli su još biti u nekoj rupi i čekati da ga ubiju iz zasjede.

Izvidao je više od sat vremena, ali nikog nije opazio. Možda su otišli po pojačanje. Je li i Rawhide Bledsoe bio s njima?

Kad se vratio u zaklon gdje je ostavio Kate, pošao je da bolje pogleda mrtve razbojнике. Nije ih poznavao. Nikad ih u životu nije vidio.

U pravilu, trebalo je da ih pokopa, ali u tom je trenutku bio više privržen dobrobiti živih prijatelja negoli mrtvih neprijatelja. Neka im iskopaju rake njihovi prijatelji. Ionako su bili dokoni.

– Na konja! – rekao je djevojci kad je ustala sa zemlje.

– Jesu li otišli?

– Ako nisu, vratit će se. Čini mi se da su se razbježali. Sad kad je Nogales Jack mrtav, otišli su se pokloniti Bledsoeu. On će ih od sada plaćati i zapovijedati im.

Odjahali su u galopu. Taj dan još ništa nisu okusili. Carty je neprekidno stajao u stremenu i pozorno promatrao okolicu. Odlučio li ga napasti, vidjet će ih izdaleka, pa će se moći na vrijeme skloniti u nekakav zaklon prije nego što im dodu nadohvat pušaka. Nije se mogao nadati ničem boljem.

Nigdje im nije opazio ni traga cijelo to poslijepodne. Jesu li se povukli da se prestroje i smisle neki novi način napadanja? Najvjerojatnije. Nogales Jack je mrtav, pa će možda odlučiti da više nemaju razloga da ih slijede... osim ako ih Rawhide Bledsoe na to ne natjera. Bledsoe je želio da se dočepa Kate Chance po svaku cijenu. Žive ili mrtve.

Carty je ugazio u potok, a Kate ga je slijedila, vukući za sobom tovarne konje. Prije ili poslije pronaći će ponovno njihove tragove, ali će se zadržati tražeći gdje su izjahali iz vode.

Naravno, prestići će ih, naći zaklon u blizini Ohessboarda i nadati se da će im ući u zasjedu. Da je Carty bio na njihovu mjestu, on bi tako postupio. Nema smisla tražiti za čovjekom, ako znate cilj nje-

gova putovanja. Doći će sam do vas prije ili poslije.

Ugledao je kamenit sprud uz obalu pritočna usahla potočića. Nije namjeravao da se skriva u suhom koritu. Želio je samo da mu ništa ne zastre pogled na okolicu, a na kamenitoj ravnoj sprudi neće se vidjeti njihovi tragovi. Dode li do gustog, prejahat će usahlo korito i uspeti se na suprotnu obalu.

Izašli su iz potoka, prešli u suho korito i tad je ugledao pustinju što se pružila pred njima. Iako je velika, prejahat će je još za dana. Njihovi će tragovi propasti u sipak pijesak. Žed ih neće moriti. Pljoske su im bile pune vode. Udarit će poprijeko pustinjom prema jugozapadu i uskoro će ugledati Chessboard pred sobom.

Jahali su bez predaha. Carty je htio da prijeđu preko pustinje prije nego što padne noć. Ne smiju ni trenutak dangubiti. Bacaio je uznemirene poglede na Kate, vidio njezina pogrbljena leđa, umor na ispaćenom licu. Nije bila naviknuta na žarko sunce, žegu, suh zrak koji iz čovjeka izvuče i posljednje kapi vlage. Indijanke iz plemena Kiowa bile bi razgovorljive i živahne u takvim okolnostima, ali djevojke iz plemena Kiowa provodile su cijeli život u nesnosnim klimatskim uvjetima, u oskudici i patnjama.

Nisu posustali.

U toj se pustinji Carty osjećao posve siguran. Nitko mu nije mogao prići, a da ga ne vidi očima zaškiljenim od žarke pripeke koja je i jabučicu sedla i držak revolvera užarila kao usijano željezo.

Jahali su pokraj busena rascvjetalih bodljikavih kaktusa čiji su cvjetovi bili toliko lijepi i žarkocrveni da se i Kate prenula iz obamrlosti. Razrogačenih je očiju, začudena, promatrala predivne cvjetove i neobične oblike stabljika jasue. Pokazivao joj je čuda pustinjske prirode, tumačio i navodio imena egzotičnih biljaka samo da

je rastrese da ne misli na svoje patnje.

Zahvalila mu se blagim osmijehom.

– Čini se da bi čovjek mogao umrijeti od gladi u pustinji, ako ga žeđ prije toga ne bi umorila – kazao joj je Carty.

– A zar ne bi? Pa ovdje nema jestivih plodova, nema vode – protuslovlja mu je Kate.

Ubrao je zelenožućkast plod s bodljikava kaktusa i raspolovio ga.

– Čovjek može jesti plod kaktusa ako je gladan. Indijanci ih jedu, naročito Papagosi. Rasjecite mesnati kaktus, vidjet ćete da je pun soka i vode. Čovjek može preživjeti u pustinji ako je pozna.

Pričao joj je nadugo i naširoko o svojim zgodama i nezgodama za vrijeme boravka u pustinji, tako da Kate nije ni opazila kad su izašli iz pustinje i počeli se penjati uz šumovite obronke.

Kate se uspravila u sedlu čim je osjetila ugodnu svježinu hladovine šume. Podigla je ruku i gurnula kosu sa čela na potiljak. Nasmijevala mu se.

– Hvala vam – rekla je tiho.

– Nema na čemu. Pričao sam vam o sebi.

– Ali zanimljivo... očaravajuće, doista. Kažete da nikada niste pohađali školu, ali ima školovanih ljudi, vjerujte mi, koji bi dali sve na svijetu da poznaju život u prirodi tako dobro kako ga vi poznajete.

– Nikad mi takvo nešto nije palo na pamet. Čovjek čini što može, što mora, da bi preživio u divljini kao što je ova.

– Sad mi je jasno zašto je moj brat baš vas izabrao da me pratite. Nitko ne pozna ove krajeve bolje od vas.

– Neki poznaju. Ne poznaju ih gradski ljudi. Oni putuju od grada do grada, kartaju, krađu stoku i konje kad im se ukaže dobra prilika.

Namrštila je svoje lijepo lice kad je to čula.

– Zar su svi oni ... lopovi? Mišlim ljudima koji prate mog brata?

– Uglavnom. Okrutni i nesavjesni ljudi.

– Je li i on...?

– Ne bih vam znao reći.

– Ili nećete? – zapitala ga je i gorko se nasmijevala.

Carty slegne ramenima. Nije imao pravo da ocrni brata u očima sestre, pa čak kad se taj čovjek zvao Morgan Chance. On osobno nije vjerovao Morganu Chanceu. Čudilo ga je što se takav čovjek uopće brinuo za tu djevojku. Što je više o tome razmišljao, to je teže nalazio odgovor. Morgan Chance ne bi ni za koga prstom pomaknuo, ako nije bio siguran da će mu to donijeti neke koristi. Taj nikoga nije volio osim samoga sebe.

A kako je Morgan Chance mogao iskoristiti svoju sestru? Za Cartija je to bila zagonetka koju nije mogao odgonetnuti.

Međutim, jedno je znao sigurno. Ako se u njihovoj blizini mota Rawhide Bledsoe, on će još jednom pokušati da se dočepa djevojke. Pokušao se sjetiti što je znao o tom čovjeku.

Čuo je za njega u salunima i za gonidbi, gdje ljudi obično rasprave priče uz čašicu ili logorsku vatru. Nekada se Rawhide Bledsoe zvao Jim Bledsoe. Bilo je to prije nego što je otišao u rudarski kraj oko Last Chance Gulcha. Tamo je pljačkao rudare i otimao im zlato. Najviše je volio, po čemu je poslije i dobio svoje novo ime, da svoje žrtve omota u sirovu životinjsku kožu i da ih pusti da se prže na žarkom suncu. Koža bi se sušila, stezala i gušila jednu žrtvu.

Katkad bi žrtva u najtežim mukama i progovorila i otkrila gdje je skrila svoje zlato prije nego što bi se koža posve stegla. Bledsoe bi ih često oslobodio iz kože i onda ustrijelio, a najčešće bi ih ostavljao da izdahnu umotani u kožu.

Podao i pokvaren čovjek bio je Rawhide Bledsoe.

Gori od Nogalesa Jacka. U njegovu je srcu bila zvjerska čud i lišićja lukavost. On je sam uvijek birao vrijeme i mjesto napadaja na svoje neprijatelje. Ako mu uvjeti nisu odgovarali, povlačio se i strpljivo čekao pogodniju priliku.

Skutrio se negdje u preriji i čekao.

* * *

Rawhide Bledsoe zaustavi svog zapjennjenog konja. Prevalili su dobar komad puta bez predaha on i njegovi ljudi. Oči su mu krstarile preko prostranih travnjaka. Vidio je samo prazno nebo i isto tako praznu zemlju. Negdje tamo u preriji, jahala je Kate Chance u pratnji nepoznata čovjeka.

Njegovi su ga ljudi okružili i čekali da čuju njegove zapovijedi.

Dobri su to bili ljudi, s njegova gledišta ... Žilavi, okrutni i krvo- ločni. Vjerolomni kao i on.

U tom se trenu jedino želio dočepati te djevojke. Ako je ne uhvati živu, prosvirat će joj metkom glavu. Ali da bi mu to uspjelo, valjalo ju je naprije pronaći.

Opazio je da se nešto miče na sjeveru. Dolazila su dva konja s dva jahača ... Little Lou Brent i Carley Woods, a Joe Haines i Waco Jimmy Blackwood odmah iza njih.

Kad su zaustavili konje, prvi je zasiktao Haines:

– Našli smo djevojku, ali nam ju je preoteo onaj divljak što je prati.

Bledsoe se uspravio u sedlu kao da ga je netko ubo u stražnjicu.

– Uхватili ste je i pustili ste je?

– Ma nismo je dragovoljno pustili. Držao nas je na nišanu puške. Nismo se smjeli pomaknuti. Oteli su nam konje – odvratio mu je Waco Jimmy Blackwood.

– I vi ste mi neki revolveraši – prezirno ih je prekorio Bledsoe, odmjerivši ih od glave do pete.

– Imao je spensericu. Činilo mi se da jedva čeka da se pomaknemo, pa da nas ustrijeli – promrmljao je skrušeno Haines.

– I niste se pomaknuli?

– Ne bi se ni ti, Rawhide.

– Dvojica protiv jednoga!

– Kad ga je Nogales Jack stisnuo bilo ih je više od dvojice. Ustrijelio je Nogalesa, Frencha Jimma i Lawryja.

– Tko je do vraga taj čovjek?

Lou Brent iskrivi usta u kiseo osmijeh dok je izvlačio kesu s duhanom i papiriće iz džepa na košulji. Polagano je smotao cigaretu, a potom zalijepio papirić vrškom jezika. Lou je bio niska rasta, ali žilav i gibak. Uživao je glas brza revolveraša. Govorilo se da je brz kao Wes Harding s kojim je neko vrijeme jahao u istoj družbi.

– Vrag, živi vrag – izustio je napokon Lou.

Svi su ga pogledali. Povukao je dim i pustio da mu kulja kroz nos.

– Taj se vere po gorama i silazi u doline kao sjena. Ako neće da ga nadeš, nikada ga nećeš naći. Sigurno je tako.

– Jako si se uplašio – predbaci mu Rawhide Bledsoe uz posprdan smijeh.

– I ti bi se da u tebe uperi revolver.

Carley Wood se zablene u Brenta.

– Zar ga ti poznaš? Ja sam ga prvi put vidio tamo gore na pojilu.

– Ne zadirkuj ga Rawhide. Bolje ti je. A to vrijedi i za vas otale. Nikada mu nećete stati na rep, pa ma kako tiho hodali.

Bledsoe se nalaktio na jabučicu sedla i zagledao u Brenta. Bledsoe je bio krupan čovjek, satkan od snažnih mišića. U prljavoj košulji i zguzvanu šeširu doimao se opasno kao ranjena puma.

– Imam deset ljudi uza se i ti mi kažeš da odustanem od lova na djevojku?

– Bilo bi ti najpametnije.

Rawhide Bledsoe prasne u smijeh. Glas mu je zvučao više kao lajanje kurjaka nego veseo smijeh.

– Nema tog junaka kojeg se ja ne bih usudio napasti s mojim momcima.

Brent slegne ravnodušno rame-nima.

– Zapravo, možeš ti njega ubiti, ali i ti ćeš izgubiti najmanje šest-se-dam ljudi, ako ne i glavu, ukoliko vas ne posluži sreća, pa mu ne pro-strijelite srce iz zasjede. Kad ne bi vodio tu djevojku sa sobom, ne bi-ste ga uopće vidjeli.

– Dobro, dosta si pričao. Kaži nam sad tko je taj čovjek – zainta-čio se Charley Woods.

– Indijanac.

– Misliš Carty? Amos Carty? – zapitao ga je Billy Joe Parsons, a riječi su mu zapinjale u grlu.

– Da, on glavom. Ne znam samo kako ga je Morg Chance na to na-govorio.

– Amos Carty – prošaptao je jahač slijeva Brentu.

– Vidio sam ga jednom u dvo-boju u nekom stočarskom naselju u Kansasu. Zapravo, vidio sam samo kad je ustrijelio čovjeka. Ni-sam dospio opaziti kad je izvukao revolver.

Rawhide Bledsoe se namrgodio. I on je čuo mnogo priča o tom čov-jeku koji je odrastao među Kio-wama. Bio je kao sjena, kolale su priče, sad ovdje sad ondje. Osam-ljen jahač, pustinjač koji je živio u šumovitim gorama. Ponekad je sila-zio u ravnicu i radio na nekom ranču da zaradi koji dolar. Potom bi opet nestao, a nitko ne bi znao kamo je otišao.

– On je sâm, nas je mnogo – ustvrdio je Bledsoe da ih osokoli.

– Točno. I njega metak može usmrtiti kao bilo koga od nas. No nesreća je u tome što ga najprije moraš pronaći da bi ga mogao ubiti. A gdje ćeš ga naći? – doba-cio mu je Lou Brent.

– Doći će na ranč Chessboard – promrsi Bledsoe.

– Spreman za pucnjavu.

– I mi smo spremni za puc-njavu! Naći ćemo ga i ubit ćemo ga. Njega i djevojku – povikao je Rawhide Bledsoe koji više nije mogao zatomiti srdžbu. Lice mu se zajapurilo

Dva dana su Carty i Kate proveli u brdu na uzvisini gdje je bilo do-voľno vode i trave. S visoke stijene mogao je promatrati okolicu. Ko-njima je odmor dobro došao, a i djevojci. Možda nije loše što je Bled-soea i njegove ljude nasamario i pusti da ga traže naokolo po do-lini. Možda će im dojaditi jalova potraga, pa će od nje odustati kad se umore.

Cartyju se nije nikamo žurilo. Vjenčanje može pričekati. Bolje živa mlada, nego mrtva zaručnica.

Palio je bezdimne vatre malena ognja da na njima skuhaju kavu, isprže slaninu i ispeku lepinju. Ni-kad ih nije gasio vodom. Stup pare diže se visoko i vidi izdaleka. Ga-zio ih je nogama i tako ugasio.

U zoru trećeg dana osedlao je konje, raskrčio logor. Krenuli su na put prije svanuća. Pregledao je pušku i revolvere. Streljiva je imao dovoljno jer je ponio sa sobom opa-saće koje je zaplijenio otmičarima Kate. Nadao se da neće morati ispucati.

Pažljivo je birao put, a kad u bli-zini nije bilo zaklona, jurili su preko čistina da ih što prije pri-jēđu. Toj su se pogibelji morali izla-gati. Da je bio sâm, udario bi zaobi-laznom stazom prema sjeveru i spustio se u Chessboard sa za-pada. Možda je trebalo da tuda pođe, no taj bi napor još više izmo-rilo djevojku.

Svoje je planove morao promije-niti kad je nepoznati jahač jurnuo na njih s uperenom puškom. Bio je oko dvije stotine metara udaljen od njih, ali dovoljno blizu da ga Carty ne promaši.

– Lezite! – naredio je Kate.

Čim je opalio iz spenserice, ba-cio se niz bok konja kako su ga to naučili Kiowe i Apaši. Zrno koje mu je bilo namijenjeno, prozviž-dalo je pokraj glave.

U tom je trenu već ležao potr-buške na zemlji. Trava je bila vi-soka i gusta i skrivala ga je od po-gleda napadača. Upro je spense-

ricu o rame i potegnu obarač, naci-
ljavši točno u nepoznatog jahača.

Čovjek se trgnuo i pao kao pok-
šen s konja. Ostao je nepomično
ležati u travi.

Konj je stajao mirno na svom
mjestu i čekao ga. Carty mu je
pritrčao, uvukao nogu u stremen,
vinuo se u sedlo i pozvao Kate da
ga slijedi.

– Okupit će se začas. Čuli su
pucnjavu.

Jahali su u galopu. Carty je bio
sretan što je pustio konjima da se
dobro odmire. Grabili su kao da
su im porasla krila, a Carty je ne-
prekidno živim okom promatrao
okolicu.

Nitko više nije na njih zapucao,
ali daleko na zapadu opazio je
dva-tri oblacića prašine. Netko se
žurio prema njima. U trenu je shva-
tio njihovu nakanu. Razdvojili su
se u potrazi za njima. Pucanj iz
puške bio im je znak da je žrtva
pronađena.

Budu li čekali dok se svi skupe,
Carty i djevojka će im dotada da-
leko odmagliti. Budu li se na njih
pak okomiti jedan po jedan, onda
moraju gadati bolje nego što je
gadao prethodni napadač.

Jedan im se oblak prašine pre-
više brzo približio. Napadač je ja-
hao čvrstog i hitronogog konja. No
Cartyjev i rida kobila na kojoj je
jahala Kate nisu popuštali iako ih
nisu bjesomučno tjerali da se ne
iscrpe. Možda ih još čeka naporna
trka prije nego što se spusti noć.

– Naprijed, što brže možete –
rekao je djevojci.

– A vi?

– Ja ću dotle smanjiti odnos
snaga.

– Ne, radije ću ostati uz vas.

– Ne bojte se. Požurite, uskoro
će nagnuti na nas sa svih strana.

Sjahao je i čučnuo iza stijene na
koju je položio sprensericu. Oblaci
prašine bivali su sve veći i veći.
Jahaču se doista žurilo da što prije
umre.

Carty je prislonio obraz uz
pušku i naciljao. Predaleko. Morao

se strpjeti. Stari Poglavica Buffalo
Horn naučio ga je strpljivu čeka-
nju.

– Bijeli se čovjek uvijek nekamo
žuri. Nema vremena da stane i raz-
misli. Čovjek u žurbi uvijek čini
greške – ponavljao mu je starac
piskutljivim glasom.

I ovaj je čovjek učinio sudbo-
nosnu grešku. Dolazio je u hitru
galopu, ne misleći na opasnosti.
Kad mu se primaknuo nadohvat
puške, Carty je pritisnuo obarač.

Čovjek se izvrnuo unatrag, ali
mu se sigurno noga zakačila za
stremen jer je Carty opazio kako
ga konj vuče za sobom po zemlji.

Ponovo se oprezno, širom otvore-
nih očiju i načuljenih ušiju, osvr-
nuo na sve četiri strane. Vidio je
još nekoliko oblacića prašine koji
su se dizali pod kopitima konja, ali
vrlo daleko na preriji. Ustao je, za-
jahao i pojurio u galopu za Kate
da se sve prašilo.

Od Vremena podizao se na stre-
menu i promatrao krajolik. Vidio
je samo kaktuse oko sebe.

Stigao je Kate i skočio sa sedla.
Pomogao joj je da promijeni konja.
Potom su ponovno jurili u galopu.
Poslije dva sata brza jahanja po-
novno su promijenili konje. Carty
je ponovno zajahao svog konja, a
Kate svoju kobilu.

Ovda-onda Carty bi odjahao na-
prijed i pregledao krajinu. Učinilo
mu se da daleko na jugu vidi obla-
čiće prašine, ali nije bio siguran
da su to jahači. Ako su Bledsoe i
njegovi momci toliko ludi da do-
jašu po njih na Chessboard, neka
samo dođu! Njegova je dužnost
bila da Kate preda njezinu zaruč-
niku i budućem mužu. Ni više, ni
manje.

Kad to učini, odjahat će što dalje
od tog ranča i ponovno živjeti svo-
jim mirnim životom.

Projahali su cijelo prijedodne, a
da se nisu zaustavili ni da ručaju
Nisu opazili nikakvih znakova po
kojima bi mogli zaključiti da ih
netko prati. Očito, probili su se

kroz obruč Bledsoevih ljudi kojima nije uspjelo da ih zaustave.

U sumrak su stigli nadogled ranča Chessboard.

VI

Carty je mirno sjedio u sedlu i pozorno promatrao ranč. Potom se okrenuo i čekao da vidi da li ih tko slijedi. Kate je uzbuđena sjedila na sedlu.

– Što sad čekamo? – željela je znati Kate.

– Da vidim tko je iza, a tko ispred mene.

– Ranč je dolje u dolini. Zar ga ne vidite? – nervozno će Kate.

– Vidim, ali sve je odveć mirno i tiho, zar ne?

Promatrala ga je pomalo srdita. Carty se uopće nije na nju obazirao. Njega je samo zanimalo što se oko njega zbiva. Bio je oprezan kao divlja životinja u nepoznatu kraju.

Napokon kad se uvjerio da im niotkud ne prijeti nikakva opasnost, kimnuo je zadovoljno glavom.

Pošla je za njim, vodeći za sobom tovarne konje. Dok su silazili, zapuhao je lagan povjetarac s gorja. Opazila je ispod oka kako Carty njuška po zraku.

– Kaže li vam štogod? – zapitala ga je zajedljivo.

– O, da. Kaže mi da ću sutra u ovo doba ponovno sam jahati prerijom.

– Sigurno jedva čekate da me skinete s vrata?

– I te kako! Zar nismo cijelo vrijeme zbog vas nosili glavu u torbi?

– Ako sam vam doista bila toliko ...

– Ne, niste vi, nego ljudi koji privlačite.

Nastavili su šutke jahati. Kate se osjećala neugodno. Taj je čovjek nesnosan, pomislila je. Odahnut ću kad ga više ne budem vidjela pokraj sebe.

No nije bila pravedna. Znala je dobro da bi je neprijatelji njezina brata zarobili da nije bilo tog nesnosnog čovjeka, možda bi je bili i

ubili. Kate osjeti kako ju je uhvatio za nadlakticu.

– Ovdje ćemo malo pričekati ovdje rekao je ispod glasa.

– Zašto? Stigli smo, zar nismo? Zar nismo na sigurnom? – zapitala ga je odrešito i zagledala mu se u oči.

– Još nismo – odvratio joj je kratko.

Uzeo je pušku i sjahao. Pješice je pošao u izvidanje. Kad se vratio, rekao joj je:

– Sad možemo dalje.

– Hej, Peter! Stigli smo! – povikala je Kate iz sveg glasa kad su ujahali u dvorište ranča Chessboard.

Otvorila su se kućna vrata. Svjetlost je pala na trijem. Na vratima se pojavio krupan i visok čovjek.

– Kate! – pozvao ju je i potrčao.

Skliznula je sa sedla i potrčala mu u susret. U tom je trenutku potpuno zaboravila na Cartyja dok se grčila, i ljubila sa svojim zaručnikom.

Peter Macklin bio je prava ljudina širokih ramena i uskih bokova. Čovjek s Istoka koji se zaljubio u Divlji zapad. Čovjek koji je prekinuo s gradskim životom, s New Yorkom i Philadelphijom, i uložio sav svoj novac u zemlju i stoku. Lice mu je bilo preplanulo od žarkog sunca Arizone i iako je bio odjeven u gradsku odjeću kakvu nose ljudi na Istoku, doimao se čvrst i čio kao pravi rančer.

Naglo je podigao glavu kao da prvi put vidi Cartyja. Nije bio zbunjeno, nego samo dobro raspoložen. Ispustio je Kate iz zagrljaja i ispružio desnicu prema Cartyju.

– Zahvalan sam vam što ste mi je doveli.

Začuden pogledao je iza Cartyja kao da očekuje još nekoga.

– Zar ste došli sami sa željezničke postaje?

– Iz Stovepipea – ispravi ga Carty.

– Stovepipea? – ponovio je Macklin i nabrao čelo.

– U Horseheadsu – dodao je Carty.

– Kako? Pa to je vrlo daleko.

Carty slegne ramenima. Pogled mu je kružio po mračnim travnjacima oko ranča i neugodna jeza prostrujala mu je niz leđa. Znao je da Bledsoe neće ni pred čim prežati, pa ni da ih ustrijeli pred kućom iz mraka.

– Moralo je biti tako i nikako drukčije. Morgan Chance ima mnogo neprijatelja koji mu se žele osvetiti.

Kate je zadržala i prošaptala:

– Peter, uvedi nas u kuću.

– Izvoli, draga, idemo. Dodite – pozvao je Macklin i Cartyja.

Carty je pošao za njima, ali se još jednom osvrnuo za sobom u noć obasjanu mjesecinom.

Kao svi Indijanci i Carty nije imao povjerenja u kuće. Zidovi čovjeku priječe da vidi što se oko njega zbiva, naročito noću. Ne osjeća mirise i ne čuje glasove i šumove.

– Hvala. Ja ću najprije namiriti konje. Doći ću za vama – odgovorio mu je Carty.

Nije čekao da čuje odgovor. Odveo je konje iza kuće i preko dvorišta u staju. Opazio je sjenu spavaonice za služinčad i kauboje. Prozori u blagovaonici bili su rasvijetljeni, a iz kuhinje se širio zamašan miris pečenke. Često je spavao i jeo u takvim nastambama dok je radio na rančevima da zaradi koji dolar za streljivo i kavu.

Rasedlao je konje i s tovarnih konja skinuo bisage koje je položio pod zid. Nekim starim gunjem koji je našao u staji dobro je istrlljao konje. Dao im je zobi i donio im vode.

Uzeo je pušku i telećak, pa je pošao prema blagovaonici i ljetnoj kuhinji. Prije nego što je ušao u blagovaonicu, zastao je i prislušnuo. Kad je zakoraknuo preko praga, ugledao je šestoricu ljudi za dugim stolom. Većerali su.

Svi su podigli glave i zapiljili se u Cartyja.

– Dobro večer. Ja sam Carty. Upravo sam doveo Kate Chance vašem gazdi. Pečenka divno miriše – rekao je i položio pušku i telećak uza zid.

– Nismo te čuli kad si došao – odvratio mu je visok čovjek i ustao.

– Ja sam Jake Albert, predradnik. Ovo je Joey naš krotilac konja, ovo Buster Jones...

Ljudi su klimali glavama u znak pozdrava kako ih je predradnik predstavljao Cartyju.

– A gdje su ostali? – zapitao ga je na kraju upoznavanja Jake Albert.

– Sám sam došao.

Carty je skinuo šešir, položio ga na telećak i sjeo za stol na klupu. Iz kuhinje je čuo kuhara Kineza. Pjevao je bez sluha.

– Sám si doveo djevojku? – zapitao ga je Jones.

– Sám – potvrdio je Carty.

– A koliko ima odavde do željezničke postaje?

– Došli smo iz Stovepipea – odvratio mu Carty, a svi ga pogledaše začuđenim očima.

– Ti i djevojka sami? Iz te daljine?

– Progonili su nas neki neugodni ljudi koji su je htjeli oteti da se osvete njezinu bratu.

– A zašto je onda nije poslao s jačom pratnjom – zanimalo je predradnika.

– Ja sam je doveo, zar nisam?

U tom je trenutku došao Kinez iz kuhinje i donio mu pun tanjur pečena mesa, luka i krumpira. Carty je počeo jesti s tekom.

– A kako je bilo? – zapitao ga je kauboj sivih očiju nakon što je zapalio lulu.

– Ubio sam nekolicinu koji su nas htjeli zaustaviti – odgovorio mu Carty punim ustima.

– Koliko? – zanimalo je sivookog.

– Petoricu. Među njima i Nogalesa Jacka – odvratio mu Carty kad je progutao oveći zalogaj.

Poke Drummond, kako se zvao sivooki, zatrepta očima. Počeo se osjećati nelagodno. Oči su mu se malo suzile dok je promatrao Cartyja kako žvače. Ljudi oko stola pogledavali su sad u Drummonda, sad u Cartyja.

— Čuo sam za njega. Nogales Jack predvodio je družbu pljačkaša — dodao je jedan kauboj.

Kad je ispraznio tanjur, Carty posegne za velikim loncem i natoči šalicu vrole kave.

— Htjeli su me zaustaviti — ponovio je kad je srknuo kavu.

— I ti si ih sam odbio?

— Ne treba meni nitko.

Drummond se odjednom nasmije.

— Momci, pa to je Amos Carty!

— Indijanac? — zapita Billy Andrews, najmlađi kauboj. Oči su mu zasjale, a tijelo se napelo kad se nagnuo preko stola da bolje vidi Cartyja.

— Jeste li vi doista brzi kao što ljudi pričaju? — zapitao ga je Billy.

— Billy bi htio postati revolveraš — objasni mu Drummond uz osmijeh.

— Uskoro će moći vježbati. Rawhide Bledsoe će vam doći u posjet. On zeli Kate Chance. Sad je na vama red da je branite. Ja sam završio svoj posao.

Carty je ustao, uzeo pušku i telećak, stavio šešir na glavu i pošao prema vratima.

— Ja ću spavati vani u prirodi ili možda na sjeniku.

— A zašto? Pa ima još mjesta u spavaonici — ponudio mu je Jake Albert.

— Čovjek na ležaju lako zaradi metak.

— Mislite li ozbiljno da će taj Bledsoe doći ovamo na ranč? Pa taj mora da je lud. Mi smo ovdje šestorica — ponosno će Billy Andrews.

— Bledsoe ima osam ili deset ljudi u družbi.

Kad je Carty stigao do vrata, naglo se ukipio, malo nakrenuo i upe-

rio pušku u noć kroz otvorena vrata.

Peter Macklin stajao je na pragu blagovaonice. Pogledao je Cartyja i uperenu pušku. Nasmijao se.

— Kate mi je ispričala što ste sve učinili samo da je dovede k meni živu i zdravu. Doista, nije vam bilo lako. Želio bih s vama razgovarati.

Carty kimne glavom i spusti pušku.

Pošao je s Macklinom u kuću. Očima je šibao po prostranu dvoristu. Nebo je bilo vedro i posuto zvijezdama.

Kate su zatekli u udobnu naslonjaču kad su ušli u dnevnu sobu. Presvukla se. Doimala se presretno. Pristajala je u tu sredinu više nego što je pristajala u divljinu koju je projahala.

Carty joj je kimnuo glavom. Skinuo je šešir s glave i položio pušku i telećak u kut.

— Nemojte misliti da ste sigurni ovdje u kući — bilo je prvo što joj je rekao.

— Moji ljudi čuvaju ranč, Carty — podsjetio ga je Macklin kojeg je Cartyjeva napomena iznenadila.

* — Svejedno, Bledsoe je podao i opak čovjek. Čuvajte se.

Peter Macklin odmahne rukom.

— Ovdje je sigurna. Jamčim vam. No, ja vas nisam pozvao ovamo da o tome razgovaramo. Želio bih vas nagraditi za sve što ste za nas učinili.

— Nije potrebno. Ja sam samo Morganu vratio ono što sam mu dugovao.

Macklin mu pokaže rukom stolicu. Carty je sjeo uza zid između dva prozora. Macklin se zavalio u mekan naslonjač.

— Učinili ste mi veliku uslugu. Kate mi je priznala da sumnja da se njezin brat bavi nedopuštenim i nečasnim poslovima. No, to mene ne brine. Mene neće uznemiravati. Najvažnije je da ste mi doveli Kate i da se sada možemo vjenčati.

Carty je jedva čekao da ponovno izađe iz kuće. Osjećao se zarobljen

između četiri zida, nemoćan, kao u zatvoru. Prozori su bili zastrti i nije mogao vidjeti što se vani događa.

– Kate i ja vas pozivamo da ostanete na piru. No ako vam to nije po volji, nećemo vam zamjeriti ako odbijete naš poziv. Svejedno, ja želim da vam iskažem našu zahvalnost. Kate mi je rekla da nitko drugi osim vas ne bi uspio da je dovede ovamo živu i zdravu.

– Nije bilo lako – priznao je Carty i plašno se nasmiješio.

– Znam da nije – nastavio je Macklin koji se osjećao nelagodno zbog onog što je nakanio reći.

– Ne bih vas htio uvrijediti, znam da nema tog novca koji bi mogao platiti ono što ste vi za nas učinili, ali svejedno, dopustite... želio bih vam dati stotinu dolara nagrade.

Carty se blago nasmiješio. Stotinu dolara bilo je za njega cijelo bogatstvo.

– Ne, neću se uvrijediti.

– Odmah ću ih donijeti – rekao je Macklin i ustao.

– Zar toliki novac držite ovdje na ranču? – začudio se Carty.

– Imam veliku čeličnu blagajnu.

– Nitko je ne može otvoriti ako ne zna sklop brojeva ključanice – dodala je Kate uz smijeh.

Macklin je izašao iz sobe, a Carty je pogledao u Kate. Doimala se drugom djevojkom od one koju je upoznao u Stovepipeu.

– I ja vam se osobno – počela je Kate – moram zahvaliti. Bili ste divni i pažljivi iako sam mislila da ste neugodni i nespojivi, dapače dosadni, a za to sve sam ja sama ponajviše bila kriva. Hvala vam na svemu – rekla mu je tronutim glasom Kate.

Nasmiješila mu se čarobno, a dvije rupice pojavile su se na njezinim obrazima.

– Čuvajte se. Progonit će vas dok ste živi – upozorio ju je iskreno.

Doimala se zaprepašteno. Uspravila se i zapiljila u Cartyja.

– Tko?

– Neprijatelji vašeg brata. Doći će ovamo. Još nisu odustali.

Probljeda je kao krpa. Zagleđala se u njega širom razrogačenih očiju.

– Ne mislite valjda da će ljudi koji su nas progonili cijelim putem doći ovamo i pokušati da me ubiju?

– Baš to mislim.

Peter Macklin je ušao u sobu. Donio je sa sobom kesu sa zlatnicima. Izbrojio je pet dukata od dvadeset dolara i pružio ih Cartyju.

– Nije dovoljno, znam, ali trenutačno nemam više gotovine u kući.

– Dovoljno i previše. Ni toliko nisam zaslužio, iako će mi dobro doći.

Carty je ustao i stavio zlatnike u džep. Uzeo je pušku, naklonio se Kate, a potom Macklinu.

– Spavat ću vani. Ne podnosim zatvorene prostore.

Mackline je počeo prigovarati, ali se Carty nije dao nagovoriti da spava u kući.

Propješačio je gotovo milju kroz gustu i visoku travu dok nije našao pogodno mjesto gdje je prenoćio. Položio je spensericu nadohvat ruke, zaklopio oči i zaspao zamoćan u gunj.

Čim je nebo zarudjelo na istoku, složio je gunj, obuo se, pokupio pušku i telečak, pa se vratio na ranč Petera Macklina.

– Mislio sam da si spavao u gazdinoj kući, a vidim nisi – dobacio mu je neki kauboj koji je izašao iz spavaonice i rastezao se na svježem jutarnjem zraku.

– Neudobno se osjećam u krevetu.

– Dodi na doručak. Čin Li je ispekao jaja sa šunkom.

Na dvorište je izašao i Poke Drummond.

– Zar nisi spavao u gazdinoj kući?

– Spavao sam u travi. Sigurnije je.

– Sigurnije? – začudio se Drummond.

– Ne bih volio da me Bledsoe ustrijeli u krevetu.

– Misliš li doista da će se usuditi doći ovamo?

– A zašto se ne bi usudio?

– Odlaziš danas? – zapitao ga je Poke Drummond, praveći se da nije čuo njegovo pitanje.

– Poslije doručka.

– I doista misliš da će nas Bledsoe napasti?

– Želi da se osveti Morganu Chanceu. Ne znam zašto.

Drummond se na trenutak zamislilo. Okrenuo je glavu. Zjenice su mu se suzile.

– Chance to mora znati.

– I ja tako mislim – odvrati mu Carty.

– Moram o tom porazgovarati s gazdom – reče Drummond i ode preko dvorišta.

Carty se najeo jaja i šunke i napio jake i vruće kave dok je razmišljao kojim putem da krene. Odlučio je da pođe na sjever do rijeke Little Colorado na ušću Chevelona i da onda skrene prema jugozapadu kroz guduru Marble Canyon uz obalu San Juana.

A zatim će udariti prema Del Norte.

Nije imao određena cilja. Jahat će i spavati pod otvorenim nebom. Već je u nosu osjećao miris kadulje, svježinu večeri koja se probija kroz oznojenu odjeću. Njegov nemiran duh ponovno je živnuo. Nije se mogao odhrvati zovu divljine i topotu kopita svog konja.

Što će se dogoditi na ranču Chessboard nakon njegova odlaska, nije ga više zanimalo. Zavalio je Kate Chance i njezina zaručnika Petera Macklina, ali Carty je bio osamljen jahač kojem su prijateljstva bila nepodnošljiva. Izvršio je svoju dužnost i vratio dug. Ništa ga više uz njih nije vezivalo.

Dok je sedlao konja, prišao mu je Peter Macklin.

Smješkao mu se prijateljski.

– Jeste li dobro doručkovali, Carty? Uzmite sa sobom jednog tovarnog konja.

– Hvala, ali ja obično ne vodim sa sobom tovarne konje.

– Ne možete otići bez hrane, čovječe.

Carty mu se nasmiješio. Kako da objasni tom čovjeku naučenom da živi u kući sa svojim omiljenim knjigama, svojim najdražim jelima, da je on navikao da glada i da lovi, da utaži žed s nekoliko kapi mlake vode iz pljoske, i da izdrži žed i glad i po nekoliko dana.

– Hvala – rekao je i kimnuo potvrdno glavom.

Macklin se na trenutak kolebao. Vidjelo se da mu želi još nešto reći.

– Recite, da li biste htjeli ostati ovdje kod nas? Ja bih vas uzeo za nadzornika. Ne da žigošete krave ili vodite gonidbe, nego da mi nadzirete i vodite gospodarstvo.

Macklin je htio da ga uzme za svog revolveraša.

Carty ga je razumio. On je već mnogo puta radio kao najamnik i na drugim rančevima. Čak je sudjelovao i u malenim rančerskim ratovima, samo stoga što je pripadao određenoj kravarskoj družbi.

Carty niječno potrese glavom.

– U mene je nemiran duh. Ja sam litalica. Ne volim dugo boraviti na jednom mjestu. Volim osamljenost. Volim spavati u gori dok studen vjetar zavija preko gorskih vrleti. Hvala vam, svejedno.

Nastavio je stezati remenčice potpruga, znajući da ga Macklin promatra namršten kao da smišlja što bi još mogao dodati svojoj ponudi.

– Stan, hrana i stotinu dolara mjesečno – ponudio mu je napokon Macklin.

Carty uzdahne. Stotinu dolara na mjesec velika je plaća čak i za brzog revolveraša. Mogao bi jahati prerijom dok ne bi natrapao na Bledsoea i njegove revolveraše i sve ih potamano... ili barem dvojicu, trojicu. Ali njegov ga je nemirni duh vukao natrag u divljinu.

– Najljepša vam hvala. Idući put, možda. Sad osjećam potrebu da budem sâm neko vrijeme. No-

vac koji ste mi sinoć dali, vratit ću vam ako...

– Što vam pada na pamet, čovječe! Taj ste novac vi krvavo zaradili – upao mu je Macklin u riječ, a potom zašutio. – Kažite mi što da radim. Kad sam se zaljubio u Kate, nisam znao da će mi za vrat pasti ljudi koji mrze njezina brata – rekao je nakon kraće šutnje.

– Odvedite je oдавде.

Macklin potrese glavom. Bio je zabrinut.

– Ne mogu. Počupao sam sve korijenje iza sebe. Nemam se više kamo vratiti. Sad je ovdje moj dom. Borit ću se za njega.

– Nitko vam neće oteti ranč. Oni hoće Kate.

Peter Macklin zaklima polagano i zamišljeno. Pogledao je u svoje ruke, raširio prste i stisnuo ih u šake.

– Branit ću je. Kakav bih ja bio muž ako se ne bih borio za svoju ženu?

– Znae li pucati iz revolvea?

– Znam, ali vještiji sam s puškom.

– Onda je uvijek nosite sa sobom.

Carty se vinuo u sedlo, domahnuo mu rukom i iskasao iz dvorišta. Poveo je sa sobom jednog tovarnog konja. Pošao je prema sjeveru preko bujne trave koja se lelujala na povjetarcu.

Okrenuo se samo jednom i pogledao prema ranču Chessboard. Macklin je još stajao u dvorištu i gledao za njim.

U duši Carty je bio uznemiren. Macklin mu je bio drag, jer je bila čestit i radin čovjek. Zar je bila njegova krivnja što mu je buduća žena imala brata koji ima krvoločne neprijatelje? Da je na njegovu mjestu, poslao bi Kate natrag na Istok dok se ne bi oslobodio tih ljudi koji su je progonili... ili još – bolje, otišao bi u Stovepipe i uhvatio Morgana Chancea i izručio ga Bledsoeu.

Konj je neumorno kaskao preko prostranih travnjaka i uz pribrežje

koje je okruživalo sjevernu stranu polja i ranča. Lagodno se osjećao u sedlu. Nikamo mu se nije žurilo. Oči su mu uživale u pitomim obroncima pribrežja.

Bio je zaljubljen u prostrane širine. Nebo se ispružilo u nedogled, beskonačno u svojem modrilu. Kamo god je pogledao, nigdje nikoga. On i njegov konj bili su sami na svijetu. Takav je osjećaj godio njegovu srcu. Bio je sam samcat, bez ikakvih obaveza. Smotao je i zapalio cigaretu. Kad je spremao kesu s duhanom u džep, prsti su mu dotakli Macklinove dukate. Sjećanje na njih opet ga je uznemirilo. Što je učinio, učinio je zbog Kena Stevensa i starog prijateljstva koje ih je vezivalo, a ne zbog novca. Neće se miješati ni pedlja dublje u živote tih ljudi na ranču Chessboard.

Stigao je do pustinje. Ušao je – polaganim korakom u Painted Desert. Pripeka ga je nasmiljeno pržila. Pijesak je neprekidno miješao boje što ga je zanosilo. Zrak je titrao obojen narančasto, pa potom jarko crveno, blijedo ljubičasto i napokon žutozlatno. Činilo mu se da se boje valjaju preko pustinje u golemim obojenim valovima. Osjećao se kao da jaše kroz zemlju bajki.

Predvečer je stigao do Little Colorado i utaborio se.

Više bi volio da je mogao prenoćiti u brdima. U nizini se osjećao izložen nepoželjnim pogledima. No rijeka je bila prelijepa na mjesecini. Čovjek može provesti sate i sate, sjedeći uz nju i maštajući.

Zapalio je malenu vatricu i pripremio večeru. Kad je popio kavu, sišao je na obalu i lješkario na sprudu.

Iduće je jutro rano ustao. Doručkovao je osedlao konja i složio b sage na tovarnog konja.

Cijelo je jutro jahao uz obalu rijeke. Oko podneva, kad je vrućina postala nesnosna, svukao se, rasedlao konje i poveo ih na kupanje.

Voda je bila hladna. Osvježila je

njegovu preplanulu kožu. Plivao je i sunčao se gol na pijesku spruda. Odmarao se i dangubio. Uživao je u svojoj slobodi i osamljenosti. Ostao je cijeli dan na suncu. Poslije večere zamotao se u gunj i zaspao.

Nakon dva dana jahanja stigao je u brda koja su se uzdizala uz rijeku San Juan.

Kad je sjahao sa konja u vrbiku uz rijeku, ugledao je četu jahača. Pokrio je rukama nozdrve konja da ne bi zanijštali i odali gdje se skriva, dok je pogledom pratio povorku koja je kaskala uz obalu. Na čelu povorke jahao je Morgan Chance.

VII

Carty se namrštio dok je razmišljao kamo bi mogao ići Morgan Chance sa svojim ljudima.

Na vjenčanje Kate Chance i Petera Macklina?

Ni govora! Morgan Chance nije bio osjecajan čovjek.

Zašto onda idu prema Chessboardu, a došli su sa sjevera?

Zamršena zagonetka, ali ne i njegova briga.

Gledao je za njima dok mu nisu nestali iz vida. Prepoznao je Hobeja Talberta, Pikea Shattucka, Eda Wellsa i Puda Henryja. Odjahali su prema jugu.

Ali tamo nema ništa, ništa što bi razbojnici mogli opljačkati.

Kad je ponovno ostao sam, naložio je vatru i večerao. Vatru je zatrpao zemljom. U sumrak je pošao u brda. Konje je pustio da pasu na malenu proplanku, a on se zamotao u gunj pod drvetom i zaspao.

* * *

Morgan Chance se probudio i sjeo. Pograbbio je čizme da ih obuče. Još dva dana i bit će na ranču svoje sestre. Tad će i Kate već biti udata žena.

Prišao je vatri i zagledao se niz rijeku, a potom je pogledao za sobom u krajeve kojima su dojahali. Dosadilo mu je neprekidno buljiti

u bodljikave i debele kaktuse. Želio je mekan krevet, svoje stado, ranč na kojem će udobno živjeti.

Neće više biti strahovanja, zamornih jahanja, bježanja od potjera. Za njega će početi nov život u Arizoni gdje ga još nitko nije poznavao... nitko osim Rawhidea Bledsoea i Nogalesa Jacka, naravno.

Zamislilo se. Zanimalo ga je da li je Indijanac uspio prebaciti Kate živu i zdravu do ranča. Ako nije, propale su sve njegove lijepe zamisli i nade. No on se uzdao u Amosa Cartyja.

— Sto si se zamislilo? — zapitao ga je Hobe Talbert.

— Tko zna da li je stigla.

— Ili je stigla, ili je mrtva.

— Probio se on — promrsio je Morgan Chance više za sebe.

— A što ćeš s onim Macklinom?

— zanimalo je Hobeja Talberta dok je pazio na meso što se pržilo na vatri.

— Dobit će metak.

— Ali on ima svoje momke na ranču.

— Ja sam mu šurjak, zar nisam? Doći ću da im čestitam. Vi ćete se momci pozabaviti njezinim mužem. Ha, zar mogu otići i ostaviti ne-moćnu udovicu u nevolji?

— A što ćeš s njom. Ona ti je sestra.

— Snaći će se ona. Pustit će me da upravljam njezinim imanjem. A zašto i ne bi? Brat sam joj. A tijekom vremena ja ću sve preuzeti u svoje ruke.

Morgan Chance uzme komad pečena mesa što mu ga je pružio Pike Shattuck. Žvakali su i šutjeli.

Uskoro, nadao se Morgan Chance, više neće morati jesti čučeći uz vatru. Živjet ću u izobilju. Ljenčarit ću dok će drugi za mene raditi. Bude li mi Kate pravila neprilika, već ću ja nju pripitomiti. Utuvit ću joj pamet u glavu i udati je za jednog o svojih momaka. Za Pikea Shattucka ili Puda Henryja. Ne, ne za Hobeja. Hobe Talbert je bio odveć svojeglav i nepouzdan.

Morgan je čekao dok se momci nisu najeli i napili kave. Potom ih je poveo obalom rijeke. Jahat će uz rijeku dok ne stignu u Arizonu.

Nikamo im se nije žurilo. Kate mora biti udata žena kad se Morgan Chance pojavi na ranču Chessboard, inače mu cijela zamisao pada u vodu.

* * *

Osmorica jahača ukaskalo je u malen gradić u prvi sumrak. Zaustavili su konje ispred saluna i sjahali.

– Nikakvih gluposti. Popit ćemo koju čašicu i nešto prigrusti. Ne privlačite pažnju na sebe – strogim ih je glasom opomenuo Rawhide Bledsoe.

– Ne bi škodilo da se malo propitamo... – počeo je Lou Brent.

– O čemu? – utekao mu je u riječ Bledsoe.

– O ranču.

– Koliko je znam taj je još na svom starom mjestu – posprdno mu je dobacio Bledsoe.

– Ti si pravi glupan, Bledsoe. Carty ima više pameti u malome prstu nego ti u glavi.

– Lou, pazi što govoriš. Nemoj me izazivati.

– Nije mi ni na kraj pameti.

– Onda skрати jezik.

– Ja želim znati što više o svom neprijatelju prije nego što na njega povučem revolver – nije se dao ušutkati Lou Brent.

– Što?

– Carty je već doveo djevojku na ranč. Oni oboje imaju jezike i znaju govoriti. Istina, Indijanac šteti riječi, ali djevojka nema zapečaćena usta. Vidjela je sve što se događalo putem.

– Pa? – upita ga Bledsoe i namršti se.

– Opomenut će svog čovjeka da je želimo otići. Da si ti na njegovu mjestu, što bi učinio? – zanimalo je malenog Lou Brenta.

– Utvrdio bih se na ranču. Unajmio revolveraše.

– To je tebi i slično.

– A što bi ti učinio? – ljutito će Bledsoe.

– Ja bih ih pustio na miru neko vrijeme. Neka se uljuljkaju u lijepe snove da je sve prošlo. Mi imamo vremena na pretek, zar ne?

– Da, imamo.

– Potom – nastavio je uvjerljivo Brent – osjećat će se sigurni. Izjahat će jednog dana u šetnju, s mužem ili sama, svejedno, a onda je naša.

Zamisao nije loša, pomislio je Bledsoe dok je hodao prema salunu. Doista, njemu se nikamo nije žurilo. Uostalom, on je htio Morgana u šaké, a ne njegovu sestru. Ona je bila samo mamac. Maleni Lou Brent i nije baš neki praznoglavac.

– Dobro, čekat ćemo – procijedio je kroza zube i gurnuo krilna vrata saluna.

Salun je bio prljava i smrdljiva krčmetina sa šankom i nekoliko rasklimanih stolova i stolica.

Bledsoe se ogleda po sobi i pride šanku na koji se već nalaktilo nekoliko ljudi.

– Karta li se ovdje mnogo? – upitao je krčmara kad ga je poslužio pićem.

– Dodu kauboji s obližnjih rančeva.

– Ima li ovdje gdje mjesta da smjestim svoje momke nekoliko dana? – zapitao ga je Bledsoe.

– Stari Ike Johnson ima nekakav hotel, ako se ta kuća uopće može tako nazvati. Budu li spavali po dvojica u jednom krevetu, bit će mjesta za sve.

Bledsoe je uzao svoju čašu i bocu. Sjeo je za stol uz prozor i zagledao se niz pustu ulicu. Zamislio se, a smijeh zadovoljstva zatitrao mu je oko usana.

Na kraju krajeva možda taj Lou Brent ima pravo.

* * *

Nakon pet dana jahanja i dangubljenja Amos Carty je stigao u

kotlinu San Louis Valley, jezdeći prema istoku i gorskom lancu Sangre de Cristo. Na sjeveru, tamo blizu South Passa, bila je malena brvnara koju su podigli on i njegov otac. Otići će tamo, pogledati je, popraviti što se mora popraviti i proljetovati. Ujesen će loviti i postaviti stupice za zimu. Možda će zaraditi koji dolar prodajom krzna životinja koje će uhvatiti kad udari snijeg i led.

Još bi ga katkada mučila pomisao na Kate Chance, ali što se više udaljavao od Chessborda, to su uspomene na nju sve više blijedile.

Nije on bio za ženu i brak. Odveć je bio naviknut na slobodu.

Ipak, možda ne bi bilo loše da navrati u neki gradić kad prijede prijevoj La Veta, tamo dolje u području porječja Huerfano Rivera i nade sebi neku žensku da s njom provede noć.

Gradić se zvao Jackpot.

Carty se sjetio kad je prvi put bio u tom gradiću. Prije toga živio je samo u indijanskim šatorima i u brvnari svog oca.

Jackpot je imao i salun i hotel. Sjećao se da su se po salunu motale nekakve ženske u koje se u ono doba nije usudio ni pogledati, a kamoli da ih pipne.

U Jackpotu je upoznao i Kena Stevensa.

Ken Stevens je uživao slobodno lutati svijetom, baš kao i on, Amos Carty. Sprijateljili su se i odjahali u područje oko Llana Estacada. Radili su neko vrijeme zajedno na rančevima, sve dok Carty više nije mogao izdržati na jednom mjestu. Poslije toga je rijetko kad radio na nekom ranču. Radije je lovio, pecao i prodavao krzna.

Kod jezera San Luis skrene udesno i prijede Sangre de Cristo.

U Jackpot je stigao u predvečerje. Salun i hotel učinili su mu se mnogo manji i bjedniji nego kad ih je kao mlada prvi put vidio.

Sjahao je ispred saluna i ostavio konje uz privezište. Popeo se na

drven nogostup ispred saluna, gurnuo krilna vrata i ušao.

Sve glave su se okrenule prema njemu. Nije ih pravo ni pogledao. Oči su mu se zaustavile na djevojci koja je sjedila za stolom uz šank u društvu dvojice muškaraca. Žuta haljina prilijepila joj se uz punašno tijelo.

Naručio je pivo i zagledao se u ljepušasto lice djevojke. Nije je poznavao.

— Gdje je Nora? — zapitao je krčmara.

— Udala se i odselila prije pet, šest godina.

Carty kimne glavom i pode od šanka prema vratima.

Krčmar, Fred Baxton, zagledao se začudeno za njim. Taj je plavokosi mladić sigurno već bio u Jackpotu kad je poznao Noru.

— Poznaješ li ga, Frede? — zapitao ga je neki dugi klippan koji je stajao uz šank.

— Ne, ali on se sjeća Nore.

Dugonja se okrene da nešto poviče za Cartyjem.

— Nemoj ga izazivati, Jime. Pusti ga na miru — opomenuo ga je Fred Baxton.

Dugonja se prezrivo nasmijulji.

Carty je odveo konje u staju iza hotela. Rasedlao je svog konja i skinuo bisage sa šarca. Istimario ih je, a potom im donio zobi i vode.

Kad je ušao u hotel, neki čovo sjede brade drijemao je na stolici ispod ploče s ključevima soba. Carty je potihio uzeo ključ s ploče i upisao se u knjigu gostiju. Pokupio je svoj telećak i popeo se stubama na kat u sobu. Umio se i obrijao, pa sišao u blagovaonicu.

Nakon što je večerao, izašao je u tamnu noć. Držao se sjena dok je hodao ulicom do saluna. Salun je bio pun svijeta i zadimljen. Zrak je u njemu bio zagušljiv i zaudarao je na znoj i stajsko gnojivo.

Carty se naslonio laktima na šank. Krčmar mu je dogurnuo čašu i bocu. Natočio je prst viskija u čašu i srknuo ga.

Nije mu se pilo, ali morao je popiti nešto jače da skupi dovoljno hrabrosti kako bi mogao nagovoriti neku djevojku. Nije imao bogzna kakvo iskustvo s bijelim djevojkama. Šteta što jedna od tih djevojaka nije Indijanka. To bi mu uvelike olakšalo upoznavanje.

Zadržtao je od jeze. Osjetio je nečiji pogled na sebi. Okrenuo se polagano od šanka. Pogled mu je išao od čovjeka do čovjeka u salunu.

Dugonja je piljio u njega stisnutih očiju i smrknutim pogledom.

— Dolaziš izdaleka? — zapitao ga je dugonja.

— Da, izdaleka.

— Ideš li dalje?

Carty je pogledao u svoju čašu, potresao glavom i blago se nasmiješio. Dugonja je bio pripit i tražio je svadu. Carty nije bio raspoložen za tučnjavu ili dvoboj. Htio je sebi naći djevojku da se zabavi.

— Nisi mi odgovorio na moje pitanje, stranče — zaintačio se suprijano dugonja.

Krčmar podigne pogled. U tom se trenutku sjetio tko je taj plavokosi momak. Sjetio se Randa i njegovih prijatelja koje je Carty ustrijelio kad su na njega povukli revolvere. Nitko nije pravo ni vidio kako se to dogodilo, a Rand i njegovi prijatelji već su ležali u lokvi krvi.

— Prestani, Jimme! — upozorio je krčmar dugonju strogim glasom.

— Zašto?

— Ja poznajem tog čovjeka. To je Amos Carty.

— Indijanac? — začudio se dugonja i zatrepao očima od iznenađenja.

— To mu je nadimak.

Carty je šutio i mirno čekao. Njemu se nije pucalo. On se htio zabaviti s nekom djevojkom.

— Htio sam samo malo popričati — ispričao se dugonja. Carty slegne ramenima.

— Svakako, svakako. Popijte nešto, ja vas častim — rekao mu je Carty.

Jim Young kimne glavom i pride šanku.

— Nisam vam se mogao odmah sjetiti imena, iako ste mi se učinili poznati čim sam vas ugledao — napomenuo je krčmar dok je Jimmu punio čašu.

— Davno je to bilo kad sam posljednji put bio u Jackpotu — priznao je Carty.

— Sigurno ste došli na grob vašem prijatelju — nastavio je krčmar.

Carty se skamenio. Osjetio je kako mu se grči utroba.

— Kome?

— Pa Kenu Stevensu — odgovorio mu je glasno i jasno krčmar.

— Tko ga je ubio? — zapitao ga je Carty tužnim glasom, gledajući netremice u viski u svojoj čaši koju je nervozno valjao među dlanovima.

— Neki Hobe Talbert prije osam ili deset mjeseci. Hobe Talbert i njegovi prijatelji.

— Možda se varate — Carty nije mogao vjerovati ono što je čuo.

— Ne, ne varam se. Taj Talbert je došao jedno jutro ovamo u salon i rekao da ga je Stevens izazvao i da ga je ustrijelio u samoobrani. Njegovi su prijatelji potvrdili njegov iskaz, a mi ovdje još nemamo šerifa.

Carty se gorko nasmiješio.

Morgan Chance ga je namagario. Znao je da Ken Stevens neće doći na ugovoreni sastanak u Stovepipe jer ga je Talbert ubio. Stoga je bio siguran da će doći Amos Carty.

Ali zašto je Morgan Chance poslao Talberta da ubije Kena Stevensa? Zar samo stoga da Amos Carty pristane da dovede Kate Chance do Chessboarda. Ne, zacijelo ne. Nešto je tu škripalo, zaključio je Carty.

Morganu Chanceu je stalo do Kate kao do lanjskog snijega, osim ako...

Carty se zadubio u misli srčuci viski. Više nikoga nije čuo ni vidio

iako je salun bio pun gostiju kao šipak koštica.

Morgan Chance jahao je tih dana prema Arizoni.

Zar samo stoga da posjeti Kate?

Ne, jamačno ne radi toga.

Peter Macklin je imao veliko i uzorno gospodarstvo. Obogatit će se za koju godinu. Morgan Chance se sigurno polakomio na ranč Petera Macklina.

Carty se uspravio i pogledao u ljude oko sebe kao da se probudio iz duboka sna. Odgurnuo je čašu. Zaboravio je na ljepušasto lice i zavodljive oblike djevojke u žutoj haljini. Minula ga je želja za zabavom.

Izašao je u noć i vratio se u hotel. Njegove zle slutnje vukle su ga natrag u Arizonu. Morao je upozoriti Petera Macklina na Morgana Chancea. A i on osobno želio se objasniti s bratom Kate Chance.

Ustao je u ranu zoru. Doručkovao, platio račun, osedlao konje i odjahao prema groblju.

Obilazio je grobove dok nije našao drveni križ na kojem je pisalo K. STEVENS. Skinuo je šešir i zapiljio se tužno u malen humak pod kojim je počivao njegov prijatelj. *

Stevens je bio iskren prijatelj, čestit čovjek koji se volio smijati i šaliti. Njegova vedra narav pomogla je Cartyju da prebrodi najteže trenutke u svom životu, trenutke kad je ostao bez oca i otudio se od Kiowa.

Rastali su se u ljubavi i prijateljstvu. Svatko je otišao svojim putem, ali vezalo ih je duboko prijateljstvo i uspomene na nezaboravne i bezbrižne trenutke mladosti.

*Odjahao je s groblja, a da se ni jednom nije osvrnuo za sobom. Žurilo mu se. Do Arizone je morao jahati nekoliko dana.

VIII

Jahao je bez odmora preko nepreglednih travnjaka ravno prema prijevodu Wolf Creek s kojega će

se spustiti na San Juans do rijeke Los Pinos.

Cesto je mijenjao konja. Premjestio bi sedlo sa svog konja na šarca i neumorno jahao dalje. Premda šarac nije bio krupan kao njegov konj, dobro je podnosio napor i teret duga jahanja po žarkoj vrućini.

Odahnuo je kad je izašao iz zemlje Cejena i Apaša. Nije se više morao držati podnožja brežuljaka i šuma. U zemlji Kiowa osjećao se kao kod kuće, pa je udario prečacem.

Cim se dočepao brda, lakše je disao. U brdima se čovjek lakše skriva i nade zaklon. Od vremena do vremena vukao je za sobom dug konop i meo tragove.

Utaborio se u gustoj i visokoj šumi stoljetnih borova. Zapalio je vatru iza neke nevelike stijene. Dok je kuhao večeru, neprestance je prilazio rubu šume i pozorno promatrao okoliš, naročito stazu kojom je dojahao.

Kad je legao zamotan u gunj, nakon što se najeo i ugasio vatru, ponovno su ga počele opsjedati misli na Morgana Chancea koji je od njega napravio budalu.

Morgan Chance će izrabiti i svoju sestru, a kamoli ne bi njega. Ubit će sestrina muža, a potom tješiti svoju sesticu koja će mu se rasplakati na ramenu.

A zatim...

Kako se to prije nije mogao dosjetiti? Sve mu je bilo pod nosom kao na tanjuru, a ipak mu je dugo trebalo dok nije prozreo cijeli Chanceov plan. Sve se podudaralo. Umorstvo Kena Stevensa. Poziv Kate Chance da dođe u Stovepipe u posjet. Dugovoreni sastanak Chancea s Kenom i Cartyjem na koji Ken više nije mogao doći, što je Chance dobro znao. Odlazak Kate u Arizonu u pratnji Amosa Cartyja... Udaja Kate Chance za Petera Macklina imućnog čovjeka... Ubojstvo... I Morgan Chance će uskoro biti jedan od najbogatijih rančera u Arizoni.

Iduće se jutro spustio u dolinu San Juans i pregazio rječinu. Želja za osvetom tjerala ga je naprijed, ali mu nije pomutila razum. Žurio se da Morganu Chanceu vrati šilo za ognjilo, ali onako kako to rade Kiowe.

Uvečer idući dan stigao je do obale rijeke Animos. Često je mijenjao konje da ih odveć ne iscrpi, pa je za dva dana ujahao u sipki pijesak Šarene pustinje.

Vrlo se oprezno primicao Chessboardu. Nije želio da ga itko vidi. Jahat će naokolo i njuškati prije nego što donese konačno odluku kad će se pojaviti i kako.

Vidio je goveda s Macklinova ranča na paši i ljude koji su ih čuvali. Pazio je da ga ne vide. U kući i u dvorištu oko kuće sve je bilo mirno.

Okrenuo je konja i udario preko polja dok nije naišao na suhopotocinu. Pošao je suhim koritom do pribrežja, a potom se popeo na obalu i udario ravnicom prema brdima.

Još dok je jahao ravnicom ugledao je rideg konja bez jahača.

Stajao je na mjestu, ovda-onda udarao kopitom u zemlju i mahao repom da otjera napasne muhe i obade. Uzde su mu visile.

Koga li čeka osedlan konj usred polja u visokoj travi?

Carty skoči sa sedla sa spensericom u ruci. Očima je šibao oko sebe po prostranom i beskrajnom travnjaku.

Od vremena do vremena ridan bi spustio glavu i ponjušio nešto pred sobom na zemlji u bujnoj travi.

Carty se počne šuljati prema ridanu kako su ga naučili Indijanci, na sve četiri. Kad je dopuzao do konja, naglo je ustao na noge.

Na zemlji, potrbuške, ležao je Peter Macklin. Košulja mu je bila krvava, a na ledima duboka rana. Carty se najprije još jednom osvrnuo oko sebe da vidi da li ga tko

gleda, a kad se uvjerio da nikog nigdje nema, kleknuo je i pregledao ranu na Macklinovim ledima. Strgao je košulju s Macklina, načupao snopić trave koju je zgnječio u grudu i njom začepio ranu da zaustavi krvarenje.

Okrenuo je Macklina na leđa. Macklin otvori oči. Zabuljio se u Cartyja.

— Zar ste vi pucali u mene? — zapitao ga je slabašnim glasom rančer.

Carty potrese glavom.

— Da sam ja pucao, ne biste ostali živi.

Zrno je promašilo srce i prošlo kroz pluća. Macklin je dobrano iskrvario i bio je vrlo slab. Trebalo ga je što brže poleći u mekanu postelju i pozvati mu liječnika, jer je još bilo nade da se izvuče.

— Ima li ovdje u blizini neko mjesto gdje vas mogu skloniti?

— Pastirska koliba, zapadnije odavde, blizu prvog usjeka u šumi na brdu — prošaptao je jedva čujnim glasom teško ranjeni rančer.

— Podići ću vas na konja — rekao mu je Carty.

Macklin zaklima glavom da pokazuje da razumije što Carty od njega hoće.

Carty ga je podigao sebi na leđa pa prebacio na sedlo. Uzeo je uzde rančerovala i poveo ga za sobom.

Kolibu je našao kad se sunce već dobrano primaknulo zapadu. Imala je jednu sobu, jedna vrata, jedan prozor i ognjište s dimnjakom od kamena. Na ležaju je bilo nekoliko gunjeva.

Prenio je Macklina u kolibu i polagano ga položio na ležaj.

— Ležite tu i ne mičite se. Skuhat ću juhu iako znam da vam sada nije do jela, ali juha će vam malo okrijepiti — rekao mu je Carty kad ga je pokrio gunjevima.

Kad je izašao iz kolibe da rasedla konje, vani je već bila noć.

Zavezao je konje uz potočić što je žuborio iza kolibe i hitao nizbrdice u dolinu. Nakupio je naramak

pruća i granja. Uzeo je oveći komad srnetine iz bisaga, koji mu je ostao od srne koju je ustrijelio prije dva dana.

Zapalio je vatru u ognjištu i u malenu kotliču nad vatrom skuhao juhu od srnetine. Pojeo je kuhano meso za večeru, uzeo gunj i spensericu, pa otišao u šumu na spavanje. Kad su ujutro granule prve zrake sunca, Carty je ušao u kolibu.

Uskoro će cijeli Chessboard biti na nogama i poći u potragu za Macklinom. Kate je sigurno vrlo zabrinuta zbog svog muža koji se cijele noći nije vratio kući. Možda će i ona osobno poći tražiti Macklina. Morganove će ga ubojice također tražiti. No oni će se dobroano uznemiriti kad vide da je nestalo Macklinovo tijelo.

– Osjećam se prebit, slab – potužio mu se rančer šaptom kad je Carty pristupio ležaju.

– Ne mičite se. Podgrijat ću vam juhu od sinoć. Ona će vas okrijepiti.

Macklin je bio preslab da podigne žlicu do usta, pa ga je Carty morao hraniti kao malo dijete. Rančer je malo živnuo kad se nasrkao tople juhe, oči su mu se razbi-strile, a glas ojačao.

– Mislio sam da ste otišli – rekao je rančer.

– Otišao sam do Jackpota i vratio sam se kad sam doznao da je prije osam mjeseci umoren moj prijatelj.

– I stoga ste se vratili?

Carty je polagano pio toplu kavu koju si je skuhao za doručak i pušio.

– Vi znate da vaša žena ima brata. Kate je sada vaša žena, zar ne?

– Da. Vjenčali smo se dan poslije vašeg odlaska. Nisam pozna-vao njezina brata otprije. Ali tada, dan ili dva poslije našeg vjenčanja, dojahao je u Chessboard, rastapa-jući se od miline što nas vidi. Sad je dolje u mojoj kući.

– I gosti se živ i zdrav, a vi ste ovdje u kolibi teško ranjeni.

– Nećete valjda reći da to ima neke veze – zaprepašteno će Macklin koji se od uzbuđenja poku-šao podići na lakat.

– Ima, ima i te kako! Ne budete li se čuvali, ubit će vas i prisvojiti vaš ranč. Morgan Chance je podao čovjek i bez trunka savjesti. Nje-govi su ljudi pucali na vas i si-gurno misle da su vas ubili. Kate o tom na žalost nema pojma. Ali kad vas Morgan Chance pokopa, do-vest će na ranč svoje ljude i zago-spodariti vašim imanjem.

– Ja to ne mogu vjerovati.

– To gore po vas, jer ti ljudi drugi put neće više promašiti. Tra-žit će vas posvuda. Uskoro će doći i ovamo. Nadu li vas ovdje, ustrije-lit će vas, a da pri tom ni ne trepnu okom. Kad Morgan Chance nešto poželi, onda on to mora i imati.

– Pa kakav je to čovjek?

– Ubojica i razbojnik. Sve je smi-slio u tančine čim mu je Kate ja-vila da će se udati za vas. Stoga ju je i pozvao u Stovepipe. Možda bi je i on osobno bio dopratio na Chessboard, da se nije bojao Bled-soea i Nogalesa Jacka – objasnio mu je Carty, ustao i pošao prema vratima.

– Idem u izviđanje – rekao je s praga.

Macklin je kimnuo glavom.

Carty je osedlao konje i odjahao u dolinu s puškom preko sedla. Jahao je neprestance uz rub šume. Tu i tamo vidio je ponekad govedo na paši i to je bilo sve.

Čim je prošlo podne, vratio se u kolibu. Macklin je bio u groznici. Iako se bojao da Macklina ostavi samog u kolibi, odmah je odjahao u najbliži gradić po liječnika.

Već je bilo dobroano zanočalo kad je Carty stigao u gradić koji se zvao Paydirt. Projahao je pokraj saluna. Što je više ogledavao konje na privezištu ispred ulaza, u salon, to su mu se više činili poznati.

Sjahao je ispred hotela. Za sto-

lom vratarnice sjedila je lijepa i mlada djevojka smeđe kose i smeđih očiju.

— Gdje bih mogao naći liječnika? — pitao ju je Carty nakon što joj je najprije poželio dobro veče.

— U salunu. Požurite, možda još nije mrtav pijan — rekla mu je smedokosa djevojka.

Zahvalio joj se i otišao. Nije mu bilo drago što mora ući u salun, ali drugog izbora nije imao.

Lijevom je rukom odgurnuo krilna vrata saluna i ušao. Nastao je tajac. Svi su se zabuljili u Cartyja čiji su živci bili napeti kao strune.

Rawhide Bledsoe sjedio je za kartaskim stolom u kutu zajedno sa svojim revolverašima. Odmah ih je prepoznao.

— Djevojka u hotelu mi je rekla da ću ovdje naći liječnika — izjavio je glasno Carty.

— Ja sam doktor Nolan, Francis Xavier Nolan — javio se jedan mršav čovjek sa šanka.

— Dodite sa mnom, molim vas. Jednog su čovjeka ustrijelili s leđa.

— Tko ga je ustrijelio? Vi? — zapitao ga je doktor Nolan.

— To je Amos Carty. Taj nikada ne puca u leđa, jer se nikoga ne boji — glasno je povikao Lou Brent.

— A to je taj Carty! — iznenadio se Bledsoe.

— Idemo — rekao je doktor. — Pričekajte trenutak — dobacio im je Bledsoe.

— Kažite brzo što imate, nemamo vremena za čekanje — odvratio mu je Carty.

Lou Brent uhvati Bledsoa za ruku.

— Što ti je? Zar si poludio? Zar hoćeš da izgubiš uludo glavu. Nismo ovamo došli da uhvatimo Cartyja — opomenuo ga je Lou Brent.

— Ali on je ubio nekoliko mojih ljudi — zarežao je Rawhide Bledsoe.

— I opet ću ako netko samo pokuša nauditi Kate Macklin. Spao si na niske grane, Bledsoe, ako moraš ubijati žene.

— Osveta je slatka — zalajao je Bledsoe.

— Zašto se onda ne osvetiš njezinu bratu? — zapitao ga je Carty posprdno.

— A ti si s njim u družbi? — zanimalo je Bledsoea.

— Ni govora. Njegovu sam sestru dopratio na ranč Chessboard da Morganu Chanceu vratim jedan stari dug. Poslije sam doznao da mu ništa nisam ni dugovao i da me je prevario. Vratio sam se jer je sada on moj dužnik i platit će mi to skupo.

— Morgan Chance pripada samo meni — odbrusio je Bledsoe i hladno se nacerio.

— Ne više. Sad je moj. Hajdemo, doktore, pred nama je dug put — rekao je Carty i izašao iz saluna.

Doktor je potrčao za Cartyjem.

— Zaboravio sam ga zapitati gdje bih mogao naći Morgana Chancea, on to sigurno zna — rekao je Bledsoe kad je Carty izašao.

— Uskoro ćete se opet sresti pa ga možeš pitati, ali bojim se da će tada Morgan Chance već biti pokopan — prasnuo je Lou Brent u glasno hihotanje:

Carty je ostao sjediti na sedlu u dvorištu doktorove kuće i čekao da liječnik upregne dvokolice.

— Jeste li dovoljno trijezni da možete kočijašiti? — pitao ga je Carty.

— I previše — odvratio mu je doktor Nolan.

Carty je jahao ispred doktorovih dvokolica da mu pokaže put. Noć je bila tiha i nikoga nisu sreli putem. Eto, što je sudbina, pomislio je Carty. Da pukim slučajem nisam doznao za umorstvo Kena Stevensa, sad bih bio na putu u Wyoming. Zaželio se očeve brvnare i srce mu zaokupi čežnja za rodnim

krajem, za osamljenosti i za lovom. No taj lov je mogao pričekati dok ne završi lov na Morgana Chancea po širokim travnjacima ranča Chessboard.

Čim doktor očisti ranu i previje Macklina, potražiti će Hobeja Talberta i Morgana Chancea. Znao je dobro gdje će ih naći.

Koliba je bila u mraku.

– Pričekajte, ja ću poći naprijed, zlu ne trebalo – šapnuo je doktoru.

Sjahao je i pješice se prišuljao kolibi. Tiho i polagano otvorio je vrata. Naćulio je uši i oslušnuo. Strah mu je za tren stegnuo srce. Nije valjda Macklin u međuvremenu izdahnuo.

Prekoračio je preko praga. Macklin je još disao, tiho i plitko.

– Udite – pozvao je Carty liječnika.

U kolibi je bilo hladno. Zapalio je vatru u ognjištu. Plameni jezici vatre rasvijetlili su sobu punu sjena.

Doktor Nolan je previjao Macklina dok je Carty sjedio u šumi pred kolibom i stražario. Zbunjivalo ga je što još nitko nije došao da potraži Macklina. Nakon pola sata vratio se u kolibu.

– Preživjet će. Doći ću sutra da mu ponovno previjem ranu – rekao je doktor Nolan prije odlaska.

Carty je otpratio doktora do njegovih kola i dugo gledao za njim. Potom je uzeo gunj i spensericu. Otišao je na spavanje u šumu iza kolibe.

Ujutro je obišao Macklina. Rančer mu se nasmiješio kad ga je ugledao.

– Sinoć ste doveli liječnika. Vidim da sam previjen.

– Jeste li gladni? – zapitao ga je Carty.

Macklin potrese glavom. Carty je svejedno podgrijao ostatak juhe i sjeo na rub ležaja da ga nahrani.

– Morate jesti ako želite da ozdravite.

Nahratio ga je žlicom. Kad je Macklin odbio da još jede, Carty mu je kazao.

– Odjahat ću do ranča i dovesti Kate. Ona će vas bolje njegovati nego ja.

– Bit ću vam do groba zahvalan ako je dovedete.

– Nije mi drago što vas moram ostaviti samog. Morgan Chance će se sigurno pitati gdje bi mogao biti njegov šurjak – rekao je Carty i gorko se nasmiješio.

Osedlao je konja i odjahao u dolinu. Kad stigne do ranča, morat će se ušuljati u kuću. Nije želio da ga itko vidi osim Kate Macklin.

Čim je izjahao iz šume, stao je i promotrio dolinu. Nešto se pomaklo južno od mjesta na kojem je stajao. Skočio je sa sedla i legao u travu. Skinuo je šešir i provirio iznad vlati trave.

Jahač mu se približavao sve bliže i bliže. Dolazio je sporim korakom. Pretraživao je travu. Kad mu se jahač primaknuo dovoljno blizu, Carty se nasmiješio. Bila je to Kate Macklin.

Upravo je htio ustati i pozvati je kad je čuo pucnjavu od čega mu se sledila krv. Prasnuo je nekoliko hitaca iz puške. Tko je pucao gore u brdima? I u što?

Jeza mu prostruji kralješnicom. Peter Macklin ležao je ranjen u kolibi na brdu odakle su se čuli pucnji.

IX

Carty je ustao i mahnuo Kate šeširom.

Prišla mu je i zagledala mu se u oči.

– Što vi ovdje radite? Mislila sam da ste otišli – rekla mu je grčajući.

– Doznao sam da me vaš brat namagarčio i da je u međuvremenu došao k vama na ranč Chessboard.

– Nemam pojma o tome kako vas je namagarčio, ali došao je ovamo i sada je dolje na ranču.

– Je li doveo sa sobom i svoje ljude? – zapitao ju je Carty i pogledao je na drugu stranu.

– Ne, nije. Došao je sam.

Carty je spremio spensericu u tok na sedlu, pograbbio uzde i potjerao konja prema zapadu.

– Nije došao sam. Doveo je i svoje revolveraše. Jedan od njih ustrijelio je vašeg muža – dobacio joj je Carty preko ramena.

Kad je to čula, Kate Macklin se zanjihala u sedlu kao da će se srušiti. Lice joj je bilo blijedo kao krpa.

– Ustrijelio ga?

Carty se okrene i pogleda je.

– A što ste mislili zašto se vaš muž nije vratio kući?

Kate Macklin je jahala neko vrijeme usporedo s Cartyjem. Šutjela je. Ovda-onda dobacila bi mu krakomice pogled. Cartyjevo je lice bilo ozbiljno, gotovo kruto. Taj čovjek možda i nije Indijanac, ali umovao je kao Indijanac. Zimica joj je naježila kožu.

– Zar vi mislite da nam prijeti opasnost čak na našem ranču? – usudila se da ga zapita poslije nekog vremena.

– To vas čudi? Ako nestanete, to može pogodovati samo vašem bratu.

– Kako? Ja vas ne razumijem – promucala je zbunjeno. Carty ju je poveo kroz suhopotočinu, a potom uz strminu u guštik gdje su ih zaklanjale breze i vrbe. Stao je i s uzvisine pozorno promatrao nizinu.

– Vi ste najnepovjerljiviji čovjek kojeg sam ikada upoznala. Sumnjate u sve i svakoga. Što sad opet tražite? – zapitala ga je gotovo svadljivim glasom.

– Ljude koji su maloprije pucali. Ako se spuštaju u brda ovim putem, ne bih želio da nas vide.

Kate je potresla glavom.

– Zar doista mislite da bi me ti ljudi ubili?

Nasmijao se kiselu i kratko.

Jedino im je to na pameti. Tada bi vaš ranč pripao njihovom vodi Morganu Chanceu.

– Vi me zaista vrijeđate!

Nije joj odgovorio ni riječi. Promatrao je krajinu. Kad je vidio da

je sve mirno, potjerao je konja uzbrdo. Slijedila ga je namrštena lica. Iz tog Amosa Cartyja izbijalo je nešto što ju je dražilo, iako je sama sebi morala priznati da se samo uz njega osjećala posve sigurna. Nije mogla zamisliti da bi tog čovjeka bilo što na ovom svijetu moglo iznenaditi ili uplašiti.

– Jeste li vi uvijek tako oprezni? – zapitala ga je s natruhom sprdnje u glasu.

– Oprez je majka mudrosti.

Opet me je prešao, pomislila je. Stisnula je zube od bijesa i srdito podbola konja u živ kas za Cartyjevim konjem.

– Koliba je pokraj šumarka – rekao joj je.

Stala je uz njega i čekala dok Carty nije promotrio okoliš. Promatrala ga je i slijedila pogled njegovih živih očiju. Šešir široka oboda zasjenio mu je lice, ali oči su mu sijevale kao u divlje životinje.

Izvukao je spensericu iz toka na sedlu i položio je preko jabuke sedla.

– Sve je mirno. Možemo poći – rekao je.

Jahao je ispred Kate. Slijedila ga je u stopu. Vidjela je šumarak i uskoro iza drveća razabrala i kolibu.

Carty nije odjahao ravno pred kolibu. Obišao ju je u krugu, a potom konja potjerao prema ulazu u kolibu. Sjahao je, sagnuo se i pozorno proučavao tragove na zemlji oko kolibe.

– Tragovi konja. Tri konja. Odjahali su u galopu – rekao je.

Kate je skočila sa sedla i pošla prema kolibi.

– Ako je Peter unutra, ja idem k njemu.

– Ja ne bih da sam na vašem mjestu. Smučit će vam se kad ga vidite.

– Zašto? – zapitala ga je oštro i okrenula se prema njemu.

– Sjećate li se da sam vam rekao da sam čuo pucnjavu. Čini mi se da su momci vašeg brata ipak našli vašeg muža i prorošetali ga.

S puškom u ruci prišao je vra-

tima kolibe. Gurnuo je vrata puškom. Trenutak je zastao na pragu, a potom ušao u mračnu sobu.

Začas je ponovno izašao.

– Nemojte ulaziti – rekao joj je kratko Carty.

Strah joj je zgrčio utrobu. Noge su joj klecnule. Udahnula je duboko zrak u pluća i zakoraknula preko praga svjesna da je Carty promatra. Nije znala da joj je lice blijedo, oči upale, usne modre i drhtave.

Ušla je u kolibu.

– Nije se dugo mučio – prošaptao je Carty koji je pošao za njom.

Pogledala ga je i ukrotila se kao u grču.

Peter se doimao kao da spava. Bio je pokriven gunjevima do brade. Iako je ležao u polumraku, jasno su se razabirale rupe na gunjevima, desetak rupa od pušcanih zrna.

Živci su joj popustili. Zanjihala se kao da će se stropošitati u nesvijest. Carty ju je obujmio rukom oko pasa. Naglo se okrenula, zarila glavu u njegovo rame i glasno zaričala. Poveo ju je iz kolibe na svjež zrak.

– Bio je... divan čovjek – prošaptala je i dodala: – Ja sam za sve kriva. Da se mnome nije oženio, danas bi bio živ.

Zajecala je ponovno. Carty ju je privio uza se i pustio je da se isplače. Kad se isplakala, uspravila se, potražila rupčić i osušila suzne oči.

– Vi sigurno znate tko ga je umorio – prošaptala je Kate Macklin.

– Mislim da znam.

Podigla je suzne oči i Cartyja je iznenadila njihova tvrdoća.

– Pronadite ubojice, Amose, molim vas. Pronadite ih i kaznite ih. Platit ću vam tisuću dolara za svakog od njih – obećala mu je Kate Macklin.

– Ja nisam najamni ubojica. Ja ne ubijam za novac.

– Što onda hoćete da vam dam? Kažite!

– Ništa. Ti su ljudi ubili i mog prijatelja i ja ću ih kazniti.

Uhvatila ga za ruke i objesila se o njih kao da ga želi povući za sobom.

– Dodite sa mnom na ranč. Budite mi zaštitnikom. Pomozite mi, molim vas, Amose! – zavapila je sva zdvojna.

– Najprije dodite s kolima ovamo i odvezite tijelo vašeg muža i pokopajte ga.

– Zar ćemo ga ostaviti ovdje?

– Zatvorit ću vrata prije nego odemo.

Carty ju je poveo prema sjeveru u brda kroz niz gudurica i usjeka. Kate je jahala za njim bez pogovora, zadovoljna što može jahati s tim čovjekom čija ju je nazočnost sokolila da ne klone duhom. Tuga joj je ucivilila srce, suze su joj same navirale na oči, gubitak voljenog muža kršio joj je duh, ali nastojala je da se otrhva tuži kako bi mogla razložno razmišljati. U jednom trenutku kad je Carty zaustavio konja na sljemenu hrbati, gotovo se i nasmiješila.

– Doista ste oprezni. Da vas ne poznam u dušu, još bih pomislila da ste kukavica i da ih se bojite.

– Ja ih se bojim. Dvije razbojničke družine hoće moju glavu: revolveraši vašeg brata i Rawhide Bledsoe sa svojim razbojnicima.

– Zar ga niste ubili?

– Ubio sam Nogalesa Jacka. Bledsoe je živ i zdrav u Paydirtu.

– Ja... ja to nisam znala – promucala je Kate.

– Vi niste znali ni da je vaš brat doveo sa sobom svoje ljude. Oni doduše nisu odmah došli na ranč Chessboard, ali čekaju pogodan trenutak. Morgan je sve dobro smislio.

– A što je on to smislio? – zapitala ga je Kate i pogledala u oči.

Carty je skrenuo pogled s krajine na djevojku. Konj se ritnuo pod njim i Carty se zanjihao na sedlu, ali Kate je vidjela da su mu ruke neprestance na puški koju je držao preko sedla i instinktivno je

osjećala da je Carty spreman da iz nje zapuca svaki tren.

— Sad ste udovica. Naslijedili ste uzoran ranč, veliko stado, uredno gospodarstvo i bogato imanje. Morgan to zna. Morgan je već na ranču. Čeka kao lešinar. Uskoro će Morgan preuzeti upravu nad rančom.

— Što vi to govorite? Ja to ne mogu vjerovati. Carty slegne ramenima.

— Pitali ste me i ja sam vam odgovorio.

Ponovno ju je naježila studen, obuzela zdvojnost i zaplašila okrutna stvarnost i sudbina koju joj je namijenio njezin polubrat. Gotovo ništa, jedva nešto malo, znala je o životu svog polubrata, a i to što je znala bilo je samo loše. Put na kojem ju je pratio Carty od Stovepipea do ranča Chessboard i neugodnosti koje je doživjela putem bile su dokaz da Morgan ima smrtnu neprijatelje koji traže krvnu osvetu. K tome, Peter je umoren, a samo je njezin polubrat imao od toga koristi.

Stisnula mu je snažno mišicu. Carty joj je kimnuo glavom.

— Ne bojte se. Neću vas ostaviti. Pomoći ću vam. I zapamtite, nikome neću ostati dužan.

Izjahali su na sljeme brda. U dolini, daleko pod njima, vidjeli su ranč i kuću okupanu u sunčevoj svjetlosti. Sve se doimalo mirno i tiho. Gospodarske su zgrade izgledale napuštene i prazne. Jedino su se konji micali u koralu.

— Dovoljno je mirno i sigurno. Slobodno podite kući — rekao joj je Carty i glavom pokazao na dolinu.

Pogledala ga je. Upitno je podigla obrve. — A, vi? Što ćete vi sada?

— Ja imam pune ruke posla — rekao joj je i kiselo se nasmijuljio.

Kako nije mogla izvući više ni riječi iz njega, podbola je konja i odjahala nizbrdo. Jednom se samo svrnula za sobom. Vidjela ga je kako nepomično stoji iza stabla.

Promatrao ju je ukočenim pogledom. Nastavila je jahati s više pouzdanja jer je znala da nad njom bdije njegovo oko. Ta ju je spoznaja zaplijesnula valom topline oko srca i odmah se osjetila sigurnom.

Kad je ukaskala u dvorište ranča, otvorila su se vrata na kući. Na trijem je izašao Morgan Chance.

Morgan Chance je ostavljao dojam vrlo zadovoljnog čovjeka, sigurna u samog sebe.

— Dugo te nije bilo — napomenuo je.

— Našla sam... Petera — rekla je kratko.

Sišao je s trijema i prišao joj, gledajući je netremice u oči.

— Gdje si ga našla? Zašto nije došao s tobom kući?

— Nije mogao. Mrtav je — rekla je, a suze su joj zasjale u kutovima očiju.

Morgan nije ni trepunuo okom, opazila je. Za njega to nije bila novost.

— Našla sam ga u pastirskoj kolibi na brdu u šumi, prorešetana — rekla mu je hladnim glasom, boreći se da ne brizne u plač.

— U pastirskoj kolibi — izlenuo je tobože začuden. Učinio je kobnu grešku. Njegovo iznenađenje nije bilo iskreno. Da je Carty nije upozorio, možda ne bi ni opazila da Morgan hini tugu. Srce joj je steglo, otvrdlo. U tom je trenu zamrzila svog brata.

Skliznula je sa sedla i povelala konja prema staji.

— o —

Carty je jahao cijelo prijevodne da stigne natrag do kolibe. Nije su žurio. Ljudi koje je tražio neće mu nikamo pobjeći, jer nisu ni znali što ih čeka. Ljenčarit će, odmarati se i uživati u dokolici i plodovima svojeg zločina.

Pustio je konja da kroči odmjerenim korakom dok nisu stigli do kolibe. Ponovno je objahao kolibu i pomno proučio tragove. Zapamtio ih je dobro.

Tragove je slijedio sve do večeri. Ovda-onda naginjao se sa sedla da ih bolje vidi i da se uvjeri da ih nije izgubio ili pomiješao i zamijenio s nekim drugima. Ubojice su dokono jahale i po tragovima se vidjelo da ih uopće nije morila briga za svoju sigurnost. Nigdje nisu ni jednom zameli tragove, niti gackali kroz potoke. Carty je dvojio da su se i jednom osvrnuli da vide da li ih tko slijedi.

I kad je sunce zapalo iza Santa Marias, Carty je nastavio jahati. Tek kad je toliko zanoćilo da više nije mogao slijediti tragove, sjahao je i utaborio se. Zapalio je vatru, ispekao zeca kojeg je usput ustrijelio, a kad se najeo, ugasio je vatru, zamotao se u gunj i pod stablom zaspao.

Nešto prije podneva osedlao je konja, vratio se na stazu i nastavio slijediti tragove. Tragovi su vodili prema ranču Chessboard.

Objahao je ranč i prišao mu sa sjevera. Sjahao je i skrio konja iza gustog grma u vrbiku. Legao je iza debela stabla i otvorio širom oči.

Oko kuće i oko korala motali su se neki ljudi. Kate nigdje ni traga. Jesu li već pokopali Petera Macklina?

Nakon nekog vremena ugledao je konjušara koji je izveo konja iz korala. Odmah ga je prepoznao. To je bio konj koji je Kate jahala kad su našli mrtvog Petera Macklina.

Na dvorište je izašla i Kate. Popela se u sedlo i izjahala, u preriju. Carty ju je slijedio pogledom. Usmjerila je konja prema brdima.

Upravo je stigla u podnožje brda kad ju je stigao. Zaustavila je konja čim ga je ugledala. Oči su joj bile pune suza. Plakala je. Zapešćem lijeve ruke obrisala je suze.

– Dobili ste goste. Tri jahača koje sam slijedio od kolibe – rekao joj je Carty, praveći se da ne vidi njezine suze.

Kimnula je glavom.

– Jutros su dojahali. Jedan se zove Shattuck. Ostalima se ne sje-

ćam imena. Nisam ih zapamtila. Jedan je visok i mršav.

– Ed Wells.

– A treći se zove Hobe. Sad sam se sjetila.

– Hobe Talbert.

– Odvest ću vas k Apašima.

Kate se skamenila od straha i iznenađenja.

– A ne. Onda radije ostajem na ranču. Uostalom, taj ranč je sada moj i samo moj. Nitko me s njega ne može otjerati, pa ni moj brat.

Razmišljao je što da joj odgovori. Njezine su ga smeđe oči tako prodorno promatrale da se pobojava da mu Kate ne pročita misli.

– No, ja ni s kim nisam sigurna kao sa vama. Molim vas, ostanite uz mene.

– To bi bilo vrlo teško.

– Gore u kolibi ima gunjeva. Uzet ću jedan za sebe, a jest ću što i vi jedete – rekla mu je.

Carty sam sebi ponovno pred-baci da je najobičnija budala. No to je rekao samo sebi i u sebi. Da je Kate Macklin makar Indijanka, sve bi bilo jednostavnije i lakše.

– Nema smisla stajati ovdje do ponoći. Podimo po gunj – promršiće je kroza zube.

Kad su pred noć stigli na proplanak u šumi, Carty joj nije dopustio da sjaše. Sam je pošao u kolibu i donio joj gunj. Uzjagao je ponovno i poveo Kate visoko u brda gdje je suma bila najgušća.

Utaborili su se iza stijena. Zapalili su vatru i priredili večeru. Sutjeli su i jeli. Uostalom, već su si sve bili rekli.

Vatra se ugasila. Kate je spavala tvrdim snom pod širokom krošnjom drveta. U brdima su bili sigurni. Nitko im se nije mogao prišuljati, a da ga ne vide ili ne čuju.

Ustao je u praskozorje i zapalio vatru, pa na nju postavio lonac s vodom za kavu.

Pošao je prema konjima kad je čuo udarac konjskog kopita o kamen.

Carty se bacio u zaklon, a ruke su mu posegle za koltovima. Dočekao se na koljena i legao potrbuške iza debela panja s revolverima u ruci.

Nikog nije vidio u blizini. Kate je još spavala blizu njega u šumi. Čekao je napeto osluškujući, podignute glave.

Netko se vukao po šumi... čovjek ili konj, a Carty je znao da na konju dolazi neprijatelj. Ležao je, dišao tiho i čekao.

— Imamo te na nišanu, Carty! — javio se veseli glas.

Prsti su mu čvrsto stisnuli drške revolvera. Šutio je. Ni riječi nije htio reći ljudima koji su ga prepali rano ujutro, tako tiho i podlo. Tražio je očima cilj za svoje metke.

Ugledao je čovjeka između stabala, a za njim je dolazio još jedan, pa još jedan. Držali su puške u rukama. Osvrtali su se oko sebe. Tražili su ga. Kretali su se s puno pouzdanja i sigurnosti, što mu se nije suviše svidalo.

Nikada se oni ne bi usudili tako otvoreno nastupiti da nisu bili sigurni da će ga uhvatiti. Okrenuo se i pogledao u stijene više sebe. Vidio je samo pusti krš i rijetke biljke što su rasle na tom škrtom tlu.

Ponovno se zagledao u tri jahaća. Prepoznao je samo jednog. Zvao se Waco Jimmy Blackwood. Vucibatina koja je jahala u družini s Bledsoeom.

Skljocaj otonca na revolveru odjeknuo je u tišini jutra.

Carty se naglo okrenuo i ugledao tri čovjeka kako se dižu iza debila stabla. Imali su revolvare u rukama i uperili ih u njega. Zapucao je, vukući okidače revolvera što je brže mogao.

Još dok je pucao i vidio jednog razbojnika kako pada, pa potom drugog, osjetio je ubod užarene vatre koja mu je proparala kožu na bedru. Nešto ga je odbacilo u stranu, kao da ga je teška ruka

udarila u rame. Tad mu je nešto prsnulo u glavi.

— o —

Otvorio je oči, a oko njega svuda mrak.

U prvom je trenutku pomislio da je oslijepio, ali opazio je mjesec na nebu. Bol ga je presjekla kad je htio ustati i pao je kao klada natrag na zemlju. Zadahtao se i otvorenih je usta hvatao zrak, udišući ga duboko u pluća.

Teško je ranjen, znao je. Mogao bi i umrijeti, tamo u brdima, obasjan mjesečinom Arizone. Ali još nije umro. Nije još!

Otpuzao je, tek toliko da sam sebe uvjeri da još nije sve gotovo. Krvario je. Bio je sav prorešetan olovom.

Htio je dopuzati do vode i naći kakav-takav zaklon gdje bi mogao izvidati rane. U šumi su rasle ljekovite trave kojima se mogu liječiti rane. Trebalo ih je samo naći, dobro prožvakati, ovlažiti i usitniti, pa zalijepiti na ranu.

Pobojao se da ne izdahne prije nego što ih nađe. Usne su mu se iskrivile u kiseo i gorak osmijeh. Ne, još nije izdahnuo.

Nastavio je puzati. Dopuzao je do gorskog potocića negdje iza ponoći. Čuo je žuborenje bistre vode preko kamenja i to je ulilo novu snagu i njegovo izmoždeno tijelo.

Našao je i ljekovitu travu, iščupao ju je s korijenom i žvakao dok je puzao. Ispljunuo ju je na dlan, dok je pio vodu iz potocića.

Voda ga je osvježila i okrijepila. Skinuo je polagano i s mukom odjeću za sebe, pa se zagledao u svoje zakrvavljeno tijelo. Jedno ga je zrno dohvatilo preko bedra, a drugo pod rebra. Ni jedno nije bilo smrtonosno. Izvući će se, pomislio je, samo da zaustavim krvarenje.

Zalijepio je izvakanu i slinavu travu na rane i ležao gol pod vrbom dok se nije odmorio i ponovno prikupio malo snage. Zaspao je.

Probudio se u zoru, napio vode i pregledao rane. Trava mu je zastavila krvarenje, ali ga je cijelo tijelo boljelo. Nije se mogao pomaknuti. Poput Indijanca ležao je na ledima i odmarao se. Ogladnio je. Nije se zbog tog uzrujavao. Bio je on više gledan nego sit u životu.

Tri je dana proležao uz potočić, čekajući da mu rane zarastu i da se oporavi. Ujutro četvrti dan isparao je vrpcu sa svoje kožnate košuljice i napravio od nje omču. Postavio je stupicu na mjestu uz obalu potočića gdje je vidio zečeve da dolaze na vodu.

Uvečer taj dan oglodao je kosti zeka da na njima nije ostao ni komadić mesa. Ponovno je postavio stupicu u ranu zoru idući dan. Poslije toga je toliko ojačao da je mogao hodati. Nije bio u žurbi. Bledsoe i njegovi momci nisu mogli daleko odmaknuti. A ni Morgan Chance.

K tome, morao je negdje naći konja i oružje.

Ljudi koji su ga ustrijelili podnijeli su mu revolvere i povelili sa sobom njegova konja. Sve su mu uzeli osim odjeće i opasača koji mu se prazan klatio oko bokova. Osjećao se nelagodno praznih korica u kojima su ga inače svojom težinom pritiskali koltovi. No, snaći će se on već nekako čim dode vrijeme za to.

Morao se strpiti još koji dan.

Idući je tjedan svaki dan pješao po brdima da ojača i otvrdne. Vraćao se na mjesto okršaja. Proučavao je tragove. Bledsoe je razdvajao svoju družinu. Waco Jimmy i još dvojica napali su ga sprijeda, a ostali su ga opkolili s leđa.

Carty se kiselo nasmijuljio. Da je bio sam, nikada ga ne bi pronašao. Zbog Kate je gotovo ostao bez glave. Pustio je vatru da predugo gori. Kate je drhtala od studeni. Sad je više nije bilo uz njega. Nitko je više nije štiti.

Najprije se morao dočepati revolvera, ili barem konja.

Razmišljao je kako da do njih dode. Kad je o svemu dobro promislio, nasmijao se i krenuo nizbrdo.

Srdžba mu je razjarila srce i sve se više ljutio što se približavao dolini. Požalio je što nema mokasine na nogama. Teško se kretao u jahačim čizmama s visokim petama. Čizme s visokim petama pogodne su za jahanje, jer visoke pete savršeno pristaju u stremen, ali nisu za duga pješčenja i šuljanja. Noge su ga boljele kao da hoda po ostrim čavlima. Trpio je bol stoički kao Kiowa i nije posustao u pješčenju.

Mjesečina je obasjavala proplanak kad je stigao do pastirske kolibe.

Otvorio je limenku rajčica i pojeo ih, sjedeći na rubu ležaja. Potom se ispružio na ležaj i zaspao.

Iduće se jutro spustio u dolinu. Uputio se ravno na ranč Chessboard. Kad je stigao na pola puta do ranča, ugledao je dva jahača koja su mu dolazila u susret. Odmah je prepoznao Billyja Andrews i Pokea Drummonda.

Drummond je zaustavio konja i blago mu se nasmiješio.

* – Čini mi se da ste u nevolji.

Carty je kimnuo glavom.

– Idem s vama. Nosim vijesti za Morgana Chancea.

Drummond mu napravi mjesto na svom sedlu i izvuče jednu nogu iz stremena. Carty se vine u sedlo.

– Tražimo djevojku – rekao mu je Drummond.

– To sam i mislio. Bledsoe ju je ugrabio.

– Zar ste bili s njom kad se to dogodilo? – zapita ga Drummond i podbode konja.

– Opkolili su me i teško ranili.

– Vidim rupe na vašoj košulji – napomene Billy Andrews.

– Odveli su mi konja i razoružali me. Pogriješili su.

– Zašto?

– Što me nisu ubili.

Nešto zloslutno u glasu Amosa Cartyja osupnulo je Billyja. Zadržao je od jeze.

Ujahali su u dvorište ranča Chessboard. Morgan Chance stajao je na trijemu i promatrao ih. Sumnja mu se očitovala u pogledu kad je opazio Cartyja. Carty je skočio s konja ravno ispred Morgana.

– Mislio sam da si već davno stigao u Kolorado – progundao je Morgan Chance.

– Pošao sam, ali sam se vratio. Odogodio sam odlazak. Peter Macklin mi je ponudio dobar posao. Predomislio sam se, uzet ću ga. Treba mi novaca. Gdje je Macklin?

Morgan ga je ogledavao oprezno od glave do pete. Carty je bio mršav, sama kost i koža. Oči koje su promatrale Morgana bile su bezizražajne, tvrde i hladne. Može biti ranjen, ali svejedno je nepovjerljiv, nepomičan, oprezan, spreman svaki tren na skok čim mu se ukaže pogodna prilika, prava divlja životinja.

– Mrtav je – odgovorio mu je Morgan tihim glasom.

Carty zakima zamišljeno glavom.

– Ubio ga je sigurno Bledsoe sa svojim momcima.

Opazio je olakšanje u Morganovu držanju i jedva se suzdržao da mu se ne naceri u brk.

– Sreo sam Kate prije nekoliko dana. Bila je uzrujana, pa sam je pratio komadić puta, pazeći da joj se što ne dogodi.

Kad je opazio da ga Morgan pozorno sluša, brzo je nastavio:

– Nisam bio dovoljno oprezan. Bledsoe me zaskočio rano u zoru. Upravo sam se probudio kad su me opkolili. Branio sam se i pogodio dvojicu ili trojicu, ali su me sa svih strana sasuli olovom i ostavili me ležati u šumi, misleći da sam mrtav. – Uzdahnuo je punim plućima i ispod glasa dodao: – Moram im vratiti milo za drago, Morgane.

– Pomoći ću ti. Kaži što hoćeš – ponudio mu je Morgan Chance.

– Revolvere i konja.

– Ništa lakše.

Carty se nasmiješio.

– I daj mi jesti. Već tjedan dana nisam okusio ništa osim poluprijesna zeca.

Za večeru su imali pečene odreske, krumpire i salatu s lukom. Carty je jeo u velikoj blagovaonici sa služincadi i kaubojima. Preko stola je vidio Hobeja Talberta u društvu s Pikeom Shattukom, a malo niže od njih sjedio je Ed Wells. Pogledavali su ga s nasladom u očima. Da me nisu napucali Bledsoe i njegovi momci, onda bi to ova trojica učinila sa zadovoljstvom, pomislio je Carty.

Carty je jedva prozborio jednu riječ za vrijeme večere, ali je zato dobro gledao što se oko njega zbiva. Opazio je da se kauboji sa Chessboarda klone društva Talberta i njegovih prijatelja. Za koji dan, zaključio je Carty, Morgan Chance će dati otkaz tim kaubojima i dovesti ostatak svoje razbojničke družine na ranč.

Kad se najeo, otišao je preko dvorišta u kuću. Pokucao je na vrata, a Morgan ga je pozvao da uđe.

Morgan je sjedio udobno zavaljen u Macklinovu naslonjaču i pušio Macklinove cigare. Pokazao je rukom na stolicu.

– Ideš u potragu za Bledsoem i njegovim momcima?

– I ti bi da su te izrešetali kao mene.

Chance zakima duboko glavom. On je bio prezadovoljan Cartyjevom odlukom. Morgan Chance se nadao da će Amos Carty ubiti Bledsoea i obaviti taj neugodan posao umjesto njega, a poslije će se lako osloboditi tog Indijanca.

– Imam ovdje nekoliko revolvera koji su pripadali Peteru Macklinu – rekao je Morgan Chance i ustao, pa pošao preko sobe.

Otvorio je ladicu pisaćeg stola i izvadio dva prekrasna dugocijevna kolta s drškama od orahovine. Držao ih je trenutak u rukama, namrštena lica.

– Dobri su naizgled, ali nešto ne valja u njihovim drškama. Moji

prsti uz njih ne pristaju. Uzmi ih ako ti se sviđaju.

Položio je revolvere na stol. Pozorno je promatrao Cartyja dok je prilazio stolu. Carty je uzeo koltove u ruke, nabrao čelo i odvagao ih na dlanovima.

– Poslužit će mi – rekao je tiho i metnuo ih u korice za svojim opasacem.

– Uzmi i pušku. Naći ćeš ih na polici. Macklin je ovdje imao cijelu oružarnicu – rekao mu je Morgan Chance.

Carty je promatrao puške razrogačenih očiju. Odabrao je vinčesterku.

– Nikada još nisam imao u rukama ovakvu pušku. Divna je. Izgleda kao nova – promrmľao je u zanosu dok ju je ogledavao sa svih strana.

– Nova novcata. Ispod čekića... rekao mi je sam Macklin prvu večer kad sam ovamo stigao. Siromah nije dospio da iz nje opali ni jedan jedincati metak.

Tuga je hinjeno odjeknula u Cartyjevim ušima. U Morganovu se glasu čulo likovanje, a ne tuga. Morgan je sebi mogao priuštiti da daruje oružje za koje nije platio ni centa, a u zamjenu je dobivao sigurnost, skine li mu Carty Bledsoea s vrata.

– Hvala ti, Morgane – prošaptao je Carty.

Morgan odmahne velikodušno rukom.

– Sutra ujutro izaberi konja. Uzmi kojeg hoćeš iz korala.

– Odlazim u zoru. Sada idem spavati da se odmorim i ustanem svjež i čio – rekao mu je Carty.

– U spavaonici ima mjesta koliko ti srce želi.

– Hvala. Ja ću radije spavati vani u prirodi.

– Još si uvijek pravi Indijanac – rekao mu je Morgan Chance i nasmijesho se.

– Što mogu, tako sam navikao.

Morgan ga je ispratio na trijem. Carty je pošao u spavaonicu po gunj. Kad je prolazio pokraj kau-

boja koji su kartali poker za dugim stolom u spavaonici, kimnuo im je glavom na pozdrav. Uzeo je gunj, izašao na dvorište i otišao u noć.

Pike Shattuck gledao je za njim dok je izlazio.

– Taj me Indijanac ispunjava grozom kad god ga vidim – napomenuo je ostalima koji su sjedili za stolom i kartali.

– On nije čovjek nego divlja zvijer. Ode na jedan kraj, a pojavi se na drugom. Nikada ne znaš gdje će ti se, i kad će ti se, ispriječiti na putu – dodao je Hobe Talbert, gričkajući zubima slamku.

– S takvim bih čovjekom volio jahati – zanosno će Billy Andrews.

– Podi za njim, možda ćeš ga i pronaći negdje u tami, samo pazi da te zabunom ne ustrijeli – dobacio mu je Poke Drummond.

Carty je već bio u koralu kad su prvi jahači došli po svoje konje u svanuće. Sjedio je na ogradi i proučavao konje. Drummond je prišao ogradi i naslonio se na kolje pokraj Cartyja.

– Ovaj vranac ponosno kaska – promrmľao je Drummond.

– Ne bi izdržao ni dva dana u *brdima.

– A koji vam se čini najbolji?

– Onaj indijanski smeđe dlake.

– To je poludivljiji konj – iznenađeno će Poke Drummond.

– I ja sam napola divljak, pa ćemo se lako složiti. Čiji je to konj? – zapitao ga je Carty.

– Ničiji. Odveć je mrzovoljan.

Drummond je pažljivo promatrao Cartyja kad je lasom uhvatio konja. Konj ga je promatrao iskosa, kaskajući na bok. Drummond je čuo kako Carty nešto tepa konju kao malome djetetu iako nije mogao razabrati ni riječi. Za čudo, i na veliko Drummondovo iznenađenje, konj je zastrigao ušima i primirio se. Carty ga je potapšao po vratu, pa ga izveo iz korala u dvorište.

Carty je uzeo staro sedlo i njime osedlao konja.

– Vama je to bogme išlo lako od ruke.

– Tog su konja oteli Indijancima. On razumije samo jezik Kiowa – odgovorio mu je Carty i pogladio konja po glatkoj dlaci na sapima.

– Vidite li ovo? To je indijanski žig koji se utiskuje pomoću soka mlječičke.

– Prokletstvo, kako to prije nisam opazio – rekao je Drummond.

Konj ustukne korak unatrag kad ga je Carty zajahao, ali se začas primirio i doimao se zadovoljan. Carty ga je dognao do privezišta ispred blagovaonice i zavezao. Sjahao je opijen miomirisom pečene teletine.

Nakon što se najeo, izašao je na dvorište i popeo se na sedlo ridanu. Vinčesterka je bila utaknuta u tok na sedlu, a koltovi za pojašom u koricama. Došlo mu je da prasne u glasan smijeh kad se sjetio koltova koje mu je poklonio Morgan Chance. Da je Morgan samo promijenio ruke, odmah bi mu sinulo što ne valja s drškama Macklinovih revolvera.

Opazio je da je Morgan izašao iz kuće i da se uputio ravno prema njemu. Carty je potjerao konja kašom prema Morganu Chanceu.

– Odlazim. Hvala ti, Morgane.

Morgan Chance slegne ramenima i odmahne nevažno rukom.

– Ništa. Pa ti meni zapravo činiš uslugu. Hvala i tebi, Indijanče.

Izjahao je iz dvorišta, a da se ni jednom nije osvrnuo za sobom. Konj je držao ravnomjeran korak i nije ga bilo teško jahati. Bio je to dobar jahaći konj, gotovo toliko dobar kao i njegov konj. Mora naći svog konja, ali još prije Kate Macklin.

Jahao je preko širokih travnjaka, ne skrivajući se. U dolini Chessboard bio je siguran. Chance neće još poslati Pikea Shattucka ili Hobeu Talberta za njim da ga mučki ubiju. Ne, dok ne dozna kako je završila Kate. Carty se u

tom trenu morao čuvati samo Bledsoea i njegovih ubojica.

Ali oni nisu bili na području ranča Chessboard... možda samo izvidnica.

Kasno to poslijepodne popeo se do mjesta gdje je bio ranjen. Nije sjahao. Sagnuo se i dobro proučio tragove konja. Razaznao je sedam raznih tragova konjskih kopita. Dvojicu je ustrijelio još prije nego što su ostali na nj zapucali.

Mrtve su odveli sa sobom, zajedno s Kate. Opazio je i tragove svog konja. Odjahali su prema jugu u gradić Paydirt.

Tragovi su bili jasni i lako ih je slijedio. Razmišljao je kako da pronađe Kate Macklin. Bledsoe je sugurno još nije ubio. Njemu je ona više vrijedila živa. Bledsoe se želio osvetiti Morganu Chanceu, a ne njegovoj sestri, pa će je stoga dobro čuvati.

Kad je stigao do podnožja brda, držao se ruba šume. Skočio je sa sedla i povukao koltove. Usne su mu se razvukle u osmijeh sreće i zadovoljstva. Revolveri su bili posebno izrađeni, jedan za lijevu, a drugi za desnu ruku.

Spremio ih je u korice i ponovno potegnulo. Ležali su mu u šaci kao da su bili napravljeni za nj.

Sjetio se kako se Morgan Chance namrštio kad ih je uhvatio u ruke. Carty je odmah znao zašto se Morgan mršti. Takvi se revolveri rijetko nadu na Divljem zapadu.

Vježbao je potezanje i pucanje. Čim bi plamen suknuo iz cijevi, zrno bi točno pogodilo cilj. Carty kimne zadovoljno glavom. Poslije sat vremena Carty ih je poznavao kao da ih već ima stotinu godina.

Uzjahao je i pošao dalje.

Predvečer je ustrijelio zeca iz vinčesterke. Večerao je u sumrak iza ovisoke stijene zaštićen od radoznalih i nepoželjnih pogleda. Vatra je bljeskala nadaleko, ali ugašio ju je čim je meso bilo pečeno.

Čim se nebo osulo zvijezdama, odjahao je nizbrdo u dolinu. Us-

koro je ugledao svjetiljke koje su mutno drhtale u tamnoj noći. Sje-dio je u mraku na sedlu i dugo pro-matrao grad. Ovdje-ondje opazio bi ponekog čovjeka kako ulazi u salun.

Podbo je konja u lagan korak. Objahao je Paydirt u krugu, osvr-ćući se oprezno oko sebe. Nije se usudio ujahati u grad. Bledsoe je sigurno već prisvojio Paydirt samo za sebe. Sâm Carty nije ga mogao iz njega istjerati.

Carty je upravo htio prići bliže salunu kad su iz njega izašla tri čovjeka, zajahala konje i odgalopi-rala u noć. Dvojicu je poznavao iz videnja. Jedan se zvao Waco Jimmy Blackwood, a drugi ga je napao s leđa onog dana kad su ga opkolili u brdima.

Kiselo se osmjehnuo. Razbojnici su se ugodno osjećali u gradu. Od-jahali su na spavanje. Carty je okrenuo konja i pošao za njima. Slijedio ih je jedan sat i stao kao ukopan kad je ispred sebe ugledao tabor.

Čovjek koji je ložio vatru, ustao je kad su dojahali njegovi prijatelji.

– Je li Bledsoe još mrzovoljan?

– Kao ranjeni medvjed. Taj Carty je doista bio brz. Nikada ni-sam čuo da je itko ispalio toliko metaka u tako kratkom vremenu – odgovorio mu je Waco Jimmy.

– I mi smo njega dobro izreše-tali – dobacio je drugi čovjek.

– Jesmo, ali sve bi nas bio pobio da nismo imali revolvere u ru-kama.

– Drago mi je da smo ga ubili. Još se uvijek naježim kad ga se samo sjetim.

Carty je strpljivo čekao dok raz-bojnici nisu polijegali uz vatru zamotani u gunjeve i pozaspali. Tada je tiho kliznuo sa sedla, pa-zeći da ne čuju ni najmanji šum. Podigao je vinčesterku i stao uz konja, gladeći ga po njuški. Kad je čuo da razbojnici hrču, potiho je pošao prema vatri.

Razbojnici su složili sedla uz va-tru, a u tokovima na sedlima ost-

avili su puške. Carty baci pogled na usnule razbojnike, ali nije za-stao. Prišao je do vatre. Stao je iz-nad njih.

Zamahnuo je nogom i ritnuo jed-nog razbojnika.

Čovjek je otvorio oči. Zablenuo se u Cartyja širom razogačenim očima. Usta su mu se razjapila u crnu rupu. Carty je prislonio cijev vinčesterke u njegova prsa.

– Pisneš li, mrtav si – šapnuo mu je Carty.

Čovjek kimne glavom.

– Uštaj, polagano i tiho. Otkop-čaj opasač i odbaci ga.

Čovjek ga je bez riječi poslušao. Carty mahne sa cijevi vinčesterke.

– Stani tamo s rukama uvis! – naredio mu je Carty.

Carty je tako probudio jednog po jednog razbojnika i razoružao ih. Samo se Waco Jimmy Black-wood kolebao jedan trenutak. Ruku je držao na kopči opasača kao da odmjerava može li se ikako izvući iz tog neugodnog položaja.

– Hajde da vidimo možeš li uteći zrnu iz moje puške – rekao mu je izazovno Carty tihim gla-som.

Vinčesterka je bila uperena točno u Wacov trbuh. Waco Jimmy pogleda u cijev vinčesterke, pa u Cartyja. Slegnuo je ramenima.

– Držiš me na nišanu – promrmlijao je Waco Jimmy Bleck-wood.

Carty spusti pušku. Stajao je i čekao.

– No, sad te više ne držim na nišanu. Što čekaš?

Waco Jimmy Blackwood uz-dahne duboko. Bojao se tog čov-jeka divljih očiju.

– Radije ću otkopčati opasač i odbaciti ga – promrmlijao je Waco Jimmy Blackwood kroza zube.

– Kažite, želite li se vratiti u Pay-dirt ili želite da odjašete odavde živi i da se ovamo više nikada ne vratite? – zapitao ih je Carty kad ih je poredao jednog uz drugog.

– Vratit ćemo se u Paydirt –

zarežao je Waco Jimmy Blackwood.

— Podite onda — rekao im je Carty.

— Zar pješice? — iznenadio se jedan razbojnik.

— Da, do Paydirta. Naprijed, marš. I pozdravite Bledsoea i kažite mu da ću doći po njega kad budem mislio da je dovoljno dugo živio.

Bledao je za njima dok su odlazili. Kad su nestali u noći, pošao je po njihove puške i polomio ih, lupajući kundacima po kamenju. Opašao je pokupio i objesio ih preko jabučica sedla. Njihove je konje poveo prema mjestu gdje je ostavio svog ridana.

Uzjahao je. Četiri konja kaskala su za njim. U blizini je bila malena gudura. Tamo će skriti konje i utaboriti se blizu njih.

Sutra navečer posjetit će Paydirt.

XI

Rawhide Bledsoe stajao je na drvenu nogostupu ispred saluna u Paydirtu i gledao preko doline u brda. Ta žena što ju je zarobio i zatvorio u sobu gore na katu, nikako mu nije izlazila iz glave.

Isprva ju je namjeravao ubiti ili pomoću nje izmamiti Morgana Chancea iz ranča. No poslije se predomislio, jer on nije bio čovjek koji bi se svetio na ženama bez obzira na to koliko je mrzio njezina brata.

Mogao ju je doduše malo zlostavljati, ali ubiti... ne, nije mu se svidjela ta pomisao. Nijedan muškarac na Divljem zapadu koji imalo drži do sebe ne bi nikada naudio nekoj ženi. Pa ipak, mogao je pomoću nje ucijeniti Morgana Chancea.

U posljednjih je nekoliko dana počeo dvojiti da će Morgan Chance ikada doći po svoju sestru, jer se nitko za nju nije došao ni propitati. Činilo se jednostavno kao da je Morgan Chance sretan što je se oslobodio na tako lagan način.

Upravo se htio vratiti u salon kad mu je oko zapelo na sedmorici ljudi u daljini. Dolazili su pješice prema gradu. Sepesali su polagano i jedva vukli noge po prašini. Neki su čak i posrtali.

Rawhide Bledsoe glasno prokune. Skočio je s nogostupa na cestu i pošao prema njima žustrim korakom. Opazio je da nemaju pušaka i da im se prazne korice revolvera klate po bedrima.

— Do vraga, što vam se dogodilo? — izderao se Rawhide Bledsoe.

— Sreli smo Cartyja! — odsjekao je srdito Waco Jimmy Blackwood.

— Mislio sam da ste ga ubili — predbacio im je.

— I mi smo mislili. Ali nismo. Izrešetali smo ga, ali se ipak nekako izvukao. Odonda je prošlo nekoliko tjedana. Imao je dovoljno vremena da se više-manje oporavi. Sinoć mi se učinio zdrav kao dren.

— Vi se, momci, odmorite i nadite negdje oružje. Carty se može pojaviti svaki tren. Došao je po djevojku. Ne smije nas zateći nespremnje.

Imao je jedanaest ljudi, vrsnih i prekaljenih revolveraša. Paydirt je bio njihov grad. Nitko... čak ni Carty... nije ih mogao više iz njega istjerati. Nesreća je bila samo u tome što Carty nije bio kao drugi ljudi koje je Rawhide Bledsoe poznavao. Možda je bio bijelac, ali borio se i vladao kao rođeni Indijanac. Čovjek nikada nije znao gdje će ga sresti. Ali Carty će pokušati osloboditi djevojku, a to bi ga moglo stajati glave, zaključio je Rawhide Bledsoe.

Ušao je u salon. Lou Brent sjedio je za stolom u kutu i miješao karte. Bledsoe povuče stolicu i sjedne.

— U grdnom smo škripcu, Lou. Carty je živ — prošaptao je Bledsoe.

Lou Brent je prestao miješati karte. Zagledao se u Bledsoea svojim bistrim očima.

— Mislio sam da su ga momci dokrajčili kad smo uhvatili dje-

vojku – odvratio mu je Lou Brent poslije kraće šutnje.

– I ja. I oni. Svi smo to mislili, ali ipak nisu.

– To mijenja sve naše planove – reče uz uzdah Lou.

– Ne baš sve. Što može jedan sam čovjek protiv svih nas?

– Vidio sam Waca Jimmyja i ostale kad su se vratili. Došli su pješice, prašnjavi i razoružani. Imali su sreću da ih nije i postrijelja.

– Kako znaš da ih je baš Carty razoružao? – povišenim će glasom Bledsoe.

– A tko drugi bi mogao razoružati sedmoricu ljudi, a da mu pri tome ne padne ni vlas s glave?

– Još nije sve izgubljeno. Djevojka je još u našim rukama.

– Ali neće biti dugo, ako je Carty došao da je odvede.

– A što nam može?

– Ne znam, Rawhide, ali to mi se ni najmanje ne sviđa. Ne bi bilo loše da se pokupimo oдавде, nasr-nemo na ranč Chessboard i jednom za svagda dovršimo s Morganom Chanceom. Tada možemo odjahati oдавде i Carty nas više nikada neće upecati.

– Ne. Ja ću odabrati vrijeme i mjesto obračuna s Morganom. Poslat ću najprije poruku na ranč Chessboard. Javit ću mu gdje može naći svoju sesticu.

– Koga misliš poslati?

– Doktora – odgovori mu Bledsoe kratko i naceri se.

Lou Brent kimne odobravajući glavom.

– On će im sigurno odnijeti poruku. Mi ćemo se ovdje utvrditi i spremno ih dočekati... Ako Morgan Chance uopće dode ovamo.

– Što hoćeš time reći?

Lou Brent slegne ramenima.

– Meni se sve čini da Chancea nije briga za tu djevojku.

Bledsoe zamišljeno pogladi svoju neobrijanu bradu.

– Zar i tebi? Vrlo lako, vrlo lako. Bez nje ranč će pripasti njemu. Moram malo o tom razmisliti.

Lou Brent promiješa karte i počne ih dijeliti. Rawhide Bledsoe zagledao se u kupčić karata pred sobom na stolu. Grlo mu se osušilo. Jedva je čekao da nešto popije.

Spustila se noć obasjana sjajnom mjesečinom koja je išarala zemlju dugim i sablasnim sjenama. Od vremena do vremena jedna se tamna sjena pomicala korak po korak bliže kućama u gradu.

Kroz tihi noć čula se svirka glasovira i smijeh veselih djevojaka, muške psovke i glasan razgovor. U salunu je bilo živo i zabavno.

Carty se oprezno šuljao prema gradskoj konjušnici nasuprot salunu.

Zašao je iza ugla konjušnice. Vidio je konje u koralu iza staje. Stao je uz vjetar i konji ga nisu mogli nanjušiti.

Prilijepio se uza zid konjušnice i njegova se sjena utopila u mraku. Kad je došao do ulaznih vrata u staju, kliznuo je unutra.

Sedla je našao obješena na klinove u dnu staje. Pregledao ih je sve redom dok nije našao svoje sedlo i gunj za spavanje. Tu negdje mora biti i moj telečak, pomislio je.

Kad ga je našao, odmah ga je otvorio. Napipao je svoje indijanske mokasine i usne su mu se razvukle u veseo osmijeh. U trenu je izuo čizme i obuo mokasine.

Stao je na vrata konjušnice odakle je vidio tko ulazi i izlazi iz saluna. Nešto niže niz ulicu bila je kovačnica, a uz nju neka šupa.

Kate Macklin je sigurno na katu iznad saluna, zaključana u sobi ispred koje sjedi stražar. Najprije je morao utvrditi u kojoj je sobi. A to neće biti baš lako.

Izašao je iz konjušnice i pretrčao preko ulice. Skrio se u mrak iza kuće. Glasovi iz saluna jasno su mu dopirali do ušiju, ali on ih nije slušao, ni čuo. Njegove su oči prebire po prozorima na katu. Kate Macklin je bila iza jednog od tih prozora, ako je još živa.

Našao je bačvu pod olukom, okrenuo je, stao na nju i ispružio ruke uvis da dohvati izbočinu na zidu. Podigao se polagano na nju i ispružio potrbuške upravo pod razinu prozora. Podigao je glavu da proviri u kuću kroz prvi prozor. Ništa nije vidio.

Pažljivo, gotovo bešumno, krenuo je dalje.

Netko je lagano disao u sobi iza četvrtog prozora. Carty se primirio, priljubljen uz izbočinu na zidu. U toj sobi netko spava, pomislio je. Podigao je ruku i opipao prozorsku dasku. Prozor je bio podignut centimetar ili dva. Polagano je podigao prozor i otvorio ga.

– Kate! – šapnuo je u mrak.

Disanje se zaustavilo, pa opet počelo.

– Kate!

Zaškripao je krevet.

– Kate!

Netko je duboko udahnuo zrak. Krevet je opet zaškripao. Čuo je bose noge kako hodaju po podu sobe.

Kate Macklin pojavila se na prozoru. Zablenuća se u njega od čuda. Rukama je stisnula vrat. Lice joj je problijedilo, a oči se izbečile.

– Vi! Ali vidjela sam vas mrtvog

– zapanjila se Kate.

– A sad me opet vidite živog. Jeste li obučeni?

Kimnula je potvrdno glavom umjesto odgovora.

– Možete li se popeti kroz prozor?

– Mogu ja izaći, ali oni će pojuriti za nama kao bijesni psi.

– To bih ja baš i volio.

Spopala ju je jeza kad je čula prizvuk u njegovu glasu. Zakoraknula je preko prozora. Vidjela je kako se Carty povlači unatrag da joj učini mjesta na izbočini. Legla je i ona potrbuške i otpuzala za Cartyjem. Bili su toliko blizu jedno drugom da su im se nosevi gotovo dodirivali.

Slijedila je Cartyja i ponavljala svaku njegovu kretnju. Najprije je spustila noge niz zid. Ruke su je

zaboljele koliko se snažno uhvatila za izbočinu, ali Carty ju je uhvatio oko bedara i čvrsto držao sve dok vršcima nožnih prstiju nije dotaknula bačvu.

– Tiho! – opomenuo ju je.

Uhvatio ju je za ruku i pretrčao s njom ulicu između saluna i konjušnice. Klizili su priljubljeni uza zid dok nisu došli do ulaza u staju. Carty je ušao u konjušnicu. Vratio se s puškom u jednoj, a s parom iznošenih čizama u drugoj ruci. Kimnuo joj je glavom i ona se okrenula i pošla uza zid dok ih staja nije skrila od radoznalih očiju iz saluna.

– Dalje moramo puzati na sve četiri. Samo tiho, molim vas – šapnuo joj je u uho.

Puzali su u sjenama stabala i kaktusa. Čim bi se dočepali mračnih mjesta, Carty bi stao i osvrtao se da vidi da li ih tko slijedi.

Istom kad su izašli oko milju izvan grada i zašli u guštik, Carty joj je dopustio da ustane. Stajali su i promatrali svjetla u gradu. Čuli su svirku glasovira iz daljine.

– A sada put pod noge. Konji nas čekaju tu blizu u guduri – rekao joj je Carty.

Kate ga je pogledala. Uhvatila ga je za ruku kao da ga želi zaustaviti.

– Je li vas poslao moj brat? – zanimalo ju je.

– Ni govora. Došao sam svojevoljno. Mislite li doista da Morgan želi da se vratite na ranč?

– Zašto me to pitate?

– Morgan ne želi vas, nego ranč. Što prije vam to dopre do mozga, to bolje za vas.

– Zašto vi toliko brinete kome će pripasti ranč Chessboard? – zapitala ga je iznenada.

– Krivo ste me razumjeli. Ja se samo brinem da se vama što ne dogodi, a Morgana i Bledsoea moram kazniti jer mi rade o glavi. U ovom trenutku stoga samo želim da vas skrijem na neko sigurno mjesto.

– Za mene nema sigurna mjesta u ovom kraju.

– Ja znam jedan malen kanjon. A sada šutite i požurite korak. Uskoro će otkriti da ste im odmaglili i poći će za nama. Moramo se dobro pripremiti za taj susret.

Nakon pola sata pješačenja stigli su do konja.

– Brzo na konja. Do zore nas još čeka dug put. – rekao joj je Carty.

Nebo je zasivjelo na istoku kad su stigli u maleni kanjon. Na livadici u kanjonu pasla su četiri konja. Uzeo je gunj i prostro ga pod drvo čim je sjahao i rasedlao konje.

– Lezite i odmorite se – predložio joj je.

I Carty je uzeo gunj i legao. Njoj se činilo da je odmah zaspao. Kako nije mogla oka sklopiti, skupila je naramak suhih grančica za vatru kad se Carty probudi.

Predvečer je začula topot konjskih kopita na kamenjaru u kanjonu. Odmah je probudila Cartyja.

Carty je skočio na noge i pograbio pušku.

– Čučnite iza onih stijena i nemojte ni pisnuti – naredio joj je Carty i nestao među stijenama.

Potrcala je u zaklon. Iskosa, ispod oka, opazila je tri jahača koji su izbili na hrbat stijene.

Planula je puška. Metak je zao-
rao po prašini ispred njezinih nogu. Spotaknula se i pala koliko je duga i široka.

– Pogodio sam je! – povikao je jedan jahač.

– Možda još nije izdahnula. Da se malo još s njom pozabavimo prije nego što je skončamo. Morgan nam to nije zabranio.

Sledila se od straha. Osjećala se kao da su joj noge i ruke uzete. Carty je u tom trenutku bio njezina jedina nada.

Čula je škripu sedla. Prilazili su joj sve bliže i začas će je šćepati. Gdje je Carty. Zašto nešto ne učini?

– Stoj! Ni makac dalje! – povikao je Carty strogo i odrešito.

Netko je masno opsovao. Kate je podigla glavu. Vidjela ih je. Stajali su skamenjeni. Zaboravili su da ona uopće postoji.

Carty se podigao iza stijene.

– Ken Stevens je bio moj najbolji prijatelj. Cuo sam da su ga tri čovjeka mučki umorila iz zasjede. Ti si Pike bio jedan od te trojice.

Pike Shattuck se zapiljio u Cartyja. Odakle Carty ovdje s Kate Macklin kad im je Morgan rekao da je Carty otišao da se osveti Bledsoeu? Zar ju je Indijanac oslobodio nakon što je ubio Bledsoea?

– Kad želiš, Pike? – zapitao ga je Carty.

Ostala dvojica počela su se povlačiti od Pikea.

– A i vi dvojica, također – dodao je Carty.

– Mi nemamo ništa protiv tebe, Carty.

– Morganovi prijatelji moji su neprijatelji – odvratio im je Carty.

– Zar ti misliš da nas možeš samo tako... – počeo je Pike Shattuck i posegao za revolverom.

Plamen je suknuo iz Cartyjevih ruku. Pike Shattuck stropoštao se s konja pogoden u glavu. Luke Benjamin je pao sa sedla, krkljajući. Zrno mu je raznijelo grlo. Rafe Jackson jauknuo je od boli. Zrno mu je proparalo utrobu.

Jackson se mučio još neko vrijeme dok nije izdahnuo. Pike Shattuck ostao je na mjestu mrtav. Luke se zgrčio i ispružio.

Kate je ustala iz zaklona. Pogledala je u tri mrtva tijela, a zatim u Cartyja.

– Vi... vi ste ih ubili – prošaptala je blijeda kao smrt.

– Da nisam ja njih, oni bi nas.

Pošla je prema njemu, posrćući Promatrao ju je kako mu prilazi dok je punio revolvere. Ispružila je ruke i zagrlila ga.

– Ubili bi nas... ubili bi nas – ponavljala je izvan sebe od uzbudjenja.

– Zacijelo nas ne bi poštedjeli.

– Što ćemo s njima? – zapitala ga je čim se malo pribrala.

– Poslat ćemo ih na dar Morganu.

– Mom bratu? – začudeno će Kate.

– Zašto ne? On će misliti da je to djelo Bledsoea i njegovih momaka. Možda će ga to pokrenuti iz mrtvila. Ne smijemo mu dopustiti da sjedi na ranču kao pauk u svojoj mreži.

Podigao je tijela sa zemlje, prebacio ih preko sedla njihovih konja i čvrsto zavezao uzdama.

Izvadio je komad papira iz džepa na sedlu i pružio ga Kate.

– Zna li pisati velika tiskana slova?

– Kako ne – odvrtila mu je Kate.

Izvukao je komadić olovke iz džepa.

– Napišite: ČEKAMO TE U PAY-DIRTU.

Položila je papir na ravnu stijenu i napisala što joj je Carty rekao. Pogledao je što je napisala, a Kate pomisli da Carty ne zna čitati.

– Zna li čitati?

– Znam. Otac me naučio. Imate li neku pribadaču?

Nasmiješila mu se i pružila mu ukosnicu.

Carty je ukosnicom prikopčao papir na leđa mrtvome Pikeu Shattucku. Potom je konje udario dlanom po sapima.

– Konji će sami naći put natrag na ranč. Vidjet ćemo što će Morgan onda učiniti.

– Vi doista mislite da će Morgan doći u Paydirt da se osveti Bledsoeu?

– To bi meni olakšalo posao.

Morgan Chance je bio u koralu kad je ugledao oblak prašine u pre-riji.

– Hobe! Hobe, pogledaj tko to dolazi – povikao je iz sveg glasa.

Hobe Talbert istrčao je iz kovačnice gdje je potkivao konja.

– To je Pikeov konj. S njim su Luke i Rafe! – odgovorio mu je povikom Hobe Talbert.

Morgan Chance je potrčao za Hobeom. Strah mu je ukočio šiju, a usta su mu se osušila.

Čim su im pristupili, vidjeli su da nisu ustrijeljeni s leđa. Kako im se to moglo dogoditi.

– Pogledaj, donijeli su neku poruku – promrmeljao je Hope Talbert.

Morgan Chance pograbi papir s Pikeovih leđa. Pročitao je poruku, problijedio i zagledao se u daljinu.

– Bledsoe ih je ubio. Platit će mi to skupo!

– Pike nije bio budala. Ne bih rekao da je to djelo Bledsoea i njegovih revolveraša – prosvjedovao je Hobe Talbert.

– Nego čije?

– Vidiš, nisu imali vremena ni da zapucaju iz svojih revolvera. A nitko ne bi mogao ustrijeliti Pikea, Benjamina i Jacksona... osim...

– Osim koga? – uletio mu je Morgan u riječ.

– Osim Cartyja.

– Ti si lud!

– Možda, ali što ćeš sada?

– Odjahat ću u Paydirt. Sve ću ih pobiti.

– I Bledsoea?

– Njega prvog.

Hobe Talbert slegne ramenima. Znao je on dobro da im se primiće dan sudbonosnog obračuna.

– To je ženski rukopis – rekao je Hobe Talbert, bacivši pogled na papir.

– Kate!

– Doista, možda imaš pravo. Bledsoe ju je prisilio da nam napiše tu poruku. Želi da te namami u stupicu – povukao se Hobe Talbert.

– Čuvat ćemo se stupice, a za mene bi bilo najbolje da Kate zaradi metak za vrijeme pucnjave. A može prije ili poslije, svejedno mi je.

Morgan Chance pode skupljati svoje ljude. Želio je da ubije Bled-

soea prije nego što mu poubija sve njegove momke, jednog po jednog.

Hobe Talbert je pošao po lopatu da iskopa tri rake. Dok se vraćao s lopatom, opsjela ga je pomisao na smrt. Tko li će njemu iskopati raku?

XII

Carty je već bio na nogama kad se Kate probudila. Promatrala je skladne kretnje njegova gipkog tijela i divila mu se.

Oderao je dva zeca koja je ustrijelio u praskozorje i nataknuo ih je na razanj, preko žeravice. Miris pečenog mesa napunio joj je puna usta sline. Bila je gladna kao vuk.

– Ja ću skuhati kavu – rekla je i odbacila gunj.

– Ne mičite se odavde dok se ne vratim – naredio joj je Carty kad su se najeli.

– Kamo idete?

– U Paydirt.

– Ubit će vas čim vas vide.

– Neće, čuvat ću se.

– Vratite se brzo. Čekat ću vas – rekla mu je na odlasku.

Gledala je za njim sve dok nije izjahao iz kanjona. Osjećala se užasno osamljenom.

– 0 –

Ukaskao je u Paydirt glavnom ulicom. Konja je ostavio uz privezište ispred saluna. Ušao je nehaljno u salon. Prišao je šanku i kimnuo glavom Bledsoeu i Brentu koji su sjedili za kartaškim stolom.

– Ako si došao po djevojku, zakasnio si – dobacio mu je Bledsoe čim ga je ugledao.

Krčmar mu je napunio čašu viskijem i gurnuo je preko šanka. Carty je promatrao lica oko sebe. Waco Jimmy Blackwood stajao je blizu šanka s rukom na revolveru. Svi su čekali da vide što će učiniti Rawhide Bledsoe.

– Došao sam da vratim dug onima koji su me napunili olovom i ostavili da skapam gore u brdima. Ali prije nego što zapucamo, moram ti reći da Morgan

Chance danas stiže u Paydirt – odvratio mu je Carty i kiselo se nasmijesho.

– Odakle ti to znaš? – zanimalo je Bledsoea.

– Kako da ne znam kad sam ga ja pozvao da dođe jer se ti nisi usudio – objasnio mu je Carty.

– A kako ti je to uspjelo?

– Ustrijelio sam Pikea Shattucka i još dvojicu momaka i poslao sam ih na dar Morganu s porukom da ga ti čekaš u Paydirtu.

– Lažeš!

– Ne vjeruj mu! – upao im je u razgovor Waco Jimmy Blackwood.

– Prvi su potegnuli. Morao sam ih ubiti – dodao je Carty.

– Sigurno si im pucao u leđa – javio se ponovno Waco Jimmy Blackwood.

– Ja nikada ne pucam svojim protivnicima u leđa.

– Nitko nije toliko brz da bi ...

– počeo je Waco Jimmy Blackwood.

– Osim Amosa Cartyja – dodao je brzo Lou Brent.

Nastao je tajac.

– Došao sam po djevojku, Bledsoe. Daj mi je i odjahat ću, a da nikome neće pasti ni vlas s glave. Ti sam sredi svoje račune s Morganom Chanceom – prekinuo je Carty tišinu.

– Djevojka je pobjegla.

Carty je prasnuo u grohotan smijeh. Svi su se sledili kad su ga čuli kako se divljački smije.

– I još je nismo našli – dodao je Lou Brent.

– Uhvatit ćemo je. Nije mogla daleko odmaknuti – rekao je Rawhide Bledsoe.

– Zar vi doista mislite da sam ja budala i da ću vam to povjerovati?

– Pobjegla je. Ne znam još kako, ali nema je – ispričavao se Bledsoe.

– A tko joj je od vas pomogao?

– zapitao je Carty i osvrnuo se oko sebe.

– Ne pravi smutnju. Ja jamčim za svoje ljude – prosvjedovao je Bledsoe.

– Ali ti nisi lijepa djevojka – podbo ga je Carty.

– A što će tebi djevojka? – zapitao ga je Lou Brent.

– Očeli ste mi je i hoću da mi je vratite.

– Ne pretvaraj se. Tebi je nešto drugo na pameti.

– Ako si u to uvjeren, pogodi što bi to moglo biti – odvratio mu je Carty, nadajući se da će netko od njih prvi povući revolver.

– Što sad čekaš, Bledsoe? Želio si moju glavu, evo tu je. Potegni, ali sa mnom će barem petorica tvojih ljudi izgubiti glavu, a ti prvi. Ako želiš da se najprije ogledaš sa Chanceom, kaži mi, ja ću se strpjeti dok na mene ne dođe red – dobacio mu je izazovno Carty.

Rawhide Bledsoe pomisli da se Carty s njim ruga. Ili možda izaziva sudbinu?

– Nemam ništa protiv tebe. Slobodno možeš izjahati iz grada – progundao je Bledsoe poslije kraćeg razmišljanja.

Carty ih je promatrao jednog po jednog. Vidio je da su spremni za doček Morgana Chancea. Povukao se natraške iz saluna, a da nije ni dotaknuo svoje piće.

Izašao je na ulicu i pomno promotrio brda. Prišao je svom konju i izvukao vinčesterku iz toka na sedlu. Povukao se u sjenu s puškom u ruci. Na ulici nije bilo ni žive duše. Cijeli je grad napetih živaca čekao dolazak Morgana Chancea. Čuo je korake na nogostupu. Bledsoe je poslao ljude izvidnicu.

Čekao je strpljivo u sjeni kuće. Sunce je sve jače pržilo. Gdje li je već Morgan Chance? Morao je doći ako nije želio da mu Bledsoe polagano poubija sve momke. A tad bi i Chancea čekao tužan kraj.

Rawhide Bledsoe žuljao je Morgana Chancea poput truna u oku. Morao ga se osloboditi ako želi u miru poživjeti na ranču koji je ukrao svojoj sestri. Cartyja je zanimalo da li će se i kauboji pokojnog Petera Macklina, među kojima su

bili Poke Drummond i Billy Andrews, pridružiti dragovoljno Morganovu pohodu na Paydirt. Za njih bi bila šteta da uludo izgube glave, jer su bili radini i čestiti ljudi. Kate će ih trebati danas-sutra.

Posao je iza saluna da malo potegne noge koje su mu se ukočile od duga stajanja na jednom mjestu. Kad se okrenuo ugledao je oblak prašine na cesti. Bacio se na zemlju. Isprva nije opazio da se igrdje ista miče.

Tada je opazio smeđu mrlju u grmlju. Čekao je, uperivši pušku preda se. Kad se smeđa mrlja ponovno pomaknula, povukao je obarač.

Čovjek je vrisnuo, poskočio dva koraka i pao na lice. Ostao je nepomično ležati.

Čuo je glasne povike iza sebe u gradu, kletve i bat koraku u trku po drvenom nogostupu ispred saluna. Spriječio je Morgana Chancea da na prepad upadne u grad, a to je i bila Cartyjeva namjera. Povukao se iza kamena zida između saluna i konjušnice, uspravio se i čekao. Predstava je počela. On je opalio prvi metak i sve ih pokrenuo. Trebalo mu je još samo pričekati da vidi kako će Rawhide Bledsoe i Morgan Chance odglumiti svoje posljednje uloge.

Waco Jimmy Blackwood istrčao je iza ugla saluna s puškom u ruci. Opazio je Cartyja i podigao pušku. Carty zapuca dva puta zaredom.

Crvene rupe raspukle su se na prsima Blackwoodove košulje. Srušio se.

Carty se bacio na zemlju. Došlo je vrijeme da se pritaji i pusti ostalima da svrše njegov posao. On ne bi bio ustrijelio ni Blackwooda da mu budala nije naletjela na nišan s uperenom puškom. Skutrio se uza zid i čekao.

Nije dugo morao čekati.

Puške su sijevale iz saluna i iza kuća oko saluna. Pucnjava se oteglala cijelo poslijepodne. Carty pogleda u sunce koje se primaknulo zapadu. Nastave li ovako, opsada

će potrajati danima, pomislio je Carty.

Počeo je puzati uza zid saluna i skrenuo prema konjušnici. Kad je kliznuo u staju, vidio je svoju spensericu u toku sedla. Ponio ju je sa sobom. Pucnjevi iz spenserice odjekivali su drukčije nego pucnjevi iz vinčesterke, a to će zavarati protivnika.

Popeo se ljestvama na sjenik, ponijevši sa sobom obje puške. Provirio je kroz gornja vrata sjenika. Pred njim je pucao vidik na dolinu i brda u daljini. Grad mu se učinio kao na dlanu.

Legao je u sijeno s vinčesterkom u ruci i čekao.

Čim je opazio ljude kako se prikradaju gradu između stabala i debelih kaktusa, povukao je obarač.

Čovjek je ponovno potrčao.

Carty je ponovno opalio.

Čovjek se srušio. Bio je mrtav.

Brzo se povukao i spustio po ljestvama u staju. Uzeo je spensericu i prišao prozoru. Staklo je bilo razbito.

Sjena se privukla do dvorišnog prozora saluna.

Carty zapuca. Čovjek se trgnuo i pao pogoden.

Odjednom je čuo glas Rawhidea Bledsoea:

– Morgane! Morgane Chance, čuješ li me?

– Čujem te. Što hoćeš? – javio se Morganov glas iza žbunja kaktusovca.

– Obračunajmo se kao ljudi na sredini ulice. Izadi i mi ćemo vam doći u susret – pozvao ga je Rawhide Bledsoe.

– Bez smicalica i prijevare! Pošteću! – odgovorio mu je Morgan Chance.

Tišina. Čulo se samo šuškanje lišća na vjetru u krošnjama drveća.

Morgan Chance ustao je na noge iz svog zaklona.

– Dolazim zajedno s mojim momcima. Izadi i ti ako se ne bojiš!

– Dolazim, Morgane! – odvr-

tio mu je povikom Rawhide Bledsoe.

Carty je čekao skriven iza konjušnice da vidi što će se dogoditi. Sve što mu je zagorčavalo život u posljednje vrijeme: sve laži, krvne osvetе, ubojstva i mržnja, sve će se razmrsiti u lokvi krvi ovdje na prašnjavoj cesti u gradu gdje je i vrag rekao laku noć.

Ispružen pod zidom Carty je pozorno promatrao dvorišna vrata saluna.

Nikome on nije vjerovao. Znao je da su Rawhide Bledsoe i Morgan Chance lašci i da će Bledsoe postaviti stupicu Morganu Chanceu, a Morgan Chance Rawhideu Bledsoeu.

Opazio je čovjeka s puškom iza prozora u salunu, čovjeka koji će ustrijeliti Morgana Chancea čim ga ugleda.

Čuo je kad su zaškripala krilna vrata saluna i kad je Bledsoe izašao na ulicu.

Carty je pretrčao preko dvorišta i upao u salun s revolverom u ruci. Zastao je uza zid i oslušnuo. Tišina. Polagano je pošao naprijed.

Čovjek je klečao iza prozora s puškom u ruci. Čekao je Morgana Chancea da ga muški ustrijeli.

Carty nije znao imena tom čovjeku, ali se sjetio da je taj čovjek bio zajedno s Blackwoodom kad su ga teško ranili gore u brdima i odveli djevojku.

Carty napne otponac na koltu.

Čovjek je čuo škljocaj revolvera i okrenuo glavu. Problijedio je od straha.

– Nemojte, molim vas – promucio je.

– Spusti pušku na pod i otkopčaj opasač, pa mi ga dobaci – prošaptao je Carty.

Čovjek obliza suhe usne. Trebalo je samo da okrene cijev puške i da zapuca. No cijev kolta bila je upearena ravno u njegova prsa i predao se.

– Na sredinu sobe i lezi s licem prema zemlji. Makneš li se, ustrijelit ću te – zaprijetio mu je Carty.

– Chance je sigurno postavio zasjedu Bledsoeu – prosvjedovao je čovjek kao da se ispričava.

– Prepusti ti to meni. To je moja briga. Ti samo leži i ne miči se.

Kad je čovjek legao na pod u sredini sobe, Carty se prišuljao prozoru. S prozora je vidio sve što se zbiva na ulici. Opazio je Morgana Chancea kako sa svojim revolverima ulazi u grad sredinom ulice. Pogledao je tko se skriva iza kaktusa i debelih stabala.

Prije nego što je Morgan Chance sa svojim ljudima prešao i desetak koraka, Carty spazi kako se netko miče iza žbunja kaktusovca. Čovjek je ležao potrbuške i ciljao u Morgana Chancea.

Carty se zagleda u svog zarobljenika koji je mirno ležao na podu saluna.

– Makneš li se, gotov si! – zaprijetio mu je Carty.

Tad je svu svoju pažnju usredotočio na čovjeka u žbunju, dok su mu uši slušale što radi njegov zarobljenik na podu saluna iza njega. Najmanji šum, struganje čizama po podu ili šuškanje odjeće, upozorili bi ga na opasnost.

Strijelac u zasjedi iza žbunja podigao je pušku i upro kundak o rame.

Carty je zapucao. Busijaš se digao i razjapio usta kao da hvata zrak. Carty je opazio rane na njegovim prsima gdje ga je pogodio. Vidio je također Morgana Chancea kako se okrenuo razrogačenih očiju.

Morgan Chance i njegovi momci stajali su na sredini ulice. Nasuprot Morganu stajao je Bledsoe sa svojim revolverima. Dijelilo ih je svega pedesetak metara.

– Potegni! – povikao je Bledsoe.

Morgan Chance posegnuo je za revolverom.

Gradom se začas razlegla za glušna pucnjava. Plamen je suklijao iz cijevi revolvera. Tu i tamo poneki bi čovjek jauknuo u smrtnom grču, posrnuo i pao u prašinu. Bledsoe se počeo povlačiti

korak po korak. Košulja mu je bila krvava. Morgan Chance je pao na koljena. Objema je rukama držao kolt i pucao.

Dva zrna pogodila su Chancea i izvrnula ga u prašinu. Tijelo mu se podizalo u grčevima, a noge trzale sve dok nije klonuo. Ruka mu se ukočila i omlohavila.

Ulica je bila posuta leševima i ranjenicima. Samo je još Lou Brent stajao i punio revolver. Ostao je gologlav. Zrno mu je odnijelo šešir s glave. Doimao se kao opijen čovjek. Kad je napunio revolver, povikao je iz svega glasa:

– Carty!

– Tu sam, Lou – javio mu se Carty iz saluna.

– Grdno si nam zapaprio!

– Želio sam samo fer borbu.

Brent je kimnuo glavom. Uzdahnuo je i pogledao u Cartya koji je stajao na nogostupu ispred saluna.

– Odlazim. Više me ništa ne veže za ovo mjesto.

– I ja. Želiš li da ti pomognem da ih pokopaš?

– Mogao bi. Potom ću se napiti i idem kud me noge nose – rekao mu je Lou Brent, sagnuo se i podigao šešir iz prašine.

– Natjerao si Bledsoea i Chancea da obave krvavi posao umjesto tebe.

– Tako nešto – odgovorio mu je Carty, pa pošao niz ulicu.

Kad je Lou Brent donio lopate, Carty mu je rekao:

– Nema Hobeja Talberta.

– Pobjegao je – odgovorio mu je Lou Brent.

Carty je izveo svog konja iz koralu i osedlao ga. Skočio je u sedlo.

– Vratit ću se da ti pomognem pokopati Chancea i njegove momke čim uhvatim Hobeja Talberta – dobacio je Brentu sa sedla i odjahao u galopu.

Konj je grabio kao da ga vile nose. Jedva je čekao da se istrči poslije duga ljenčarenja u koralu. Cartyju se žurilo. Podbo ga je ostrugama u slabine.

Cim je stigao do ulaza u kanjon, potegnuo je uzde i usporio korak konju. Polagano i oprezno pošao je dalje, širom otvorenih očiju. Kad je ugledao osedlana konja na ulazu u kanjon u kojem je ostavio Kate da ga čeka, skliznuo je sa sedla i počeo se šuljati u mokasinama s puškom u ruci.

Kate Macklin stajala je naslonjena ledima na stijenu, a Hobe Talbert ustobočio se pred njom i pakosno se cerekao.

– Sad ćemo se malo provešeliti, ti i ja, ljepotice. Nemoj se ...

– Hobe! – pozvao ga je Carty po imenu.

Hobe Talbert se trgnuo i naglo okrenuo. Carty ga je promatrao hladnim i tvrdim pogledom.

– Svi su mrtvi, Hobe. Morgan, Bledsoe i svi ostali – rekao mu je Carty tihim glasom.

– Što? Što ti to buncaš? – pitao ga je Talbert.

Talbert proguta slinu. Obliznuo je usne i naglo posegnuo za revolverom.

Carty opali tri puta. Pucnjevi su odjeknuli kao jedan. Talbert je trenutak stajao uspravno. Zanjihao

se. Krv mu je šiknula iz tri rane i natopila mu košulju. Tad su mu koljena klecnula i Hobe Talbert se stropoštao na zemlju.

Carty pogleda u Kate Macklin.

– Kate, kako se osjećate?

Kimnula mu je glavom dok je spremao revolver u korice.

– Morgan je mrtav. Ubio ga je Bledsoe, ali ni on nije ništa bolje prošao.

Carty je pošao prema konju.

– Odvest ću vas na ranč čim pokopamo mrtve u Paydirtu.

Pomogao joj je da se popne u sedlo Talbertova konja. – Hoćete li se vratiti sa mnom na ranč Chessboard? – zapitala ga je ispod glasa.

Carty se zagledao u daljinu. Uskoro će jesen i u Wyomingu će početi jesenski lov.

Odlučio je. Otpratit će Kate Macklin natrag na ranč Chessboard, ali će jednog jutra osedlati svog konja i odjahati za divljim guskama natrag u Wyoming, u očevu brvnaru.

Što više može čovjek očekivati od života?

K R A J

William Mac Leod Raine:

POSLJEDNJA OPOMENA

John Muir je cijeli dan ograđivao žicom južni pašnjak. Prašina i pijesak zavukli su mu se u svaki nabor odjeće. Bio je oznojen, prijav i umoran. No ni naporan posao pod usijanim suncem nije mogao prikriti ponosno držanje ovog crnokosog muškarca.

Prešavši uzvisinu spustio se u dolinu punu trave i cvijeća. Već odavno nisu pale tako obilne kiše kao tog proljeća. Među jasenima raslo je bezbroj encijana, zvončica i kolumbina. Obronci planine Eden, na kojima je on podigao svoj ranč, bili su lijepi i prostrani, no čak ni njihova ljepota nije mogla izgaditi boru što se duboko usjekla u njegovo čelo. Iako je bio zakoniti vlasnik te zemlje, svaki se tren moglo dogoditi da ga, prijeteći mu ubojstvom, otjeraju s nje. I ne samo da se moglo dogoditi, nego je bilo gotovo sigurno da će tako i završiti, ne pogazili svoj tvrdoglavi ponos i ne pristane li na uvjete koje mu postavlja neprijatelj.

Jašući kroz park prema svojoj kolibi ugleda među borovima nekog zbog koga je odmah zaboravio na svoje strahove i umor. Čak i iz daljine prepoznao je to vitko i uspravno tijelo a prilazeći bliže razaznao je predivno glatko lice i sjajne oči uokvirene kosom koja je odražavala odsjaj zalaska sunca. Bila je iz kuće njegovog neprijatelja ali je među njima postojala veza koja je, barem s njegove strane, bila nešto više od prijateljstva.

Ugledala ga je i mahnula rukom

zaustavljajući svog konja. Bio je iznenađen što je vidi ovdje. Sreli su se na plesu, jednom na rodeu i dva puta u gradu – sve u svemu šest puta. Nijedna riječ ljubavi nije bila izrečena ali je bila neprestano prisutna u njihovim mislima. Otkad je postao vlasnik, ona se još nijednom nije pojavila na njegovoj zemlji.

Podigao je prašnjavi sombrero:

– Dobro došli u Sweet Springs park – reče.

Pogled joj je kliznuo s travnate doline prošarane cvijećem, prema zuborećem potoku i blagoj padini koja je vodila prema kolibi što se ugnijezdila u hladu drveća.

– Izabrali ste prekrasno mjesto za svoj dom – uzvratila ona.

– Nijedno mjesto nije dom ako čovjek živi sam – odgovorio je i u istom trenutku zažalio zbog tog impulzivnog priznanja.

Djevojčini se obrazi zarumene.

– Možda bi vam pomogao oglaš što sam ga jučer vidjela kod jednog od naših ljudi – reče ona. – Pišete dami, obećate joj brak, razmijenite fotografije, ona se pojavi i, iako se prethodno niste poznavali, živite zauvijek sretno.

Njegov pogled počivao je na njoj pun gorčine.

– Imao bih joj zaista što ponuditi – ranč, kolibu i nešto stoke.

Držala je svoju svijetlu glavu ponosno a pogled joj je bio čvrst i bez srama.

– Zar se žena udaje za muškarca zbog stvari koje on posjeduje? – zapitala je.

Nijedno od njih nije namjeravalo otkriti svoje osjećaje, koji su se tako nenadano pojavili, niti govoriti o preprekama koje su ih razdvajale. Ali trenutak neopreznosti ih je odao.

Odmahnuo je glavom.

– Doseljenik se ne ženi kćeri stočarskog kralja s kojim je u ratu.

U njezinom odgovoru bila je mrvica prijekora.

– Ne ako je pokoran i plašljiv i ako uživa u svom nezadovoljstvu.

Nije mu dala vremena za odgovor. Već je i tako otišla predaleko, izgovorila više nego što je dopušteno jednoj skromnoj i pristojnoj djevojci. Ako je on odbijao da prihvati ponudeno, ona tu nije mogla ništa učiniti.

– Došla sam jer sam slučajno načula razgovor dvojice naših ljudi i ono što su rekli zabrinulo me. Ne vjerujem da ima nešto u tome. Ne smije biti. Ali to me vrlo uznemirilo. Oca nije bilo kod kuće pa sam došla k vama. Možda je to glupo. Učinilo mi se da sam razabrala vaše ime pa sam nastavila slušati. Jedan od njih je rekao da će s vama biti isto kao i s Barryjem a drugi je dodao: »Ukoliko iznenada ne nestane.« Kad sam izašla iz staje i iznenadila ih, rekli su da su se samo šalili. Ali znam ja tu šalu.

Dobacila je Muiru oštro pitanje:

– Što su mislili s onim o Barryju? Znam da je on iznenada otputovao.

Rančer se gorko nasmiješi stisnutih usana.

– Nitko ne zna sa sigurnošću što se dogodilo s Barryjem.

Njezine zaprepaštene oči zapiljišete se u njega.

• – Mislite reći da nije – otišao?

– Nije poveo svoje momke, a stoka je nađena na pašnjaku nakon što je nestao. Zna se da vlakom nije otputovao.

– Možda mu se dogodila neka nezgoda?

– Ili je dobio metak u leđa. Bio je opomenut da se povuče ili će morati snositi posljedice.

– Tko ga je opominjao?

– Nije se predstavio – suho uzvratu Muir.

Djevojka osjeti u želucu hladan grč. Okrenuli su se i uputili niz padinu prema njegovoj kući.

– Je li imao nekih neprijatelja?

– Zapitala je gotovo šapatom.

– Stajao je nekom na putu – odvrati joj Muir ukočeno.

Na zatvorenim vratima Muirove kuće bio je zataknut komad požutjelog papira.

– Poruka za vas – reče ona dok joj se um još uvijek borio protiv mračne jeze što ju je sve više obuzimala.

– Da.

Pogledao ju je čudno, skliznuvši sa sedla, s namjerom da uzme papir prije nego što ga ona stigne pročitati. Nagadao je što je pisalo na otrgnutom komadu papira.

Rose Durbin uhvatila je njegov hitri pogled i približila se da ga preduhitri. Pročitala je:

– Imaš 24 sata da se izgubiš, prokleti kradljivče. Ovo ti je posljednja opomena.

Potpisa nije bilo. Muiru nije bio ni potreban da bi saznao tko je poslao poruku. Bila je od Hanka Durbin, Rosinog oca, s ranča Bar Double S.

– Ali vi niste kradljivac! – uzviknula je Rose. – Što misle time?

– Čak i ubojici treba neko opravdanje – objasni Muir. – Zato je izmislio ovo.

– Ako znate tko je on...

Podigao je ruke u znak bespomoćnosti.

– Ne mogu mu ništa učiniti. Njega štite.

– Zar ćete otići?

– Ne.

– Što onda namjeravate poduzeti?

– Ne znam.

Pogledavši u njegovo mršavo dječjačko lice nenadano osjeti slabost. Srce joj je ubrzano lupalo a strah se polako uspinjao uz kičmu. Nagnuvši se iz sedla uhvati rever njegovog kaputa i zagleda mu se u

oči. Rumenilo je napustilo njezine obraze i bila je blijeda kao kreč.

– Nećete valjda ostati i dopustiti da vas... ubiju? – upitala je.

– Neću ako ih budem mogao spriječiti.

– Ovo sve zvuči ludo – uzviknula je. – Postoji zakon protiv ubojstva. Ako vas netko želi ubiti, ne morate mu to i dopustiti. Dodite na Bar Double S i ostanite dok prođe opasnost. Otac će vas zaposliti ukoliko želite raditi.

Njezin je prijedlog bio fantastičan kao uostalom i sve drugo u toj nemogućoj situaciji. U prvom redu nije bilo zakona u tom zabačenom dijelu zemlje koji bi ga štitio od velike zavjere koja ga je trebala uništiti. Niti je mogao zatražiti Hank Durbinovu zaštitu od njegovog vlastitog plaćenika Frenaulta, za kojeg se tvrdilo da je za novac uklonio osmoricu ljudi, uglavnom iz zasjede. Durbin je namjeravao, boreći se protiv malih rančera, zadržati za sebe sve pašnjake i izvore u pokrajini. Revolveraš je bio samo oruđe koje je izvršavalo njegove zapovijedi.

– Ne – odgovori joj Muir grubo.

– Moram se sam snaći.

– Ali kako? Ovo nije trenutak da budete tvrdoglavi, Johnne.

Nije ni sam znao kako. Ali postojao je u njemu snažan osjećaj pravde i samopoštovanja koji mu nije dopuštao da bude otjeran sa zemlje koja mu je zakonski pripadala. Nikakva uvjeravanja ni molbe nisu tu mogle pomoći. Djevojka je konačno u očajanju shvatila da čak ni ljubav prema njoj ne može promijeniti njegovu odluku.

Nakon što je otišla, Muir je zapalio vatru, oprao se i pripremio večeru. Nije mu se jelo, no morao je nastaviti svoj svakodnevni život. Pojeo je nekoliko zaloga kruha i slanine, te popio kavu. Umorno je opustio ramena. U želucu je osjećao ledenu hladnoću. Nije se zavaravao nikakvim iluzijama. Frenault će ga ubiti iz zasjede, iako bi vrlo malo stavio na kocku i da ga izazove na

dvoboj. Borac s Double s Bara bio je hladnokrvni ubojica. Muir nikad nije uperio pištolj u čovjeka. Čak i da mu revolveraš da šansu, vjerojatno bi bio slab i nesiguran u kritičnom trenutku.

Navukao je zavjese, zaključao vrata i bez naročitog užitka popušio lulu. Dugo nije mogao zaspati. Teški snovi ometali su mu miran san. Ustao je prije svitanja, osedlao konja i uputio se u River Fork. Bilo je nekoliko poslova koje je želio obaviti u gradu dok još može.

Rose međutim nije namjeravala odustati samo zato što se John Muir pokazao tvrdoglavim. Zatekla je oca u maloj sobi što ju je koristio kao ured. S komadićem olovke u ruci računao je nešto na poledini stare kuverte.

Hank Durbin bio je jak, debeo čovjek snažnih ramena. Imao je si-vozelene oči, prepređene i podrugljive koje su ponekad sjajile zlobnom i ironičnom radošću. Odjeća mu je bila jeftina i otrcana a čizme izlizane na petama. Oni koji su poznavali oca i kćer uvijek su se iznova čudili da je Rose potekla od takvog čovjeka. U njegovom debelom, glomaznom tijelu i teškom gegavom hodu nije bilo ni traga njezine ljupke i nježne gracioznosti.

– Netko namjerava ubiti Johna Muira – dobaci mu.

On zaškilji.

– Tko ti je to rekao? – zaskičao je u visokom falsetu koji je zvučao neobično s obzirom da je dolazio iz tog brda mesa.

– Vidjela sam poruku na vratima njegove kolibe.

– Što si tamo tražila? – zapitao je.

– Čula sam dvojicu naših ljudi kako razgovaraju o tome da će mu se nešto dogoditi, i kad te nisam uspjela pronaći, otišla sam ga sama upozoriti.

– Ne miješaj se. To se tebe ne tiče – zarežao je. Brzo je dodao: – Koju dvojicu ljudi si čula?

Neki instinkt natjera je na oprez.

– Ne znam. Nisam mogla razaz-

nati tko su.

— Saznat ću ja već. Pokazat ću tim budalama.

Snažno je udario šakom po stolu.

— Rekla sam Johnu Muiru da dode i ostane kod nas dok opasnost ne prođe. Ali nije htio doći. Moraš nešto učiniti, oče.

— Znači — nije htio doći — zaka-kota Hank. — Je li kazao zašto?

— Rekao je da će to riješiti sam. Tko ga to želi ubiti?

Durbin podboči šakom neobrija-no lice da bi prikrio smijeh.

— Ne bih rekao da ga netko želi ubiti, dušo. Bit će da se to netko od momaka šali na njegov račun.

— Ne.

Uvijek se plašila nečeg tajnovitog i čudnog u svom ocu. No sad se odlučno s njim suočila.

— Ubit će ga ukoliko to ne spriječimo. Znam da ga ne voliš i da odbijaš svakog tko se želi naseliti u blizini. Ali ne možeš tek tako pre-križiti ruke i dopustiti da ga ubiju. To bi bilo užasno.

— Ja ga nisam pozvao da ogradi moje izvore. Sami si je prostro ležaj. Ako ima i mrvicu pameti, može se još uvijek povući. Ponudio sam mu da kupim njegovu zemlju. Ali on je ne želi prodati. Neću maknuti ni malim prstom za tu tvrdoglavu budalu.

Govorio je otvoreno, praktično priznajući ono čega se bojala. Njegove male oči sijale su zloćom. Užasna ideja prostrujl njezinim mislima. On je bio taj neprijatelj koji je Muiru prijetio uništenjem. Za njega je John rekao da je zaštićen. Tridesetorica jahača s Double S Bara štiti-la su Hanka Durбина od opasnosti.

Ustuknula je kao da se našla pred zmijom otrovnicom. Prigušen jecaj ote joj se iz grudi. Okrenula se i pobjegla iz sobe.

I Rose je imala nemirnu noć. Ustala je dovoljno rano da vidi svog oca i Frenaulta kako jašu cestom prema gradu. Bilo joj je veliko olakšanje što je znala da ne odlaze prema Sweet Springsu. Poslije br-

zog doručka osedlala je konja i uputila se da još jednom razgovara s Muírom. Jedna ju je misao stalno proganjala. Znala je da mu je stalo do nje. Kad bi ga mogla uvjeriti da se odmah oženi njome, otac bi ga poštudio. Zao kakav je bio, ipak je u svom tvrdom srcu bio popustljiv prema njoj.

U Sweet Springsu nije našla Mu-ira. Prisjetila se tada da joj je John bio rekao da će otići u grad srediti neke poslove. Vjerojatno će tamo susresti njezinog oca i Frenaulta. Na putu kući mogla bi ga dočekati zasjeda. Kad je okrenula konja u pravcu River Forka srce joj je udaralo kao da će iskočiti. John Muir je znao da je sigurniji u River Forku nego na svojoj zemlji. Njegovi neprijatelji ne bi se usudili pucati iz zasjede u prisutnosti drugih ljudi. Morali bi mu pružiti šansu u dvo-boju. Vani u brdima zakon granice nije se morao poštovati budući da nije bilo svjedoka. Ipak težak se oblak nadvio nad mladim rančero-m. Za nekoliko sati, kad se bude vraćao iz grada, bit će opet na do-metu puške ubojica s Double S Ba-ra.

Bio je topao i ugodan dan. Mali bijeli oblaci plovili su lijeno plavim nebom. Pitao se da li će sutra još vidjeti to nebo. ... Neće li prije sklopiti oči zauvijek.

Navratio je u ured odvjetnika Ji-ma Boylora i napravio oporuku. Jim se malo s njim šalio zbog toga, jer se rijetko događalo da mladi tamnoputi jahači brinu o budućnosti. Od odvjetnika uputio se u stoćni ured da sredi račune. Dok je u trgovini plaćao svoje dugove, našao je jedan od lokalnih besposlićara i spomenuo usput da su Durbin i Frenault u Cowmanovom salunu. Muir nije pokazao nikakvim znakom da ga to zanima. Spremio je u džep sitniš koji mu je trgovac uzvratilo i izišao iz dućana. Jedan po-znanik prođe pored njega i on mu kimne glavom u znak pozdrava. No njegove misli već su bile zauzete onim što je upravo čuo. Možda još

uvijek postoji mogućnost dogovora s Durbinom. Razmišljao je cijelu minutu i onda se uputio prema Cowmanovom salunu. Kretao se brzo u strahu da njegova odlučnost ne popusti bude li oklijevao.

Durbin i Frenault pili su za barom. Hank opazi Muira na vratima. Oči mu se suziše i okrutna radost pojavi se u njima.

Obrati se mladiću:

— Čujem da nas napuštate. Popijte jedno piće s nama prije odlaska.

Muir se više nije mogao povući. Prišao je polako, stisnutih zubi, kako bi prikrio strah koji je osjetio kad je ugledao tu dvojicu zajedno.

— Ja nigdje ne odlazim — tiho je odgovorio.

— Znači griješim.

Durbinov veliki trbuh tresao se poput hladetina. Uživao je u situacijama u kojima se mogao igrati mačke i miša s nekim jadnikom kojeg je držao u šakama.

— Čuo sam da vam klima ne odgovara.

— Zelio bih razgovarati s vama, Durbine.

— Lijepo. Susjedi bi trebali porazgovarati s vremenom na vrijeme. Kako napreduje ograđivanje pašnjaka?

— Prije tri noći netko je prerezao žicu na pedeset mjesta.

Hank se tobože zabrinu:

— Što ne kažete!? Tko je to mogao učiniti?

Muir ovlaži usne.

— Htio sam s vama porazgovarati o zajedničkim teškoćama.

— Kakvim teškoćama? — zapita vlasnik Bar Double S ranča. — Nisam znao da imamo teškoća.

Muir nastavi tihim, molećivim glasom:

— Moje imanje nije veliko, a ogradio sam samo jedan izvor, Durbine. To vam ne može smetati. Ima tu dovoljno hrane i vode za vašu i moju stoku.

— Daj još jednu čašu Mike — obrati se stočar barmanu. — Gospodin Muir će popiti s nama piće prije odlaska.

Durbin se okrene mladiću i reče tiho ali prijeteci:

— Tu ste pogriješili. Sweet Springs je bio moj prije nego što ste vi i ugledali ovu zemlju. Namjeravam ga sačuvati od svake skitnice koja pokuša ograditi moje izvore.

— Samo jedan izvor Durbine, a vaša stoka može se osim toga napajati i ispod moje južne ograde.

— Nije važno je li jedan ili dvadeset. Borit ću se za svoje pravo. Ako samo jednom popustim, svi će drugi pokušati isto.

Mike gurnu bocu i čašu prema Muiru, ali ovaj na to ne obrati pažnju.

— Ne tražim neprilike — reče smrknuvši se. — Vi to i sami znate Durbine. Ali i ja imam neka prava. Zakon kaže...

— Koga se još danas tiče zakon? — prekine ga stočar odmahnuvši rukom. — Gomila bezveznjaka sjedi u Washingtonu i donosi besmislene zakone o rančerskoj zemlji koju nisu nikad vidjeli niti išta znaju o njoj. To je stočarski kraj i ne vrijedi nizašto drugo. Zemlja pripada onom tko prvi dode. Pašnjaci i izvori Sweet Springsa pripadaju meni. Utuvi si to u svoju tvrdnu glavu dok je još vrijeme.

Durbinov glas je postajao sve piškaviji. Udario je šakom o bar. Čovjek koji je ušao i naručio pivo postao je svjestan iznenadne napetosti. Brzo je popio pivo i otišao ne plativši ga. Mike ga nije ni pokušao podsjetiti da plati. Bio je suviše zabrinut zbog razvoja događaja. Možda bi bilo najbolje da se nećujno izgubi na stražnja vrata saluna. Nije mu se dopao hladan, napet pogled kojim je Frenault mjerio Muira.

Otkad je mladi rančer ušao u salun, Frenault nije progovorio ni riječi. Bio je niska rasta, stisnutih usana, koščatog i bezbojnog lica. Imao je hladan i bezizražajan pogled mrtve ribe. Njegova mirnoća bila je prijeteca. Kad se pomaknuo da bi oslobodio desnu ruku, učinio je to nećujno kao mačka.

Muir je bio došao s namjerom da

sklopi primirje ali se u njemu sve više počeo skupljati bijes zbog Durbinove nametljive drskosti.

— Vlada Sjedinjenih Država tvrdi drugačije — nastavio je tvrdoglavo.

— Od nje sam dobio papir na kojem piše da je Sweet Springs moj.

— Možeš pisati svom predsjedniku u Kongres da ti pošalje odred vojnika koji će ti pomoći da ga zadržiš — odvratila Durbin. — Ne daj da ti vrućina udari u glavu, šupljoglavče. Ponudio sam ti da ga kupim. Tvoja posljednja prilika, Muir.

— Niste mi ponudili ni četvrtinu njegove vrijednosti.

— Ponudio sam ti onoliko koliko meni vrijedi. Briga me hoćeš li to prihvatiti ili ne. Na kraju će ipak biti moj.

Muir osjeti hladnoću oko srca. Bio je siguran da Frenault čeka samo mig svog gazde. Trebao je popustiti i predati se. Ne učiniti to bilo je ravno samoubojstvu. Čuo je kako sat na zidu otkucava sekunde. Oblje ga hladan znoj. Ipak nije tek tako mogao dići ruke i predati se. Želio je to učiniti no bilo je nemoguće. Čovjek ne smije uteći kao uplašeni zec.

— Neću nikome dopustiti da me opljačka — reče odlučno.

Pogledi stočara i njegovog pomoćnika se sretoše, prenoseći poruku. Durbin se okrene bez riječi i izide iz saluna. Muir je shvatio da je došao trenutak obračuna.

U tom trenu netko uđe u salon. Pridošlica je bio malen, snažan čovjek u kožnatim hlačama i kariranoj košulji.

— 'dan, Frenault — reče. — Čuo sam da si u gradu pa sam ti donio dvadeset dolara koje ti dugujem.

— 'Revolveraš okrene glavu prema došljaku.

— Daj ih Mikeu. Sad sam zauzet.

Muir iskoristi Frenaultovu nepažnju, dohvati praznu pivsku bocu i pritisne njezin grlić na revolverašev vrat.

— Ne miči se! — opomene ga.

Bio je i sam iznenađen hladnoćom i čvrstinom svog glasa. Sad

kad je došao trenutak akcije strah je potpuno iščezao. Frenault je stajao ukočeno. Nije se ni pomakao kad mu je Muir izvadio kolt iz navihale.

Kauboj na vratima je zapanjeno promatrao.

— Budi miran — upozori Muir Frenaulta. — Možeš se okrenuti.

S mržnjom u očima Frenault se okrene. Munjevitom brzinom posegne desnom rukom u unutrašnji džep kaputa. U isti čas Muir lijevom rukom okrene bubanj revolvera i opali. Metak iz Frenaultovog drugog revolvera zabije se u pod. Plaćeni ubojica uhvati se za grudi. Iz njegovih mlitavih prstiju revolver klizne na pod. Zatetura, korakne naprijed i stropošta se. Tijelo mu se trzne i ostane nepokretno.

Muir je zurio u nepomičnu priliku na podu. Bio je zapanjen onim što je učinio. Jednim pokretom prsta uništio je ubojicu kojeg se toliko plašio.

Čovjek na vratima udari se u nevjerici rukom po bedru.

— Još nikada nisam vidio takvu brzinu — usklikne. — Cijeli je život Frenault imao sreće. Poskliznuo se jednom i — zavjesa pada, gospodo.

Tanka crta dima još je uvijek izlazila iz cijevi revolvera u Muirovoj ruci. Potisnuo je mučninu što ga je obuzimala i rekao tihim glasom:

— Nisam bio naoružan.

— Nenaoružan? — Mike ga pogleda začuđeno. — I s običnom pivskom bocom oslobodio si ovaj kraj najgoreg ubojice.

— Da nije imao dva revolvera, mogao je biti živ — reče Muir. — Morao sam to učiniti.

Kauboj pride.

— Jasno da si morao. Bilo je: ili ti, ili on.

Baci pogled na tijelo revolveraša s Double S Bara.

— Nemaš što žaliti. Mnogi će sad odahnuti.

Muiru u prostoriji postane za gušljivo. Gurne pokretna vrata i izide. Želio je biti sam da se smiri.

Krupan čovjek, nezgrapnog tijela

gegao se prema Cowmanovom salunu. Naglo se zaustavi, a u malim sivozelenim očima pojavi se zaprepaštenje. Čovjek koji je stajao na vratima saluna s revolverom u ruci nije bio onaj kojeg je očekivao. Durbin se naime upravo bio uputio na trag da objasni baremnu i ostalim prisutnima kako mu je žao što je mladi rančer izazvao Frenaulta, te ga je ovaj morao ubiti.

Ugledavši Durbina, Muir se pribere. Mirno reče:

– Sad ćemo srediti naše račune.

Ljudi su se počeli okupljati. Dolazili su sa svih strana. Stočar podigne debelu ruku prosvjedujući.

– Dopusti da ti objasnim, Muire. Ne pre nagljuj se. Možemo još sve srediti. Po tvojoj želji.

Durbin je dvadeset godina bio najvažniji čovjek u tom kraju. Kršio je tuda prava bez grižnje savjesti. Nitko mu se nije usuđivao suprotstaviti. A sad se ta legenda srušila.

– Dodi ovamo, Durbine – naredi Muir.

Stočar pride oklijevajući, zagledan sa strahom u tamne Muirove oči.

– Ne pucaj – preklinjao je. – Krivo si me shvatio. Bit ćemo dobri susjedi, Johnne.

– Ti više ne upravljaš ovom zemljom – rekao mu je Muir. – Da li ti je to jasno?

– Slažem se ako tako misliš. Uvijek sam ti bio prijatelj. U stvari upravo sam htio Frenaultu dati otkaz.

– Nekoliko tvojim ljudi spalilo mi je štagalj prije dva tjedna. Sagradit ćeš mi novi.

– Svakako – složi se Durbin gorljivo. – Ako je to i učinio netko od mojih ljudi, ja ne znam ništa o tome. Ali to je u redu. Ja ću ti sigurno sagraditi još bolji.

– I nećeš više nikad ometati ni jednog došljaka da se naseli na državnoj zemlji?

– Ne, ne bih ja to nikad učinio. Ja poštujem zakon. Izgleda da su se neki od mojih ljudi malo razgoropadili u zadnje vrijeme. Prikliještit ću ja njih.

– Možeš odmah početi. Podbodi konja i odlazi iz grada.

Durbin je oklijevao. Želio je sačuvati obraz na neki način.

Kradom pogleda oko sebe no susretne samo neprijateljske poglede. Oni su mu govorili da je njegovoj vladavini kraj. Uputi se teturajući preko ulice do ograde za koju je bio privezan konj, pope se s mukom u sedlo i odjaši.

Rose se kroz gomilu progura do Muira.

– Ti, ovdje? – usklikne Muir.

– Bojala sam se da ću stići prekasno.

Rose je još uvijek drhtala od straha koji ju je pratio cijelim putem do grada. Muir je uhvati za ruke i pogleda u oči.

– Stigla si upravo na vrijeme – rekao joj je.

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
OKRUTNA IGRA

broj 145 cijena 20d

TRAG

SVJETSKI
KRIMINALISTIČKI
BESTSELLER

TRAG 145

Superzvijezda JOHN TRAVOLTA, u dosadašnjim filmovima oličje prostodušnosti i nativne senzualnosti, u ovom romanu (i filmu) – plaćeni ljubavnik starijih žena! Ali taj tvrdokorni ljubavnik, slovni čovjek u krevetu, seksualna mašina i na izgled samo prazna muška lutka, i sam pada u – nirezu ljubavi!
U tome obratu čeka ga i zamka zločina, pa ova priča, smiona rječnika i začinjena sočnim scenama, kombinira seks i kriminal na vrlo upečatljiv način i prikazuje moralno stanje u nekim krugovima današnjeg američkog društva!

Timothy Harris:

AMERIČKI ŽIGOLO

Od broja 145 TRAG – biblioteka kriminalističkih romana – mjesečnik!
Izlazi svakog 13. u mjesecu!

Na povećanom broju stranica i s izmijenjenom opremom – odsad u TRAGU
samo najbolja ostvarenja kriminalističke literature!

TRAG broj 145 – AMERIČKI ŽIGOLO – izvrstan krimić prema kojemu se snima
film s Johnom Travoltom u glavnoj ulozi!

U prodaji 13. veljače!

Potražite kod svih prodavača novina!